

**Міністерство освіти і науки України
Державний заклад
„Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка”**

VALE!

**Збірник на пошану
професора Валентини Миколаївни Галич
з нагоди 60-річчя**

**Луганськ
ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”
2013**

УДК 76.003-8Галич
ББК 929Галич:070
V18

VALE! Збірник на пошану професора Валентини Миколаївни
V18 Галич з нагоди 60-річчя / упоряд. : О. В. Антонова, А. В. Дроздова ; передм. А. В. Дроздова. – Луганськ : Вид-во ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2013. – 164 с. – іл.

Збірник присвячений ювілею Валентини Миколаївни Галич – доктора філологічних наук, професора кафедри журналістики ДЗ „Луганський національний університет”, Відмінника освіти України, лауреата Літературної премії імені Олеся Гончара, члена Національної Спілки журналістів України. Факти біографії, портретні нариси, численні привітання від колег, рідних і добрих знайомих відкривають сторінки особистісного та професійного становлення ученого, його внесок у розвиток галузі соціальних комунікацій.

Видання буде корисним для всіх, хто знайомий із професором В. М. Галич, цікавиться її творчою біографією, не байдужий до розбудови духовно-комунікативного простору нашої країни.

УДК 76.003-8Галич
ББК 929Галич:070

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
(протокол № 3 від 01 листопада 2013 року)*

© Антонова О. В., Дроздова А. В., Галич В. М., 2013
© ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2013

ЗМІСТ

ПЕРЕДНЄ СЛОВО	7
ОСНОВНІ ВІХИ ЖИТТЄВОГО ТА НАУКОВОГО ШЛЯХУ ПРОФЕСОРА ВАЛЕНТИНИ ГАЛИЧ	10
ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА (НАРИСИ)	14
Курило В. С. <i>Людина Висоти</i>	14
Різун В. В. <i>Новонавернена. Життя a linea</i>	16
Степаненко М. С. <i>З когорти маститих гончарознавців</i>	18
Михайлин І. Л. <i>Валентина Миколаївна Галич як Особистість у науці про журналістику</i>	21
Безчотнікова С. В. <i>Сяйво таланту</i>	26
Поплавська Н. М. <i>Професор Валентина Галич: начерки до наукового портрета, або обшири журналістикознавчих досліджень</i>	27
Ткаченко О. Г. <i>Небо в ландшафтному світі Валентини Галич</i>	32
Ігнат'єва С. Є. <i>Сонячне коло Валентини Галич</i>	35
Малахута М. Д. <i>І в трудах і в плеканнях українського слова</i>	42
Колектив кафедри філологічних дисциплін ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка» <i>Перші кроки в Луганську</i>	46
Колектив кафедри видавничої справи, реклами і зв'язків з громадськістю ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка» <i>Праця, освітлена гуманістичними ідеями</i>	48
Вокальчук Г. М. <i>Людина, яка має власну історію успіху 2006 р.</i> ...	49
СВІТЛІ ЗУСТРІЧІ (СПОГАДИ)	51
Гончар В. Д. <i>Приваблює в цій людині залюбленість у своє ремесло</i>	51
Заверталюк Н. І. <i>Невтомна дослідниця публіцистики Олеся Гончара</i>	53
Яблоновська Н. В. <i>Промениста професорка Валентина Галич</i> ...	55
Сиротенко В. П. <i>Велике бачиться на відстані</i>	57
Дяченко М. Д. <i>І кожна зустріч з нею незабутня</i>	60

ПОЕТИЧНІ АКОРДИ	61
Галич О. А. <i>Не вірисься, у тебе ювілей!</i>	61
Дуб К. <i>Валентині Миколаївні</i>	75
Козлов А. В., Ковпик С. І. <i>Хай навколо Вас Світліє!</i>	76
Дяченко М. Д. <i>У діамантах років ювілей!</i>	77
Кіцаєва М. В. <i>Це все для Вас – від квітів до пісень</i>	79
Неврузова Г. М. <i>З добрим словом у душі!</i>	80
СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО!	80
Ад імя ўсіх супрацоўнікаў і студэнтаў Інстытута журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта <i>Віншавання з юбілеем</i>	80
Любичанковский С. В., Большакова Т. Л. <i>От имени оренбургской общественности</i>	82
Короченский А. П. <i>Поздравляют белгородские партнеры</i>	83
Колеги Інституту журналістики і масової комунікації Класичного приватного університету (м. Запоріжжя) <i>Незвідана Планета</i>	84
Колектив кафедри видавничої справи, редагування та основ журналістики Житомирського державного університету імені Івана Франка <i>Хай Ваша доля буде щедрою на сонячні промені</i>	85
Колектив філологічного факультету Запорізького національного університету <i>Сердечно вітаємо!</i>	86
Кафедра журналістики Запорізького Національного технічного університету <i>Приклад відданості обраній справі</i>	87
Харлан О. Д. <i>Зичимо невпинного руху вперед!</i>	88
Холод О. М. <i>Так сприймаю Вас</i>	89
Лизанчук В. В. <i>Високодостойна дочка України</i>	90
Тарасюк Г. <i>Кланяюсь Вам доземно з повагою і шанобою</i>	91
Назарець В. М. <i>Зичу Вам жити, творити!</i>	92
Семенець О. О. <i>Усім серцем бажаю Вам натхнення, творіння, підкорення нових вершин!</i>	93
Синевич Б. М., Нестерук С. М. <i>Вітає Рівненський буриштиновий край!</i>	94

БУКЕТ ПРИВІТАНЬ ВІД УЧНІВ	95
Федотова Н. М. <i>Шлях гармонії</i>	95
Ульянова К. М. <i>Сіяч, що засіває ниву добром...</i>	97
Соловйова Ю. Є. <i>Ми всього досягнемо!</i>	100
Антонова О. В. <i>При Майстрах якось легше</i>	101
Носко А. М. <i>Учитель на все життя!</i>	103
Дроздова А. В. <i>Гра в бісер: намистини професійного становлення</i>	104
Хаджі Мухаммад Мавлуд <i>Професору Валентині Галич</i>	106
Соломін Є. О. <i>Дух, що тіло рве до бою</i>	107
Кіцаєва М. В. <i>Натхнення, праця і життя</i>	108
Косинська Ю. В., Семісенко А. О. <i>Дякуємо за цінні поради</i>	111
НАУКОВА ШКОЛА ПРОФЕСОРА ВАЛЕНТИНИ ГАЛИЧ	112
«Радійте щедрому врожаю!» Дисертації, захищені під керівництвом В. М. Галич	112
Опоновані дисертації	113
Бібліографія наукових праць	114
Миттєвості життя	133

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

*Вона – самозбереження народу.
І мову, кров його і вроду
Їй доля зберегти дана.*

М. Вінграновський

«Людині властиво прагнути вічності, знаходити в ній для себе мету і натхнення... Навряд чи взагалі є щось гідніше, як вдосконалювати свій дух, увіковічувати себе у творіннях своїх і дарувати їх нащадкам», – наголошував Олесь Гончар, духовний лідер української нації, Майстер, рука якого, напружена й витончена водночас, філігранно вималювала для нас гуманістичні Істини й Цінності – повногранні соціально-прогностичні орієнтири поступу людства в планетарному масштабі.

По-батьківськи лагідно торкнулася вона й долі Валентини Миколаївни Галич – однієї з найпоследовніших Берегинь заповітів митця, його громадянської позиції, правдолюбності, яка натхненно розпочала будувати свій Універсум за письменницькими законами життя й творчості, екстраполюючи їх центральний сенс у простір власного особистісного становлення.

За синергійністю буттєвих процесів багатогранне й мозаїчне інтелектуально-естетичне й духовне надбання зініціювало появу нових структур: Сім'ї, Наукової Творчості, Колективу однодумців. Ці джерела її життя, незамулені й чисті, сповнені енергетикою неспинного розвитку та вдосконалення, бринять не лише в серці Валентини Миколаївни, вони розкривають, сповнюють і живлять світ навколо неї. Зібрати зоряну воду з їх глибин в єдиний комунікативний акт напередодні світлої події Ювілярки навряд чи можливо, бо тисячами різних граней світається людські серця, б'ють пружно, самовіданно, плідно й багатогранно. Однак є Слово, здатне вмістити найглибшу думку, найшляхетніший вчинок, найщирішу сповідь. Саме за допомогою сили Слова створений цей збірник на пошану професора Валентини Галич із нагоди її 60-річчя, який органічно наповнили документальні, публіцистичні, наукові й поетичні тексти – репре-

зентанти долі, професійної діяльності й творчості одного з провідних учених у галузі соціальних комунікацій.

Коло наукових інтересів, свідомісно-формотворча комунікативна вдача ювілярки – інтерпретувати світ крізь призму публіцистики, а також філософсько-інтимні, урочисті та естетично витончені скрипти надісланих поздоровлень, які відчитуються як «третє поле розуміння», де діє правило «як розказано, так і було», зумовили структурування видання за видами художньо-публіцистичних жанрів: портретні нариси («Штрихи до портрета»), спогади («Світлі зустрічі»), привітання («Сердечно вітаємо!», «Вінок привітань від учнів»). Із цих текстів вигранюються численні життєві проєкції, до дрібниць продумані, осмислені й турботливо вибудовані Валентиною Миколаївною: наснажувати сучасність «праведним Гончарівським духом» (М. І. Степаненко), довершувати «мистецтво пильного аналізу тексту» (І. Л. Михайлин), не втрачати блиск «зоряного погляду» (М. Д. Дяченко), «залюбленості у своє ремесло» (В. Д. Гончар)...

Надіслані привітання від учнів і колег Валентини Галич легко подолали національні кордони Білорусі (Мінськ), Росії (Белгород, Оренбург), Іраку (Курдистан), адже в єдиній справі наукового та людського звершення не втрачають своєї цінності такі категорії, як солідарність, взаємне збагачення та уміння розділити радісні моменти життя.

Естетичне обрамлення видання утворили поезії («Поетичні акорди») – проникливі поетичні рядки, сповнені ліричністю, світлом, теплою. Перші сторінки поезії належать Олександру Андрійовичу Галичу – чоловіку, помічнику, натхненнику Валентини Миколаївни, професору, доктору філологічних наук, завідувачу кафедри теорії літератури та компаративістики Державного закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка».

Неподільність особистого й професійного в житті Валентини Миколаївни тонко відчула С. Є. Ігнат'єва, кандидат філологічних наук, доцент ДВНЗ «Національний гірничий університет». Її наукова студія «Сонячне коло Валентини Миколаївни» урочисто відкриває збірник привітань і налаштовує на ліричне сприйняття біографії ювілярки. Основні віхи її життєвого та наукового шляху з точністю літописної хроніки означили межі професійного й доленосного хроно-

топу, напрями наукових зацікавлень, а також п'єдстали відзнак і нагород.

Наукове становлення й професійна майстерність ученого цілком розкриваються в розділах «Наукова школа професора В. М. Галич», «Опоновані дисертації», «Бібліографія наукових праць доктора філологічних наук, професора В. М. Галич».

Не дивлячись на багатство представлених матеріалів та їх жанрову різноманітність, до кінця розрити Сутність Жінки, Науковця, Колеги, Подруги тощо, мабуть, не вдалося. Але це приємний висновок, яким пропонуємо читачам не завершувати, а лише розпочинати створення образу непересічної Особистості Валентини Миколаївни Галич.

*Упорядник видання:
кандидат наук із соціальних комунікацій,
А. В. Дроздова*

ОСНОВНІ ВІХИ ЖИТТЄВОГО ТА НАУКОВОГО ШЛЯХУ ПРОФЕСОРА ВАЛЕНТИНИ ГАЛИЧ

КОРОТКА БІОГРАФІЯ

Галич Валентина Миколаївна народилася 8 листопада 1953 року в с. Олександрівка Мар'їнського району Донецької області в сім'ї службовців. З 1960 по 1970 рік навчалася в Олександрівській середній школі. Свої перші замітки та кореспонденції про події в рідному селищі та школі публікувала в Мар'їнській районній газеті «Під прапором Леніна».

З 1970 року навчалася в Донецькому державному університеті на філологічному факультеті, де поряд з основним навчанням відвідувала вечірній факультет громадських професій за спеціальністю «Журналістика». Отримавши кваліфікацію філолога, викладача української мови та літератури, з 1975 по 1978 рік працювала в середній школі № 4 м. Докучаєвська Волноваського району Донецької області, де вела гурток «Юний кореспондент», випускники якого активно публікувалися в дитячій пресі.

У 1978 – 1980 рр. працювала методистом у правлінні Рівненської обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури. Понад 19 років була викладачем у Рівненському державному педагогічному інституті ім. Д. З. Мануїльського на кафедрі української мови, де пройшла школу професійного та наукового зростання від асистента до доцента. Валентина Миколаївна листувалася з видатним українським письменником Олесем Гончаром, який підтримував її наукові інтереси, відзначав літературні здібності, заохочував до творчості. У 1993 році захистила кандидатську дисертацію «Антропонімія Олеса Гончара: природа, еволюція, стилістика» за спеціальністю «українська мова». Організовувала студентів до вивчення мови преси. На початку 90-х рр. зробила перші спроби діяльності у сфері тележурналістики: разом з чоловіком Олександром Галичем на рівненському телебаченні вела його авторську програму «Мнемозина», брала участь у передачах «Зблизька», яку вів заслужений журналіст України Микола Кривий.

З 1999 року працювала на посадах доцента та завідувача кафедри філологічних дисциплін Луганського державного педагогічного університету імені Тараса Шевченка. З 2001 по 2004 рік навча-

лася в докторантурі Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка на кафедрі теорії та історії масової комунікації, брала участь у програмі Українського радіо „Дзвони «Просвіти»”, розшукала та систематизувала понад 1000 публіцистичних текстів Олесь Гончара.

Захистивши в 2005 році докторську дисертацію «Публіцистична творчість Олесь Гончара: історія, поетика, прагматика», здобула науковий ступінь доктора філологічних наук за спеціальністю «Журналістика». Багато зусиль доклала в реалізацію ідей розвитку непедагогічних спеціальностей в ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», ствердження його як класичного. З відкриттям у цьому навчальному закладі в березні 2006 року кафедри журналістики і видавничої справи працює на посаді професора й завідувача цієї кафедри. У цьому ж році одержала вчене звання професора. Під її керівництвом ліцензовані спеціальності: «Журналістика», «Видавнична справа і редагування», «Реклама і зв'язки з громадськістю» освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр» і «спеціаліст» та «Журналістика», «Медіакомунікації», «Реклама» освітньо-кваліфікаційного рівня «магістр». З її ініціативи в університеті щороку проводиться медіафестиваль «Ми твій світанок, Україно!», організуються виставки творчих робіт з фотожурналістики «Життя в об'єктиві», створений риторичний клуб «Медіатор».

Доробок практичної журналістики в цей період – публікації статей в періодичних виданнях «Літературна газета» та «Луганський край», інтерв'ю для Луганського обласного телебачення. Її публіцистична стаття «Мова. Місток між двома Українами – вчорашньою і пройдешньою» («Молодогвардієць», 2002, 23 січ.) визнана Товариством «Просвіта» кращою публікацією 2002 року. З 2011 року – член Національної Спілки журналістів України.

НАУКОВІ СТУПЕНІ І ЗВАННЯ

- кандидат філологічних наук – 1993 р.
- доцент кафедри української мови – 1995 р.
- доктор філологічних наук за спеціальністю «Журналістика» – 2005 р.
- професор кафедри журналістики і видавничої справи – 2006 р.

КОЛО НАУКОВИХ ІНТЕРЕСІВ

До кола наукових інтересів В. М. Галич уходять дослідження в галузі теорії журналістики, зокрема письменницької публіцистики, теорії соціальних комунікацій, теорії видавничої справи і редагування, (авторського редагування) та ономастики. Має стаж – 33 років роботи у вищому навчальному закладі. Керівник науково-дослідних робіт учнів (МАН), студентів та магістрантів. Її успіхи в цьому напрямі діяльності відзначені Почесною грамотою Міністерства освіти України. З 2005 р. – керує аспірантами. Під керівництвом Валентини Миколаївни Галич захищено 9 кандидатських дисертацій (1 – з філології за спеціальністю «Українська мова», 8 – із соціальних комунікацій за спеціальністю «Теорія та історія журналістики» і «Теорія та історія видавничої справи»), проведено чотири Всеукраїнські та Міжнародні конференції: «Регіональні ЗМІ: сучасний стан та перспективи розвитку» (2008, 2010, 2012) і «Публіцистика в просторі соціальних комунікацій: проблеми теорії та історії» (2013), підготовлений збірник «Медіапростір Луганщини в науковому вимірі» (2009) та довідник „Журналістики (періодика) і видавничої справи Луганщини: минуле і сучасне» (2012). Член 2-х Спеціалізованих рад із захисту кандидатських та докторських дисертацій за науковими напрямками «Соціальні комунікації» у Класичному приватному університеті (м. Запоріжжя) та «Філологія» (історія української літератури, теорія літератури) у ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка». Член науково-методичної комісії із журналістики Міністерства освіти і науки України. Головний редактор навчальних видань – газети «Контакт» та літературно-публіцистичного альманаху «Соняшник». Член редакційних колегій видань: «Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія «Філологічні науки», «Бахмутський шлях» (м. Луганськ) та фахових наукових журналів: «Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Соціальні комунікації», «Світ соціальних комунікацій» (м. Київ), «Держава і регіони. Серія «Соціальні комунікації» (м. Запоріжжя). Член НТШ. Керівник держбюджетної наукової теми «Дослідження в галузі соціальної комунікації: історія, теорія, регіональний дискурс» (державний реєстраційний но-

мер – 01080008990), у межах якої розробляються теми «Історія журналістики та видавничої справи Луганщини» (державний реєстраційний номер – 0112U007622) та «Авторське редагування в соціальному часі і простор» (державний реєстраційний номер - 0112U007621).

Автор близько 200 теоретичних і методичних праць (у тому числі 4 монографії, 6 науково-методичних посібників, співавтор 2-х колективних монографій, більше 150 статей з проблем теорії та історії журналістики, видавничої справи та соціальних комунікацій). Упорядник та автор коментарів 9 тому «Публіцистика» у 2-х книгах 12-томного зібрання творів Олесь Гончара. Друкувалася в таких журналах: «Київ», «Вітчизна», «Січеслав», «Мовознавство», «Українська мова та література в школі», «Освіта Донбасу», «Українське журналістознавство», «Світ соціальних комунікацій», «Вісник Луганського національного університету. Серія „Філологічні науки”», «Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Соціальні комунікації»», «Наукові записки Інституту журналістики», «Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского», «Вісник Донецького інституту соціальної освіти. Серія: «Філологія. Журналістика»» та ін.

ВІДЗНАКИ ТА НАГОРОДИ

- Почесна грамота Міністерства освіти України (1999)
- Відмінник освіти України (2000)
- Лауреат літературної премії імені Олесь Гончара (2009)
- Знак «За наукові досягнення» (2010)
- Почесна грамота Національної академії педагогічних наук України (2013)

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА (НАРИСИ)

*Курило В. С.,
ректор ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка», доктор педагогічних наук,
професор, академік Національної академії педагогічних
наук України, заслужений працівник освіти України,
академік-секретар Міжнародної академії наук
педагогічної освіти*

ЛЮДИНА ВИСОТИ

Я вірю, що кожній людині долею передбачена на життєвому шляху своя Висота. Це ті вершини, яких можна досягти, якщо не втомно працювати над собою, і мати чисту душу, яка дозволить тобі розгледіти цю найважливішу місію твого життя. Цієї своєї Висоти досягає далеко не кожен. Адже це дійсно непросто – цілеспрямовано йти до мети, коли шлях не завжди радує швидким і легким результатом. І на такому шляхові є і перепони, і миті, коли треба зробити важливий і відповідальний вибір, і, як правило, не вистачає часу, а завдань аж занадто багато. Ті, кому вдається подолати таку тернисту путь, стають справжніми Людьми! Це ті, що досягли моральної, культурної, інтелектуальної, духовної Висоти.

Для вчителя, як на мене, важливо не лише дійти до своїх вершин самому, але й уміти, якщо не довести за собою до таких самих висот своїх учнів, то принаймні пробудити в їхніх серцях палке бажання прагнути високого.

Не втомлюсь щиро дякувати долі за те, що вона мене зводить на різних життєвих перехрестях саме з такими особистостями. Одна з таких зустрічей – знайомство з Валентиною Галич. Такі педагоги, як вона, це педагоги доброти, майстри, які вкладають у свою професію однаково щедро й від розуму, й від серця, стають прикладом для молоді, мудрим другом для колег.

Валентина Миколаївна вписала у літопис університету свою унікальну сторінку – це відкриття нових для Луганського національного спеціальностей «Журналістика», «Видавнича справа та редагуван-

ня» та «Реклама і зв'язки з громадськістю», створення кафедри журналістики і видавничої справи, яку вона й очолила в найскладніший для неї період – час становлення.

Аби почати будь-яку серйозну нову справу, треба мати сміливість, тверду віру в себе, наполегливо й відповідально працювати. Саме так, як професіонал найвищого гатунку, проявила себе Валентина Миколаївна у роботі на кафедрі. Завдяки їй у Луганщини з'явилась прекрасна перспектива розвинути якісну україномовну журналістику. Кадри, підготовлені кафедрою, мають не лише відповідну компетентність. Завдяки спілкуванню з Валентиною Миколаївною упродовж навчання ці молоді люди отримували разом зі знаннями міцну патріотичну позицію. Багато зроблено нею як талановитим педагогом для того, аби ті, хто прийшов до університету лише з інтуїтивним відчуттям власного призначення, під час навчання сформували свою фахову й громадянську позицію, – той кремій, який лежить в основі творчості й професіоналізму будь-якого справжнього журналіста.

Результати науково-дослідної роботи професора Валентини Галич – це ще один інтелектуальний скарб, яким збагачено грааль української науки. Нею особисто, а тепер уже й цілим колективом талановитих учнів, молодих аспірантів Валентини Миколаївни, створюється цінний для світу соціальних комунікацій матеріал, що комплексно розкриває діяльність видатних українських публіцистів, історію журналістики Донбасу, аналізує сучасні медіатенденції. У дослідництві Валентина Миколаївна, як і в управлінській та педагогічній роботі, показала себе традиційно лідером. І прекрасна звичка не задовольнятися «напіврезультатами», а працювати на максимум, тут також проявилась: професора Валентину Галич знають в університеті, як одного з найкращих наукових керівників, а в Україні, як вченого із цінною, актуальною позицією.

Кажуть, талановита людина має хист будь до чого, і в усьому, за що б не взялась, проявить власну обдарованість. Але я переконаний, що дійсно видатні результати з'являються тоді, коли свій талант людина єднає в житті із покликанням, коли все в ній: і серце, і душа, і розум, – працюють із задоволенням над єдиною справою. Для Валентини Галич такою справою стала науково-педагогічна

діяльність. Думаю, усі, хто знає Валентину Миколаївну, погодяться, що це людина, яка побачила, як мету, і опанувала свою Висоту, а тепер щедро дарує високу мудрість тим, хто її оточує. І за це її щодня дякують учні, дякує колектив і, будемо сподіватися, завжди віддячуватиме щедрими дарунками доля.

*Різун В. В., доктор філологічних наук,
професор, завідувач кафедри
соціальних комунікацій, директор Інституту
журналістики КНУ імені Тараса Шевченка
академік АН ВШ України,
голова Науково-методичної комісії
з журналістики та інформації
при МОН України, член НСЖУ*

НОВОНАВЕРНЕНА. ЖИТТЯ А LINEA

Знайомство з Валентиною Миколаївною Галич, на фоні тепер уже задесятилітнього спілкування, на початку 2000-х відбулося раптово і несподівано для мене. Поява в докторантурі інституту журналістики ставної і поважної, стриманої і делікатної луганчанки нічого не віщувало. Бо я її не знав! Для мене як наукового консультанта важливим було зразу відчутти рух докторантки до таємничих сфер нефілологічної науки. Я завжди з особливим пієтетом, а в той же час і з глибоким переживанням ставлюся до однокровних братів і сестер моїх, розуміючи всю складність їхнього глибокого занурення в бурхливе море не зовсім філологічних понять та дефініцій. Так уже склалося у нашій освіті на зламі тисячоліть, що філологі-побратими дружним кроком – з власної чи невласної волі – йшли у такий близький, але такий незвіданий світ журналістики. Дехто обережно рушав через поле видавничої справи та редагування, бо воно з першого погляду здавалося більш зрозумілим.

... І скільки нашого брата зійшло з філологічного шляху! А скільки змінило своє науково-педагогічне «громадянство» раз і назавжди! Уже й не перерахувати.

Чергова жертва такого перевтілення в образі Валентини Миколаївни стояла переді мною. Чи допоможе Олесь Гончар як редактор і публіцист їй у тому перевтіленні? Чи здолає вона підйоми і спуски на тому шляху? Ці та й інші питання виринали, на які відповіді не було. Але треба було йти вперед.

Пригадую, перший рік докторанства був нелегким для Валентини Галич (принаймні мені так здалося). У психологічному плані. Інститут журналістики Шевченкового університету, як центр журналістської освіти й науки, не міг заспокоювати своїх неофітів. Навпаки, він міг нав'ювати глибокі роздуми про сенс свого буття й перспективу життя. Про доцільність соціально-психологічно-професійної метаморфози. Банально кажучи, він міг і посіяти сумніви: для чого мені це треба, швидше треба тікати звідси, щоб не втратити свого Я. Бог його знає, що там думалося Валентині Миколаївні у процесі і після наших коротких і нечастих категоричних розмов, але результат був однозначним. Текст докторської дисертації ліг на стіл кафедри (таки дух Олеся Гончара допоміг!), успішний захист, завідування кафедрою журналістики та видавничої справи в Луганському університеті, аспіранти, конференції. Нові дослідження, нові люди, нові проблеми і питання... Життя пішло по новій стезі.

Дорога Валентино Миколаївно! Нехай незвідані світи вас завжди ваблять, але тільки з метою пізнання й відпочинку, як екскурсантку й допитливу туристку. Журналістикознавці не пробачать Вам, якщо Ви повернете назад у філологію, або, не дай Боже, підете в іншу науку. Бо серед нашого брата і такі є! Добра Вам і щастя на многії літа!

*Степаненко М. С.,
доктор філологічних наук, професор, ректор
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка, лауреат
Літературної премії імені Олесь Гончара, член НСЖУ*

З КОГОРТИ МАСТИТИХ ГОНЧАРОВИДЦІВ

У цьому житті людині потрібні, як повітря, вода й вогонь, рідні та друзі. Їх, щирих і вірних, ніколи не буває багато. Родичів не обирають, їх нам послано згори. Друзями ж обростаємо все життя – від перших свідомих літ і до останніх земних днів. Міцною є дружба, сформована на духовно-інтелектуальній основі. У неї свої чесноти й переваги. Часто можна почути, що в науці немає спільників, там лишень опоненти. Звісно, опоненти неодмінно повинні бути, бо без дискусії – простої й тієї, яка сягає точки кипіння, – істині не з'явиться. Такий складний шлях у мудрої думки, їй суджено долати перешкоди й самій гартуватися, аби вибороти місце під сонцем. Найважливіше в тому, щоб опоненти не ставали ворогами, не втрачали людяності й доброти, сприяли, допомагали один одному, підставляли за потреби плече, подавали й тиснули руку.

Сьогодні в Україні славетний Олесь Гончар об'єднав цілу когорту літературознавців, мовознавців, мистецтвознавців, істориків, культурологів, не кажучи вже про сучасних письменників, які вважають його патріархом і совістю української літератури. Серед відомих гончарознавців – Валентина Миколаївна Галич, авторка численних книг, сотень статей про журналістську, публіцистичну, редакторську діяльність Олесь Терентійовича. Дослідники-філологи часто цитують праці професора Валентини Галич, яка вперше системно й повно розкрила низку важливих сторін життєвого і творчого шляху автора «Собору» і «Твоєї зорі», без обілювання представила його непрості (подеколи підігнані під жорсткі, силою впроваджені імперські стандарти) світоглядні позиції, залучила до наукового обігу малодоступний, донедавна приховуваний від людського ока матеріал. Валентина Миколаївна не дає окремим представникам від науки зробити із самотнього майстра художнього слова, визначного громадського діяча апо-

логета радянської моделі суспільства. Вона сама без хизування, проте з відповідальністю заявляє, що усунула таку несправедливість, об'єктивно й чесно показала журналістсько-публіцистичну іпостась «одного з найбільших українських письменників, мислителів другої половини минулого сторіччя», «харизматичної постаті в історії української літератури». Найбільша заслуга гончарознавця Галич у тому, що вона різноаспектно схарактеризувала великі і малі жанри системи публіцистичного дискурсу Олесь Терентійовича – статті, промови (виступи), інтерв'ю, нариси, перед-, післямови, теле-, радіопубліцистику, листи, привітання, заяви, запрошення, некрологи, музейні записи.

Думки, ідеї Валентини Галич підхопили її учні, котрі вже з успіхом оприлюднили і ще сумлінно готують до захисту кандидатські дисертації, опублікували в авторитетних часописах, збірниках свої наукові роздуми. Школа гончарознавства, про яку йдеться, набуває серйозних обертів, у неї гарна перспектива.

Валентина Миколаївна захоплює всіх, хто з нею спілкується і співпрацює, розумом, дивовижною трудолюбністю. Друкуються безперервно – одне за одним – її дослідження. Складається враження, що ця жінка прикипіла до столу, ні на мить не випускає пера з рук. Її розвідки багаті на проблематику, наснажені ідейно, написані вишуканою українською мовою. Не можу не згадати однієї простотки унікальної речі, що недавно прийшла до читача, – тому „Публіцистика” Повного зібрання творів Олесь Гончара. Пані Валентина оригінально впорядкувала це видання, подала до нього прекрасну післямову й цим самим продемонструвала, що творчий спадок митця Гончара – то „частина його душі, відображення успіхів і невдач, триумфів і поразок, злетів і падінь”.

З приємністю констатую, що нині суцї гончарознавці дружньо об'єдналися, потоваришували й гуртом роблять велику духовну справу. Кожного з них переповноє радість, коли в Луганську з'являються книги Валентини Галич чи Олександра Галича (у цього подружжя спільне все, навіть наукові інтереси), у Києві – Надії Сологуб, Віталія Аблицова, в Одесі – Миколи Гуменного, у Дніпропетровську – Світлани Ігнатєвої, у Кобеляках – Тетяни Бондаревської, у Полтаві – світлої пам'яті Володимира Пашенка. Дякую Господові, що з усіма ними знаюся, листуюся, віч-на-віч гомоню, а після чергової

розмови – по-тичинівськи «верхів’ями розкрито росту». Єдне всіх нас немеркнуча Гончарова зоря, його навсвічні настанови: людина – «це совість»; любов до України – «понад усе»; товариськість – «одне з найшляхетніших людських почуттів»; слово – «подарунок Бога людині»; українська мова – «одна з найкращих європейських мов»; творчість – «це передусім людяність». Основне місце наших зустрічей – затишна київська оселя письменника. Валентина Данилівна, дружина Олеся Гончара, знаходить час для всіх нас, знайомить, якщо є в цьому потреба, з родинним архівом. І всі ми, зігріті її серцем, любимо «оті години праці». Збираємося регулярно й на гончарівських наукових форумах у Києві, Дніпропетровську, Полтаві, Кременчуці та інших містах. Завжди із захопленням слухаємо Валентину Галич. Вона щоразу намагається переконливо, майстерно обґрунтувати новий погляд на публіцистику, епістолярій, щоденники Олеся Гончара, гостро поставити проблему, спроектувати її на сьогодні, мимовільно змушує всіх задуматися над тими важливими й актуальними принципами, які сповідував Оесь Гончар. І все це подається без амбіцій, зверхностей, а просто, скромно, красномовно, з якимось приховано-поблажливим проханням почути болі і тривоги, належно зреагувати на них, возвеличити самотню постать Гончара, полюбити себе й Україну. А без цього, будьмо відвертими, про поступ, досягнення, перемоги й гадати немає сенсу.

Цієї осені Валентина Галич запрошує колег, однодумців, усіх шанувальників невичерпної спадщини Олеся Гончара до Луганська на наукове зібрання й на свій ювілей. Похвалитися та погордитися їй перед гостями є чим. Однак для доктора філологічних наук Валентини Галич важливішими будуть не сповнені пафосу віншування на свою адресу (зрозуміло, вона заслужила їх), а свіжі думки про феномен Олеся Гончара – її, мого, нашого, усенационального, світового духовного проводиря – в українському і всесемному культурному просторі. Певен, що всі, хто побуває в листопаді на батьківщині Миколи Руденка, Івана Світличного, Василя Голобородька, утішаться офіційними і приватними розмовами, дискусіями. Достеменно знаю й те, що з’явиться ще один том досліджень про Олеся Терентійовича Гончара, лідера нації, яку він назвав «ніжною, поетичною, доброю», «безмежно талановитою».

У день ювілею зичу дорогій Валентині Миколаївні несхитного і праведного гончарівського духу, наукової мужності та одержимості. Бажаю здоров'я, радості й тепла від найближчих – родини, а як за Олесем Гончаром, то «маленького людства». Це найбільше щастя. Нехай воно буде довгі літа в парі з ювіляркою.

*Михайлин І. Л.,
доктор філологічних наук, професор
кафедри журналістики Харківського
національного університету
імені В. Н. Каразіна*

ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА ГАЛИЧ ЯК ОСОБИСТІТЬ У НАУЦІ ПРО ЖУРНАЛІСТИКУ

Способом існування інформації є текст. І журналістика як інформаційна діяльність може здійснюватись лише за допомогою тексту. Саме поняття тексту, звичайно, трансформується з розвитком людства й появою новітніх технічних засобів існування тексту. Сьогодні вже ніхто не наважиться звести текст лише до його вербального варіанту, бо поруч із цим активно функціонують в інформаційній галузі зображальний, аудіальний, аудіовізуальний, мультимедійний його різновиди. Але це тільки підтверджує те, що поза текстом не існує ніякої інформації. А відтак, досвід науковців, які спеціалізувалися в справі вивчення тексту, виявляється неоціненним для науки про журналістику. Саме такою творчою індивідуальністю виявилася Валентина Миколаївна Галич.

Вона прийшла в наукову галузь соціальних комунікацій з поля (скористаймося поняттям П'єра Бурд'є) філології, захистивши кандидатську дисертацію з української мови. І все своє мистецтво пильного аналізу тексту вона забрала з собою в науку про журналістику. У цьому легко пересвідчитися, читаючи її власні праці, зокрема грандіозну монографію про публіцистику Олесея Гончара, а також праці її учнів, які так само відзначаються пильною увагою до слова, його місця в тексті, прагненням осягнути загальний зміст інформаційного явища у його зв'язку з текстовим вираженням.

Наукова творчість Валентини Миколаївни розмаїта за тематикою й напрямками. Але понад усе вона зберігає вірність тій галузі науки, яку можна окреслити як гончарознавство. У полемічному запалі 1990-х років деякі гарячі голови намагалися скинути Олеся Гончара «з пароплава сучасності», побачити в ньому письменника, який служив комуністичному режимові, мав дотичність до утисків шістдесятників. Але чимдалі, то все більше стає очевидною велич Олеся Гончара, неперехідне значення його творчості. Посмертна публікація його щоденників стала видатною подією (а по-газетярському – сенсацією) в культурному житті України. А відтак, постійна увага (і любов) Валентини Миколаївни до (публіцистичної) творчості нашого видатного майстра слова не просто цілком виправдана, а потрібна Україні, як і сам О. Гончар. Адже літературні й журналістські тексти лишаються річчю-в-собі, поки їх не торкнеться перо талановитого критика-інтерпретатора.

Юрій Шевельов свого часу виокремив у літературній критиці критику наглядю і критику вглядю. Перша наглядає від імені тоталітарної держави за журналістами й письменниками, контролює їх. Друга – пильно вдивляється в їхню творчість, прагнучи зрозуміти її й пояснити для масового читача. Валентина Миколаївна належить до цієї другої групи читачів та інтерпретаторів текстів. Вона вміє зрозуміти автора й поставити на перше місце не свою рецептивну концепцію твору, а застосувати герменевтичну оптику сприйняття, показати позицію письменника, вступити з ним у творчий (сократичний) діалог.

Я познайомився з Валентиною Миколаївною в 2002 році у Львові, на конференції «Українська преса: історія і сучасність», яка відбувалася в Національній науковій бібліотеці імені В. Стефаніка НАН України. Такі конференції – то з'їзди пресознавців з усієї України та гостей із-за кордону. Побачивши в програмі В. М. Галич я, що називається, «вирахував» її серед присутніх і підійшов познайомитися. Адже ми були «сусідами по маєтку», репрезентували на конференції Східну Україну.

Мабуть, уже це забулося, але раніше існував інститут провідних установ при захисті дисертацій. Валентина Миколаївна попрохала спеціалізовану вчену раду призначити для неї Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна такою провідною установою.

Так її докторська дисертація потрапила до мене. Щоправда, у Валентини Миколаївни були достатні підстави для такого прохання. Щойно після виходу вона подарувала мені свою монографію про журналістську діяльність Олесь Гончара; я написав на неї розгорнуту рецензію, яка була опублікована в поважному періодичному виданні Інституту журналістики Київського національного університету імені Т. Шевченка, а потім ще двічі вміщена в моїх книжках.

Я так само, як і Валентина Миколаївна, прийшов у науку про журналістику з філології, можна сказати, навіть вужче – з тієї її частини, яка називається літературною критикою. Критичний погляд на світ і його відображення в слові традиційний для представників цієї частини літературознавства. У новій науковій ситуації я зустрівся з незрозумілим для себе явищем – нетерпимістю до критики. Валентина Миколаївна навпаки, з розумінням поставилася до всіх висловлених мною зауважень, серед яких були концептуальні, такі, які відкривали дискусійні аспекти дослідженого нею матеріалу, і дрібні спостереження, вказівки на помилки й неточності. Валентина Миколаївна подякувала за уважний розгляд її книжки і жодного разу, ніколи, упродовж нашого знайомства не дозволила собі висловити бодай невдоволення з приводу зроблених зауважень. Хоча я прекрасно розумів: критики не любить ніхто. Але без неї наука втрачає енергію внутрішнього розвитку. Валентина Миколаївна й у цій ситуації виявилася на висоті.

На запрошення здобувачки я був присутній на захисті її докторської дисертації. Була присутня й Валентина Данилівна Гончар, яка в усьому підтримувала В. М. Галич. Вона надала Валентині Миколаївні можливість вивчати архівні матеріали, які перебували в її власності. У наслідку цієї роботи в науку були введені нові тексти Олесь Гончара, розшукані твори, які й сам Олесь Гончар ніколи не передруковував після їх появи в пресі. Валентина Миколаївна старанно, із сумлінністю вимогливого вченого, збирала розпорошений раніше матеріал.

Пізніше це дозволило їй виступити в ролі наукового редактора тому зібрання творів Олесь Гончара, де зібрана його публіцистика. Хто займався створенням наукових видань, той зможе зрозуміти, яка величезна праця стоїть за коментуванням публіцистичних творів Олесь Гончара. При цьому зроню для невтаємничених: коментувати публі-

цистичні тексти в десять разів важче, ніж художні; у них міститься потенційна безліч хронологічних реалій, значення яких втрачене для сучасника й потребує доступного й зрозумілого роз'яснення.

Тут саме час сказати про те, що з трьох репрезентацій Олеся Гончара – журналіста, редактора й публіциста – в наукових інтересах Валентини Миколаївни залишилася на першому місці його публіцистична спадщина. Чому? Тому що вона прекрасно розуміє: інформаційна журналістика – це не творчість, а ремесло, вона копіює факти в інформаційних образах, а справжня творчість розпочинається далі – тоді, коли автор пропонує реципієнтам свою авторську концепцію дійсності, її витлумачення, зрештою, сприймає дійсність як текст, який підлягає прочитанню й інтерпретації. Світом рухають ідеї. Тому й підготовка журналіста у вищій школі має бути спрямована на формування інтелектуальної інформаційної особистості. Майбутньому журналістові необхідно дати не лише фундаментальні гуманітарні знання, але й навчити його їх систематично поповнювати, виховати його як читача книжок, а не глядача телевізора.

Двічі я брав участь у наукових конференціях, які проводив Луганський національний університет імені Тараса Шевченка з ініціативи В. М. Галич. Вони мали назву: «Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан та перспективи розвитку». Валентина Миколаївна свідомо того, що українська журналістика має традиційно регіональну репрезентацію, тому й запропоновано для конференції тему нібито й універсальну, але цілком конкретну. Вивчення історії й сучасного стану журналістики Луганщини стало для Валентини Миколаївни поважною справою її життя. Хоча цей напрямок репрезентований уже здебільшого працями її учнів, аніж її самої, але кожний учений розуміє скільки праці вкладає Вчитель у здобутки своїх учнів. Валентина Миколаївна з таких Учителів, які щедро роздають свої задуми й методики їх виконання своїм учням.

Цього року переді мною постала проблема пошуку спеціалізованої вченої ради для захисту кандидатської дисертації моєю ученицею – Олександрою Павлівною Драчовою. Дисертація була присвячена сучасному українському документальному кіно, яке розглядалося в контексті історії української поетичної кінокультури. Валентина Миколаївна відразу запропонувала виступити в ролі першого опонента.

Я вдячний долі, що це була саме вона, учений, який приніс у соціальні комунікації високу філологічну культуру, адже наша з Олександрою Павлівною дисертація була спрямована саме на аналіз кіно як візуального тексту, на глибинну інтерпретацію кіномови.

І ось довгоочікуваний захист. Для спеціалізованої вченої ради Класичного приватного університету (м. Запоріжжя) п'ятий з шести. Утомлені члени ради перемовляються між собою, зазирають у якісь свої папери. «Раптом – повна увага, раптом – тиша німа» (це рядок з вірша Р. Третякова). Усі відключилися від своїх справ і поринули в слухання відгуку офіційного опонента. Валентина Миколаївна зуміла так «прочитати» дисертацію й подати таке її сприйняття, що цей сухий жанр, офіційний жанр (недарма опонент називається «офіційним») нікого не залишив байдужим, викликав загальну увагу й навіть схвильованість.

А перед тим за тиждень раптом у моєму помешканні пролунав телефонний дзвінок.

– Це Валентина Миколаївна, – озвалася слухавка, – Добридень. Професор Зіновій Васильович Партико організовує для членів спецради екскурсію на заповідник «Кам'яна могила». Я подумала, що ви все одно будете приїздити на захист, тож від імені ради запрошуюю й вас і ваших учнів на екскурсію.

У цьому вся Валентина Миколаївна. Вона могла б про мене не згадати в цій ситуації, не зателефонувати, не запросити. Ми ж занурені по горло в свої справи, лекції, магістерські роботи, консультації, написання своїх многоцінних праць. Але вона згадала, зателефонувала, запросила.

Для мене вона – видатний учений і велика Людина.

У день свого ювілею вона прийматиме подарунки. Проте я хочу, щоб ми замислилися над тим, що й вона не з порожніми руками прийшла до ювілею – своєму університетові вона вже подарувала дві престижні спеціальності («Журналістика» і «Видавничка справа та редагування») і дві наукові школи (із спеціальностей «Теорія та історія журналістики» і «Теорія та історія видавничої справи та редагування»), вона подарувала університетові своїх учнів. Адже ми прекрасно розуміємо: університети – то не будівлі з партами в них, а творчі особистості в науці та освіті. Саме такою особистістю є Валентина Миколаївна Галич. Я ціную кожну хвилину спілкування з нею. Знаю, що цей час не буде проведений марно.

Вітаючи Валентину Миколаївну з ювілеєм, наостанок висловлюю їй побажання: нових книжок, талановитих студентів, вдячних учнів, перемоги в тій справі, задля здійснення якої ми живемо, – торжества української України!

*Безчотникова С. В.,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри соціальних комунікацій
Маріупольського гуманітарного університету*

СЯЙВО ТАЛАНТУ

У народі кажуть, що талановита людина – талановита в усьому. Талант Валентини Миколаївни Галич – це талант ученого-філолога, багатство духовного світу якої накладає відбиток працелюбності, щирості та витонченості на кожну справу, за яку вона береться. Що не пригадати – перші кроки на педагогічній ниві, кропітку та багатогранну наукову діяльність з формування наукової школи з історії регіональної журналістики або народження та стрімкий розвиток у Луганському національному університеті ім. Тараса Шевченка нового освітнього напрямку – журналістика та інформація.

Талант як квітка, він стає прекрасним, коли розкривається. Далі – розумне, добре, вічне живе в написаних статтях та книжках, учнях та послідовниках, започаткованих громадських ініціативах та добрих справах. Талант визначає особливе ставлення до життя, завдяки якому повсякденність перетворюється на яскравий, мальовничий і загадковий усесвіт для всіх, хто цими ідеями та почуттями живе.

Валентину Миколаївну Галич добре знають, цінують та поважають науковці різних університетів країни за її професіоналізм, інтелігентність, шанобливе ставлення до людей, українства та всього українського. У її наукових доповідях, книжках та статтях глибока філософська думка живе поруч з особливим відчуттям прекрасного. Роки кропіткої праці над літературною спадщиною Олесея Гончара збагатили її талант любов'ю до поетичного слова, що притаманна високому мистецтву.

За роки дружби з Валентиною Миколаївною переконаєшся, що це людина багатьох чеснот. Її життєва та професійна порядність вражає. Вона чесна перед самою собою, у своїх справах, у ставленні до людей. Тому завжди відкрита світу у своїй турботі про інших, про кожного викладача, співробітника, студента. Розумієш, що для багатьох знайомство з Валентиною Миколаївною стало доленосним, багатьом вона допомогла порадою, добрим словом, зорієнтувала у науковій роботі, опануванні майбутньої професії, навчила керувати колективом. До неї зверталися і продовжують звертатися як до Наставника, бо вона мудра і щира у своєму бажанні зробити оточуючий її світ кращим.

Валентина Миколаївна людина надзвичайно організована. Вона завжди досягає мети, яку перед собою і своїм колективом ставить. Натхненна праця – це спосіб її життя, що живиться високими почуттями громадянської відповідальності, національного патріотизму, відданого служіння ідеалам освіти. Вона щаслива своєю щоденною працею професора університету, своїми колегами й учнями, великою родиною, друзями та просто однодумцями, яких так багато.

Ім'я Валентини Миколаївни Галич давно вже вписане в історію українського журналістикознавства. Залишається побажати їй міцного здоров'я, багато щасливих років, нових плідних ужинок на ниві освіти та науки.

*Поплавська Н. В.,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри журналістики
Тернопільського національного педагогічного
університету імені Володимира Гнатюка*

**ПРОФЕСОР ВАЛЕНТИНА ГАЛИЧ:
НАЧЕРКИ ДО НАУКОВОГО ПОРТРЕТА,
АБО ОБШИРИ ЖУРНАЛІСТИКОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ**

Якщо говорити про наші із Валентиною Миколаївною колегіальні стосунки, то є оману, що час біжить швидко і життя пробігає мит-

тво. Ми познайомилися у 2009 (хоча наукові праці професора були «проштудійовані» мною значно раніше), а здається, що знаю ювілярку дуже-дуже давно. Через спілкування на засіданнях науково-методичної комісії із журналістики при Міністерстві освіти і науки України, спеціалізованої вченої ради із захисту докторських та кандидатських дисертацій із соціальних комунікацій в Класичному приватному університеті (м. Запоріжжя) та в різних життєвих обставинах ми відразу зблизилися. Валентина Миколаївна «підкупила» мене винятковою шляхетністю, рафінованою ввічливістю та залюбленістю у свою роботу, свої наукові обшири, родину. Нам завжди є про що поговорити із відчуттям, що нам обом це потрібно.

Гідною захоплення є науково-педагогічна й організаторська діяльність В. М. Галич. Особливий її аспект – це викладацька праця, робота з аспірантами та пошукувачами. Лише за останні п'ять років як науковий керівник виростила дев'ять кандидатів наук із соціальних комунікацій, організовувала та проводила наукові конференції різних рівнів. До неї, як відомого сьогодні журналістикознавця, педагога, який не шкодує власного часу на копітку роботи з молодими дослідниками, тягнуться молоді науковці з України та зарубіжжя. Мені пригадується захист кандидатської дисертації молодого дослідника з Іраку Хаджі Мухаммада Хідера Мавлуда «Преса України та Іракського Курдистану в перехідний період становлення демократії». Наукова жертвовність Валентини Миколаївни мене особливо вразила. Без зверхності, а, навпаки, з прихильністю і людським розумінням огорнула «науковою» турботою молодого дослідника, бо для Валентини Миколаївни успіхи її учнів є надзвичайно важливими. У них вона бачить реалізаторів та продовжувачів своїх наукових ідей. Підготовку наукових кадрів не оминає й сьогодні. Дбає про належний науковий рівень своїх аспірантів, викладачів кафедри, яку очолювала до недавнього часу, а сьогодні є її професором. Проводить наукові семінари з актуальних проблем журналістикознавства. Крім того, читає для студентів, магістрантів лекції.

У спеціалізованій вченій раді із захисту докторських і кандидатських дисертацій Д 17.127.05 у Класичному приватному університеті усі цінують професора В. М. Галич за високу наукову компетентність, виваженість і водночас принциповість в оцінці дисерта-

ційних робіт, яскраві виступи в дискусіях та під час опонування. Для прикладу. У відгуку Валентини Миколаївни як офіційного опонента про дисертацію О. П. Драчової «Семіотика кіно в сучасній екранній публіцистиці» зі спеціальності 27.00.04 – теорія та історія журналістики, представлену на здобуття наукового ступеня кандидата наук із соціальних комунікацій усебічно проаналізовано доробок молодій дослідниці про документальне кіно не тільки як різновид екранної публіцистики, а як невід’ємну частину національного телепростору. Вона високо оцінила теоретико-методологічні засади дисертації, а також репрезентації дисертанткою документального кіно у науковому дискурсі ХХ ст., створення нею стрункої і виваженої концепції дисертації, визначення системи категорій, пов’язаних з усвідомленням специфіки кінематографічного відтворення дійсності, розкриття особливостей кіносемантики, місце документального кіно в системі соціально-комунікаційних технологій поч. ХХ ст., з’ясування текстотвірних ознак українського поетичного кіно, семіотику пейзажної й портретної деталі, танцю, техніки монтажу й чергування планів зображення. Такі ж методичні підходи Валентини Миколаївни проявляються і в аналізі комунікативних стратегій екранної публіцистики, розкритті дисертанткою семіотичного простору. Науково вагоме слово в аналізі дисертації сказала й про специфіку семантики кінематографічного образу, його функцій, структурну цілісність кінотексту документальних фільмів «Проти сонця» Валентина Васяновича, «Подорожні» Ігоря Стрембицького, «Вероніка і саксафон» Олени Фетісової. Власна рецепція фільмів дозволила висловити оригінальні спостереження щодо їх естетичної цінності. Науково переконливими є судження професора Валентини Галич про фільм Романа Ширмана «Небезпечно вільна людина», присвяченого 80-річному ювілею одного з найвидатніших режисерів світу Сергія Параджанова, та особливості функціонування кінодокументалістики у телевізійному форматі на прикладі фільму Ірини Ємець «Білий танець».

Магістральним напрямом наукових досліджень, які є завжди новаторськими й оригінальними, Валентина Миколаївна обрала теорію журналістики, теорію видавничої справи та теорію соціальних комунікацій. У її доробку чотири монографії: Олесь Гончар – жур-

наліст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності. – К.: Наукова думка, 2004. – 816 с.; Антропонімія Олеся Гончара: природа, еволюція, стилістика. – Луганськ: Знання, 2002. – 212 с.; Щоб слово жило.... – Луганськ: Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2013. 2 300 с.; Дискурс авторського редагування публіцистичного тексту: творча лабораторія Олеся Гончара. – Луганськ: Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2013. – 300 с. (у співавторстві з О. С. Куцевською); шість науково-методичних посібників і понад двохсот статей. Погляд В. Галич на публіцистику Олеся Гончара і по сьогодні є одним із найфундаментальніших досліджень з письменницької публіцистики. Професор Ігор Михайлин дуже влучно оцінив першу з названих монографій ювілярки: „Книга В. М. Галич не просто чергова праця про Олеся Гончара чи про історію української журналістики. Вона є взірцевою за науковою сумлінністю й вичерпною в розгортанні зазначеного в заголовку наукового сюжету. Разом з тим дослідниця демонструє, що є не єдиним способом буття цієї теми. Як і будь-яка праця, де автор виступає першовідкривачем, книга спонукає до роздумів, підштовхує до пошуку інших шляхів розвитку теми. У цьому розумінні необхідно сказати про її відкриваючий зміст: вона розчищає дорогу для багатьох дослідників української публіцистики, озброює майбутніх авторів методологічним інструментарієм і термінологічним апаратом (І. Л. Михайлин. Журналістика як всесвіт: Вибрані медіадослідження. – Х. : Прапор, 2008. – с. 459 – 460)». Дослідниці вдалося усунути несправедливі упередження до постаті одного з найбільших письменників і мислителів другої половини ХХ ст., а також віднайти ті методологічні ключі, якими можна відімкнути «замулені криниці» української публіцистики від найдавніших часів і до сьогодні, «виписати» її історію та підібрати відповідний теоретичний інструментарій. На жаль, проблема історії та теорії української публіцистики є «білою плямою» у нашому журналістикознавстві. Валентина Миколаївна є також упорядником та автором коментарів 9 тому «Публіцистика» у 2-х книгах 12-томного зібрання творів Олеся Гончара.

З-поміж інших праць ученої варто згадати статті «Есе-мініатюри Володимира Селіванова як зразок публіцистики ХХІ століття» (Світ соціальних комунікацій: науковий журнал. – Т.1. – К.: КіМУ ДонНУ,

2011. – с. 112 – 115) та «Жанрово-стильові особливості авторської колонки» (Вісник Харківського університету імені В. М. Каразіна. – Серія: Соціальні комунікації. – Випуск 1, 2009. – с. 45 – 51), у яких дуже чітко простежується естетичне відчуття тексту дослідницею, уміння проникнути в його художній світ. Наприклад, у першій, не відкидаючи проблемно-тематичного й цілісного аналізу творів Володимира Селіванова, Валентина Миколаївна надзвичайно влучно аналізує проблему екзистенції через категорію хронотопу, пропонуючи надзвичайно свіжі і цікаві судження. Це дає можливість конкретно побачити характер шукань публіциста, його місце в українській публіцистиці початку XXI ст. та єдності з іншими подібними явищами. Наступна студія, в якій дослідниця робить влучні спостереження над жанрово-стильовими особливостями авторської колонки, позначена також цілісністю задуму та виконання, має свою логічну побудову. Окреслюючи стильову картину авторської колонки, її головні структурні особливості, Валентина Миколаївна пропонує погляд на жанр з позицій теорії комунікацій. Комплекс проблем про сучасну колумністику, поставлених, досліджених, сприймаються як нагально актуальні та спонукають до наукового діалогу.

Науковий доробок Валентини Миколаївни Галич у парадигмі сучасного журналістикознавства є поважним і достойним. Вона й сьогодні наочно демонструє свою «технологію» дослідження актуальних проблем у сфері соціальних комунікацій, її ідеї знаходять розвиток у наукових працях учнів. Її дослідження мають не тільки наукове, але й важливе методологічне значення для сучасної науки, оскільки містять і аргументують нові погляди і підходи в оцінці минулого української журналістики та актуальні проблеми розвитку сучасних ЗМІ.

Окремого слова заслуговує Валентина Галич як берегиня сімейного затишку. Вона пишається своєю родиною, особливо чоловіком Олександром Андрійовичем, який сьогодні є провідним теоретиком літератури в Україні. При всій своїй зайнятості огортає любов'ю дітей, онуків. Це особлива жінка: красива, елегантна, впевнена, самодостатня. Але не виявляє жодної зверхності чи до колег по кафедрі, чи до зацікавлених у науковому пошуку молодих людей, завжди допомагає порадою й ділом.

Нині професор Валентина Галич у розквіті науковому і творчому. Зичу Вам, дорога ювілярко, перебувати у такій гармонії довгій-довгій літа, бути щасливою та здоровою в колі своєї родини, колег та учнів.

*Ткаченко О. Г.,
доктор наук, професор, завідувач кафедри
журналістики та філології СумДУ*

НЕБО В ЛАНДШАФТНОМУ СВІТІ ВАЛЕНТИНИ ГАЛИЧ

Навіть побіжні знавці наукової спадщини Валентини Миколаївни Галич можуть мені закинути, що винесена в заголовок словосполучка «небо в ландшафтному світі» вже використовувалася. Так, ми запозичили її з теми виступу професора Валентини Галич на другій Всеукраїнській науково-практичній конференції «Феномен Олеся Гончара в духовному просторі українства». Запозичили, щоб висловити власне ставлення до глибинності й чистоти її наукових досліджень у галузі теорії журналістики, теорії видавничої справи, ономастики. А ще – до наукової сміливості.

Наукова сміливість насамперед пов'язана з провідною темою останніх років діяльності Валентини Галич – дослідження життя і творчості Олеся Гончара, Людини і Митця, який завжди перебував на передньому краї розвитку національної культури. Недаремно науковці вважають його одним із тих майстрів слова, для кого література стала формою існування у світі.

Безперечно, дослідників творчості Олеся Гончара ніколи не бракувало. Чого варті лише праці О. Бабишкіна, В. Бережного, М. Братана, М. Гуменного, В. Дончика, М. Дубини, М. Жулинського, Н. Заверталюк, М. Зощенко, О. Килимника, П. Кононенка, М. Малиновської, М. Наєнка, А. Погрібного, Н. Сологуб та інших. Попри такий поважний перелік імен Валентина Галич ризикнула заглибитись у публіцистичну творчість Олеся Гончара, його авторське небо літературних пошуків та відкриттів.

Результатом кількарічної наполегливої роботи стали дві монографії та навчальний посібник: «Антропонімія Олеся Гончара: природа, ево-

люція, стилістика» (2002) і «Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності» (2004), «Поетика публіцистичного тексту (на матеріалі творчості Олесь Гончара)» (2006).

І найвищий акорд діяльності – захист Валентиною Галич дисертації на здобуття наукового ступеня доктора наук «Публіцистична творчість Олесь Гончара: історія, поетика, прагматика» (2004) за спеціальністю «Журналістика».

У ній уперше досліджено літературну діяльність О. Гончара як журналіста, публіциста, редактора. До наукового обігу залучено маловідомий архівний матеріал, на підставі аналізу якого висвітлено важливі факти творчої біографії письменника, простежено еволюцію художньої майстерності митця та його світогляду. Розглянуто мотиви, жанрову систему, особливості поетики, специфіку редагування та саморедагування публіцистичних творів тощо.

«Специфіка художнього мислення письменника завжди вабить дослідників його творчості, особливо коли мова йде про оригінальність митця, непересічність його таланту. Більшість авторів художнього твору самі не дуже люблять ділитися секретами своєї праці, мабуть, усвідомлюючи древню як світ істину: без таємниці немає мистецтва. І тоді на допомогу науковцям приходять письменницький архів – вірний свідок творчих мук і пошуків художнього слова», – пише Валентина Галич у статті «Я не уявляю собі творчості без постійних художніх шукань (Як О. Гончар добирав імена в романі «Прапорносці»)».

Розкриваючи масштаби та глибини Гончара-публіциста, вона розшукала 19 творів письменника різних жанрів, що відображають його зв'язки з радіожурналістикою. Один із них належить до 50-х, ще один – до 70-х, 6 – до 80-х і 11 – до 90-х років минулого століття. Зазначимо, дослідниця оперувала лише текстами, що згодом з'явилися у збірках публіцистики, або ж тими, що збереглися – як підготовчі матеріали чи чорнові начерки – у родинному архіві письменника.

Значну увагу приділено вивченню й визначенню технологій формування задуму в творчості письменника-публіциста, адже „духовний простір митця, – зауважує Валентина Галич, – становить собою єдиний і стійкий моноліт чуття й думки, у якому часом важко розрізнити стадії виокремленого визрівання наміру написати художній

чи публіцистичний твір (стаття «Творчі задуми як наукова проблема журналістикознавства»).

Дослідивши журналістську та публіцистичну творчість Олеся Гончара, Валентина Галич указала шляхи подальших наукових пошуків, і саме за цими вказівниками пішли науковці Д. Кубанов, Л. Курило, І. Цюп'як та інші. Зокрема Людмила Курило захистила кандидатську дисертацію «Епістолярій Олеся Гончара і творча індивідуальність письменника», у якій дослідила епістолярні тексти, більшість із яких раніше ніде не публікувалися, з'ясувала особливості його громадянського становлення та формування художньо-естетичних поглядів, розкрила ставлення письменника до редагування власних і чужих текстів, співпраці з професійними редакторами, читачьких і критичних відгуків у пресі. Вказати шлях іншим – це ще один фрагмент згаданого ландшафтного світу.

У третьому томі «Щоденників» Олеся Гончара зустрічаємо напрочуд прозорі слова щодо творчості: «У творах справжнього митця мусить виявитися той високий ідейно-естетичний ідеал людини, котрий є у житті і котрий через мистецтво тільки й спроможний дією допомагати людині жити, розвиватися, вдосконалюватись». Цю думку, цю ідею, переконані, можна вважати девізом творчого життя не лише самого письменника, а й дослідниці його творчості, невтомного ратая на ще навіть не повністю засіяній ниві соціальних комунікацій, справжнього патріота української мови, національно свідомої Людини – Валентини Галич.

... Ландшафти неба не бувають завжди світлими: то грім пронесеться, то чорна хмара заступить світло. Однак сонце завжди долає темінь. Так і в житті кожної людини не обходиться без чорнохмар'я. Однак сонце – любові, усмішки, креативності, творчого натхнення, евристичного почуття – завжди долає темінь.

Фундатор журналістської освіти,
Учений, педагог, відомий публіцист,
Ви проявляєте свій неповторний хист –
Й від того людям зоряніше жити!..

Колектив кафедри журналістики та філології Сумського державного університету віншує Вас із нагоди ювілею! Зичимо міцного здоров'я, творчого натхнення, оптимізму, наукових здобутків, урядних студентів, поваги від колег та пошани від керівництва.

УДК 821.161.+ Галич В.М.

*Ігнат'єва С. Є.,
кандидат філологічних наук, доцент
ДВНЗ «Національний гірничий університет»*

СОНЯЧНЕ КОЛО ВАЛЕНИНИ ГАЛИЧ

У ці сонячно-теплі, дошово-погожі, похмуро-листопадові дні, коли за вікном пропливає золота луганська осінь і скільки сягає зір в'юняться в блакитній високості незліченні білі нитки, то плавно опускаючись, то знову підіймаючись у прозорих потоках повітря, а дерева горять червоним клуб'ям старовинного кутого золота, земля вкривається осіннім жовто-багряним падолистом, – святкує свій прекрасний ювілей шанована людина, визначна дослідниця слова, віддана своїй справі, викладач від Бога, Відмінник освіти України, Лауреат літературної премії імені Олесья Гончара, член Національної Спілки журналістів України, доктор філологічних наук, професор Луганського національного університету імені Тараса Шевченка – Валентина Миколаївна Галич. Летять її роки які швидше, які повільніше, на мить затримуючись, немов у ваганні, а потім знову рушають спокійно далі.

Кожна мить буття для Валентини Миколаївни – важлива, значення, неповторна... Людина з природним почуттям гідності, людина правдивого жесту, одухотвореного обличчя на якому читається щось значне глибинне... Словом, справжній науковець, справжній журналіст, справжня жінка, дружина, мама, а тепер іще й бабуся...

Валентина Миколаївна навряд чи й сама усвідомлює, що належить до тих глибоких натур, які своє напружене внутрішнє життя майже інстинктивно приховують, оберігають, як щось недоторкано-інтимне, збуреність почуттів намагаються притамувати, досить елегантно прибираючи їх в сукню зовнішньої безтурботності, жарту, посмішки... На обличчі, в очах – безмежжя доброти. Доля Валентини Миколаївни мережана нитками любові до своєї неповторної й багатогранної наукової родини, добра й щоденної творчості, мудрості й справедливості у ставленні до своїх колег, молодих науковців,

їхньої святості й духовності, невичерпної сили й енергії у зміцненні науково-методичної бази Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Їй властиві прихильність, увага, зичливе ставлення до аспірантів, докторантів, студентів, особливо тих, хто свою наукову ниву засіює добірним Гончаровим зерням. Валентина Миколаївна працює з творчою молоддю, витрачає себе щедро, самозабутньо. Здається, вся життєва місія її в тому й полягає, щоб робити комусь приємно. Мабуть, вважає, якщо маєш дар, успадкований від батька-матері, від рідної пісні, від народу, то обов'язок твій – сторицею науковцям і повернути! З повною самовіддачею, ще в більшій довершеності почуття й мислі... Тому вона і стає «на всяке жниво» (І. Франко), у всьому виявляє невтомність і працелюбство.

Разом з осінньою позолотою відлітають у вирій 38 нелегких літ педагогічної праці. Нелегких, але таких творчих, незабутніх, наповнених любов'ю до дітей, до великої міцної студентської родини, до улюбленої журналістської справи. Великий життєвий і педагогічний досвід у надзвичайно обдарованого і відданого рідній кафедрі професора Валентини Галич, яка уже понад 14 років живе проблемами й досягненнями Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Вона автор близько 200 теоретичних і методичних праць (у тому числі більше 150 статей з проблем теорії та історії журналістики і видавничої справи, 4 монографії, 6 науково-методичних посібників, співавтор 2-х колективних монографій). Упорядник та автор коментарів 9 тому «Публіцистика» у 2-х книгах 12-томного зібрання творів Олесея Гончара.

Таїна журналістики, вона вже тоді, в дитинстві, вабила її. Таким непередбачуваним річищем повернуло життя. Спершу працювала в середній школі № 4 міста Докучаєвська Волноваського району Донецької області, потім – методистом у правлінні Рівненської обласної організації Товариства охорони пам'яток історії та культури. Понад 19 років була викладачем у Рівненському державному педагогічному інституті ім. Д. З. Мануїльського на кафедрі української мови, де пройшла школу професійного та наукового зростання від асистента до доцента. Валентина Миколаївна листувалася з видатним українським письменником Олесем Гончаром, який підтримував її наукові інтереси, відзначав літературні здібності, заохочував до твор-

чості. Її монографічні дослідження «Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності» та «Антропонімія Олеся Гончара: природа, еволюція, стилістика» ще довго будуть настільними книгами для гончарознавців [1; 2].

Та де б Валентина Галич не працювала, вона скрізь у творчих пошуках, у світлі яких щільно переплітаються її життєві й творчі настанови та мотиви. Сьогодні Валентина Миколаївна достойно репрезентує досягнення української журналістики на авторитетних міжнародних форумах в Україні та далеко за її межами. Хочу відзначити, що, мабуть, не пройшла в Україні жодна конференція, присвячена творчості Олеся Гончара, без активної участі Валентини Галич. Завжди елегантна, вишукано одягнена, зосереджена, а головне, щораз із розумною порадою, виваженим словом справжнього науковця. У цьому році доповідь Валентини Галич „«Небо» в ландшафтному світі щоденників Олеся Гончара” не залишила байдужим жодного учасника конференції «Феномен Олеся Гончара у духовному просторі українства», що проходила в Національному гірничому університеті та Полтавському національному педагогічному університеті імені В. Г. Короленка. Ще й досі звучить її лунка: «Олесь Гончар, народившись під небом України, увібравши у свою душу і серце народнопоетичне бачення цього природного об’єкта...», «формує власні ландшафтні відчуття, своє ландшафтне Я у площині часу і простору України...», «...наділяє його соціальними конотаціями, філософськими вимірами буття українського народу і людства, будує Небо української духовності, зрештою, сам стає уособленням того Неба, до якого усім нам треба тягнутися, щоб не втратити соціальну пам’ять роду, безслідно не розчинитися в глобалізаційних процесах сучасності» [3, с.71]. Професор Ігор Михайлин (Харківський національний університет імені В. М. Каразіна) відзначив: «Функціональна парадигма образу неба постала в інтерпретації дослідниці доволі розгалуженою. Передусім вона наголосила на фольклорних традиціях, коли пейзаж виявляє любов автора до рідної землі, відповідає духовним засадам національної ідентичності. По-друге, майстерність публіциста виявляється в здатності наснажити небову пейзажну деталь соціальним змістом. По-третє, – в умінні піднятися до філософських проблем осмислення стосунків природи і лю-

дини. У доповіді кризь небові деталі авторка репрезентувала О. Гончара як художника слова, громадянина, політика, філософа... О. Гончар будував Небо української духовності і в певному сенсі сам був уособленням того Неба, до якого нам усім треба тягнутися» [10].

Тільки в Національному гірничому університеті Валентина Галич сім разів брала участь у Всеукраїнських Гончарівських читаннях, конференціях, круглих столах, форумах... А ще були Київ і Рівне, Бердянськ і Полтава, Харків і Черкаси, Львів і Запоріжжя, Одеса і Луганськ... Була Ломівка на Дніпропетровщині і вул. Клубна, 25, де в будиночку сестри Олександри Терентіївни Сови Олесь Гончар написав новели «Модри Камень», «Весна за Моравою», «Співачка», нарис «Аспірантка», які вперше були опубліковані в дніпропетровській газеті «Зоря» 1946 року. Тут же він написав і дві перші книги трилогії «Прапорonosці», з якою відразу яскраво увійшов в українську літературу й став визнаний її класиком. Це те місце, про яке відомий письменник Павло Загребельний писав: «Уся Клубна наче пахла поезією», «... справжні твори тільки й можуть народжуватися в таких блаженних куточках, як Ломівка!» [9, с. 154]. Було село Сухе Кобеляцького району – Державний літературно-меморіальний музей-садиба Олесь Гончара, була Бреусівка Козельщинського району Полтавської області, де у 1933 році закінчив семирічну школу Олесь Гончар. В. М. Галич брала участь у відкритті Центру культури української мови імені Олесь Гончара у Національному гірничому університеті. Знайомимось із її науковими доробками й розуміємо: квітують весни, тепліють літа, буяють осені, пролітають зими, виростають нові дослідники, тимчасове переходить у тривке, вічне, безсмертне, а з усім відроджується Віра, Надія, Любов, Дух і Творчість.

Що б і як думала Валентина Галич – у одному не можна заперечити: талант її від батька-матері. Від них. На жаль, відійшли у вічність мама Валентини Миколаївни – Ольга Петрівна, філолог за фахом, вчителька української мови. Немає вже й батька – Миколи Калиновича. Батько вчився у Велико-Анадольському технікумі лісового господарства. Тож, зрозуміло, Валентина ще з малих літ перейнялася красою, принадою гомінких дібров. Робота лісника – не з легких. Звичайно, ліс потребує щоденної турботи. Та добре усвідомила Валентина Миколаївна батькові лісникові настанови: Ліс – це

живе золото нашого краю. Тому вона любить разом з родиною і наодинці проводити свої будні і свята у гомоні дубів і беріз, старається, щоб росли нові насадження і виростали нові науковці. А ще любив батько малювати горобчиків для своєї донечки, і вірила маленька Валя в їхню чарівну силу. Малювати, творити прекрасне, на його думку, було написано йому на роду.

Заповідане від батька-матері покликало Валентину у світ журналістських барв силою нездоланною, якимись загадковими збудниками, що для них і імення-назви складно підібрати. Кажуть, що щастя – це вміти відчутти його миттєвість. Вона на імперативне «Запитай себе» дає осмислену відповідь: «Я – щаслива!». Душа її юна, мов травневий сад, якого тільки зрідка торкалися приморозки. І це тому, що в неї щастя ввійшло; щастя бути поряд з коханим надійним чоловіком, гарним, мудрим, стриманим, працьовитим. Олександр Андрійович Галич доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри теорії літератури і компаративістики Державного закладу «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», а ще Заслужений діяч науки і техніки України. Подружжя об'єднує глибоке почуття, любов, високість помислів, «що музикою возносять в отій ущелині людину увись» [5, с. 28]. Валентина Миколаївна добре знає, що він завжди поруч, завжди прийде на допомогу, завжди підтримає. Який розкішний їхній родинний сад! Музики скільки в ньому білої, налітої ранками літньо-осінніми, що радіють-проміняться зукісним сонцем.

Два міцні дуби ростуть-буяють – Андрій і Артем – два сини, які примножують добру сімейну справу. Старший Андрій за фахом історик-психолог, молодший Артем – філолог, літературознавець, доцент, працює на кафедрі й уже сьогодні розробляє нову наукову тему. Андрій разом зі своєю чарівною Оленою подарували першого онука Дмитрика. Сьогодні йому вже 10 років. Любить Дмитрик з бабусею говорити по телефону, навчає правильно вибудовувати комунікативні акти, оскільки сьогодні добре усвідомив, що спілкування повинно бути успішним. Артем і мила Ольга ошчасливили родину неповторною красунею-Улянкою. І радіє бабусенція її кожному промовленому слову, кожному новому рухові чи жестові. Оскільки Улянка ще тільки вчиться говорити, бабуня формує перформативи її мов-

ленневих актів «прямої дії», «прямого впливу», адже учасники комунікативного акту повинні вести себе відповідно до умов перформативності.

Коні часу біжать уперед! Гарцьовито летять, що й вітри не надженуть. І світ минає у напрузі буднів; немов дитина: прагне чистоти. Потроху сходить-біжить – сонце її успіху. І хай воно осяє душі тих, кому не байдуже щире виважене слово Валентини Галич. Бо, як стверджує Олесь Гончар, «мадонни створювались для того, щоб випромінювати радість на всіх живущих, і самі б вони мали бачити довкола себе світ радості» [8, с. 243]

Відсунь від серця тисячі дрібниць!
Спий доброго здоров'я із криниць
І оновись, як навесні степи,
І від своїх основ не відступи!

Ігнат'єва С. Є. Сонячне коло Валентини Галич

У статті зроблена спроба простежити життєвий і творчий шлях визначної дослідниці слова, відданої своїй справі, викладача від Бога, Відмінника освіти України, Лауреата літературної премії імені Олесь Гончара, члена Національної Спілки журналістів України, відомого науковця, доктора філологічних наук, професора кафедри журналістики ДВНЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» Галич Валентини Миколаївни.

Ключові слова: Галич Валентина Миколаївна, глибока натура, почуття гідності, одухотвореність, журналістика, публіцистика, Олесь Гончар.

Игнат'ева С. Е. Солнечный круг Валентины Галич

В статье сделана попытка проследить жизненный и творческий путь выдающейся исследователя слова, отданной своему делу, преподавателя от Бога, Отличника образования Украины, Лауреата литературной премии имени Олесь Гончара, члена Национального Союза журналистов Украины, известного научного работника, доктора филологических наук, профессо-

ра кафедри журналістики ДВНЗ, «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» Галич Валентини Николаєвни.

Ключевые слова: Галич Валентина Николаєвна, глибока натура, чувство достоїнства, одухотворенність, журналістика, публіцистика, Олесь Гончар.

Ygnatieva Svitlana. Sun circle of Valentina Galich

An attempt to trace vital and creative way is done in the article prominent researcher of word, given the business in the article, teacher from God, Otlichnika of formation of Ukraine, Laureate of literary bonus of the name Olesya Gonchara, member of National Union of journalists of Ukraine, known research worker, doctor of philological sciences, professor of department of journalism of state higher educational establishment, the «Lugansk national university of the name of Taras Shevchenko» is Galich of Valentina Nick.

Keywords: Galich Valentina, deep nature, sense of dignity, spirituality, journalism, publicism, Oles Gonchar.

Література

1. Галич В. М. Антропонімія Олесья Гончара: природа, еволюція, стилістика. Монографія. / В. М. Галич. – Луганськ : Знання, 2002. – 212 с. **2. Галич В. М.** Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності : моногр. / В. М. Галич. – К. : Наук. думка, 2004. – 816 с. **3. Галич В. М.** «Небо» в ландшафтному світі щоденників Олесья Гончара». // Феномен Олесья Гончара в духовному просторі українства : зб. наук. статей. – Полтава : ПНПУ імені В. Г. Короленка, 2013. – С. 62 – 73. **4. Гончар О. Т.** Щоденники: У 3-х т.: Т. 1 (1943 – 1967) / (упоряд., підгот. текстів, ілюстр. матеріалу В. Д. Гончар; [худож. оформ. М. С. Пшінки] / О. Гончар. – 2-ге вид., вир. і доп. / О. Т. Гончар. – К. : Веселка, 2008. – 455 с.: іл. **5. Гончар О. Т.** Щоденники: У 3-х т.: Т.2 (1968-1983) / (упоряд., підгот. текстів, ілюстр. матеріалу В. Д. Гончар; [худож. оформ. М. С. Пшінки]. – 2-ге вид., вир. і доп. / О. Т. Гончар. – К. : Веселка, 2008. – 607 с.: іл. **6. Гончар О. Т.** Щоденники: У 3-х т.: Т.3 (1984-1995) / (упоряд., підгот.

текстів, ілюстр. матеріалу В. Д. Гончар; [худож. оформ. М. С. Пшінки]. / О. Т. Гончар. – 2-ге вид., вип. і доп. – К. : Веселка, 2008. – 646 с.: іл. **7. Гончар О. Т.** Твори в шести томах. – К. : Видавництво художньої літератури «Дніпро». – Т. 5., 1973. – С. 243. **8. Гончар О.** Твоя зоря: роман. Вибрані твори: у 4 т. Т. 2. / Олесь Гончар. – К., 2005. – С. 258. **9. Загребельний П. А.** Світ Олесь Гончара // П. А. Загребельний Неложними устами. – К., 1981. – С. 150 – 169. **10. Михайлин І. Л.** Наближення до Олесь Гончара через Дніпропетровськ й Полтаву. – Режим доступу : www-philology.univer.kharkov.ua/.../mandry/.

*Малахута М. Д.,
луганський письменник, член НСПУ,
Лауреат премії імені Григорія Сковороди,
головний редактор Всеукраїнського
видавництва «Книжковий світ» та
газет «Луганський край» і «Літературна газета»*

У ТРУДАХ І В ПЛЕКАННЯХ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА *(із записів різних років)*

День захисника Вітчизни буде затверджений Законом України Незалежної ще не скоро. А 23 лютого 1990 року ще відзначалося, як День Радянської армії і Військово-Морського Флоту. Фронтовик Олесь Гончар, наш видатний письменник-класик, який усю Велику Вітчизняну війну пройшов з мінометною плитою на спині, не раз контужений і поранений у боях, цькований посіпаками Кагановича, починаючи з 1946 року ще за блискучу новелу «Модри Камень», потім – шамотами, сановими і ватченками та суслівими за славнозвісний роман «Собор», а далі – за останні роки життя і по кончині (не вгмоняться й досі!) – перефарбовані в так званих демократів комуністи разом з деякими запопадливими діаспорниками за долари шмагують світлу пам'ять нашого чесного в українському слові письменника за знаменитий роман-трилогію «Прапорonoсці». Саме тоді на Олесь Гончара зі злобним шипінням за цей твір накинулися деякі доморошені пристосованці-літературознавці з Інституту літе-

ратури разом з неомодерністами, влаштувавши в Спілці письменників бучу-обструкцію, та він, як самовідданий солдат-захисник нашої літератури, мужньо тримає оборону, захищає рідне слово від невігласів-крикунів на передовій за Незалежність України.

У цей час на крайньому Заході України, у місті Рівному, молода викладачка державного педагогічного інституту Валентина Галич, давно, ще зі школи, залюблена щиро у творчість Олесь Гончара, бере її під свій задушевний і кривний захист: літературознавчо глибоко розробляє й досліджує мову і стиль романів, повістей, оповідань, новел, статей, характери героїв, саму основу, засади виникнення тих чи інших задумів, їх втілення в письмі, а відтак і в життя, як «дуть» твори митця до читача й фактично стають споріднено пов'язані з ним протягом не одного покоління.

Олесь Гончар у цей час тяжко хворів. Ось запис у його щоденнику за те ж 23 лютого 1990 року: «Інфаркт. Лежу в реанімації. Жаль, що не одразу...». А ще через чотири дні: «Реанімація, власне, мало чим відрізняється від карцеру. Та ж ізольованість, самота, надсуворий режим, кара неволею... Тільки несила їм – заборонити думати. І думаю...». Душа і розум письменника і в тих умовах, після чергового інфаркту продовжували творити. А ще через два тижні Олесь Гончар у своєму щоденнику занотував: «Світлий Тарасів день! Валя приїхала (Валентина Данилівна – дружина письменника. – М. М.). Хоч і було домовлено про відвідини через день, але сьогодні чомусь дуже хотілося, щоб вона з'явилась... І вона почула! Я був майже певен, що вона почує, і серце, бач, не помилилось. Як і тоді, коли, глянувши випадково з вікна бібліотеки, вперше побачив її в гуртику дівчат, юну, весняну... «Оце твоя доля!» Так і сталось. Дякую долі й сьогодні, коли гони життєві перейдено і вже невідомо, скільки зосталось... Як би хотілося, щоб життя її не кривдило, як мене не стане. Вона ж така людяна, прекрасна...».

Перечитуючи ці слова ще раз, я подумав про подружжя вчителів, викладачів, учених, істинних поборників рідного українського слова, його художнього серцевиння, талановитих Валентини й Олександра Галичів.

А творчість Олесь Гончара в любові ще більше й ніжніше їх поєднала душею, серцем, розумом, мисленням, розвоєм власного

творення, поетичністю художності, працьовитістю, високоосвіченістю й безперервним прагненням й устремлінням до ще ширшого й глибиннішого осягнення прекрасного, світлого, доброго і, зрештою, всього того, що вбирає в себе сама суть слова «Совісність» на рідній землі. У трудах і в плеканні Українського слова.

На початку 90-х років минулого століття Валентина Галич написала й у Київському університеті імені Тараса Шевченка блискуче захистила дисертацію «Антропонімія Олесь Гончара: природа, еволюція, стилістика» і стала кандидатом філологічних наук. Я знайомий із цією працею й скажу, що це – солідна за обсягом і глибока за змістом книга. Це – сумлінне, скрупульозне, вдумливе, по-справжньому професіональне дослідження творчості видатного нашого письменника, починаючи з ранніх його новел і повістей, які він написав і друкував у часописах ще до Великої Вітчизняної війни, коли був студентом Харківського університету і коли працював у редакції районної газети в селищі Козельщина на Полтавщині. І, звичайно ж, вагомо в дисертацію увійшов талановитий аналіз «Прапороносців» і всіх повоєнних романів, повістей, оповідань, новел – аж до тих, які письменник створив у останні свої роки. Я перечитав і не раз усе, що написав Олесь Гончар аж до ранніх, ще студентських газетних заміток, і все, що писали про нього колеги, літературознавці, критики, академіки, доктори й кандидати наук, і на моє переконання, згадана дисертація – істинна лабораторія дослідження творчості Олесь Гончара – просто незрівнянна. Про це свідчать і листи письменника до Валентини Галич, теплі, схвильовані, сповнені щирої подяки й шаноби. Зворушене листування триває у Валентини Галич з дружиною Олесь Гончара – Валентиною Данилівною Гончар.

Творчість нашого видатного класика стала невід’ємною долею в житті і творчості Валентини Галич. Цікаві, розлогі статті-дослідження вона постійно друкує в газетах і журналах, в альманахах і збірниках. Назву ще тут щедре на роздуми й хвилююче на факти аналізу дослідження «Естетика стилістичної фігури безіменності у творчості Олесь Гончара». Зараз у «Книжковому світі» готується до видання цілий том праць Валентини Галич – наболілих думок про Олесь Гончара, втілених у ще першорядніше й цікавіше наукове дослідження всієї його творчості й того, що не друкувалося за жит-

тя письменника: віршів, статей, новел, щоденників з його архіву, який нині з любов'ю опрацьовує Валентина Данилівна Гончар. Додамо, що в київському видавництві «Наукова думка» готується до друку академічне видання творів Олеса Гончара у 12 томах (уже вийшов перший том). Валентині Галич доручено підготувати й прокоментувати дев'ятий том, що включає публіцистику письменника.

Широке й багате коло досліджень Валентини Галич з українства, просвітянства, красного письменства, культури української мови, її розвитку у віках і в найновіші часи. Вчена продовжує поглиблювати свої знання, опікуючись як самоосвітою, так і цілеспрямованим навчанням у сферах філології та журналістики. Народилась Валентина Галич у селищі Олександрівка Мар'їнського району Донецької області. З 1980 по 1999 рік викладала українську мову в Рівненському державному педінституті. Доцент. З 1999 по 2001 рік завідувала кафедрою філологічних дисциплін у Луганському державному педагогічному університеті імені Тараса Шевченка. А з 1 вересня 2001 року – докторант Інституту журналістики Київського Національного університету імені Тараса Шевченка. Її дослідження друкувались у журналах «Дивослово», «Київ», «Мовознавство», у науковому збірнику «Культура слова» та в інших виданнях. Продовжує досліджувати актуальні проблеми лексикології, зокрема – ономастики (антропоніміки), вивчає публіцистику Олеса Гончара. Відмінник освіти України. А ще Валентина Галич – прекрасна мати, дружина, господиня, добра, чуйна, працелюбна. Разом з чоловіком Олександром Галичем вона виростила й виховала двох чудових синів. Старший – Андрій – закінчив Рівненський гуманітарний університет, уже працює. Молодший – Артем – випускник обласного ліцею.

8 березня 2002 р.

Доктор філологічних наук Валентина Галич ішла до цієї навдивовижу талановитої, аналітично скрупульозної, напоєної самовідданим натхненням палкого серця книги («Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор». – Ред.) усе життя.

2006 р.

*Колектив кафедри філологічних дисциплін
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка»:*

*кандидат філологічних наук, доцент Кизилова В. В.,
кандидат філологічних наук, доцент Пушко В. Ф.,
кандидат педагогічних наук, доцент Маркотенко Т. С.,
кандидат філологічних наук, доцент Мельник Л. В.,
кандидат педагогічних наук, доцент Мордовцева Н. В.*

ПЕРШІ КРОКИ В ЛУГАНСЬКУ

Надворі осінь... похмура й весела, мрійлива й примхлива водночас... Вона то виливається на перехожих дощем-зливою, немов плаче за літом, яке все далі й далі втікає за обрій разом із небесною блакиттю й неповторним ароматом польових квітів; то посміхається ще теплими сонячними промінцями й білими хмарами-кульбабками, які грайливо бігають по небу; то танцює під неповторну мелодію вітру якийсь тільки їй відомий танок, здіймаючи навкруги стовпи пурпурового й жовтогарячого листя, кидаючи під ноги свої бурштинові коштовності, немов нагороджує за терплячість до примхів і забав природи.

Таке ж непередбачуване й мінливе, різнобарвне й стрімке наше життя... Його плин ми не спроможні ні спрогнозувати, ні передбачити, а підкоряємося ДОЛІ, щоразу сподіваючись на її прихильність. Валентині Миколаївні Галич доля подарувала багато коштовностей: коханого чоловіка, народження синів і онуків, у характерах й обличчях яких так багато чого нагадує матір і бабусю. Упертість і наполегливість, відчайдушність і завзятість, послідовність і принциповість, міцність духу, а ще – мудрий пронизливий погляд і щира усмішка Жінки, яка впродовж такого мінливого життя змогла зберегти свою неповторність й залишитися собою.

Невід’ємною, дуже важливою частиною життя В. М. Галич є її професійна діяльність. Валентина Миколаївна – талановитий учений, завзятий дослідник доробку О. Гончара, любов до якого прищепила не лише своїм учням, а й родині, колегам-кафедралам. Вона – мудрий педагог і керівник. Волею долі сталося так, що в середині свого

професійного життя, маючи міцний підмуток (захищена кандидатська дисертація, численні наукові публікації, плеяда учнів, пошана колег), Валентина Миколаївна змушена була заново завойовувати авторитет у незнайомому місті, новому колективі, яким стала для неї кафедра філологічних дисциплін Луганського національного педагогічного університету імені Тараса Шевченка. Це було в 1999 році, коли до всього українського в нашому регіоні ще ставилися доволі стримано й насторожено, а студенти консервативно сприймали інновації, презентовані під соусом «А от у Рівному ми робили так...». Утім, це не завадило Валентині Миколаївні активно включитися в життя психолого-педагогічного факультету, крок за кроком переконуючи всіх скептиків, що вивчати і знати українську мову на високому рівні повинен не лише вчитель-словесник, а й педагог, психолог, і просто пересічний громадянин України.

Цикл передач на обласному телебаченні про культуру української мови, методологічні семінари з проблем філологічної освіти в початковій школі, робота в Малій академії наук України, видання навчального посібника «Основи культури мови», численні відкриті лекції, на яких Валентина Миколаївна успішно демонструвала не лише ґрунтовну фахову підготовку й ораторську майстерність, а й непідробну щирість любові до всього українського – це далеко не повний перелік її перших кроків у Луганську. Хист Валентини Миколаївни, її здібності керівника й мудрого наставника швидко відчули і колеги, і студенти.

У характері Валентини Миколаївни органічно переплелися здібності вдумливого науковця й глибоко професійного педагога. За короткий термін їй вдалося не лише успішно захистити докторську дисертацію, відкрити нову спеціальність на факультеті української філології, а й виростити цілу плеяду учнів, які стали гідними продовжувачами її справи.

Напередодні ювілею хочеться побажати Валентині Миколаївні міцного здоров'я, творчих сил і енергії, яких би вистачило на довгі роки плідної роботи. Даруйте своїм дітям, онукам, колегам, учням радість і насолоду від спілкування з Вами! Нехай доля нагороджує Вас за витримку й терплячість, оптимізм і віру новими позитивними емоціями і враженнями! Нехай життя Ваше випромінює щоразу

новими яскравими барвами й усім розмаїттям пори, у яку Ви народилися! Бажаємо Вам довгих щасливих років життя разом з коханим чоловіком, який подарував Вам можливість відчувати себе щодня неповторною ЖІНКОЮ і диво – повторитися в дітях і онуках! Радості Вам, задоволення від життя й довгих щасливих років!

*Колектив кафедри видавничої справи,
реклами і зв'язків з громадськістю
ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка»*

ПРАЦЯ, ОСВІТЛЕНА ГУМАНІСТИЧНИМИ ІДЕЯМИ

Вельмишановна Валентино Миколаївно! Прийміть щиросердє вітання з нагоди ювілейної дати Вашого творчого життя.

У цей теплий осінній день, ми сподіваємось, Вам є чому радіти і пишатися. Ставши доктором наук, Ви створили дві кафедри журналістики та видавничої справи, реклами і зв'язків з громадськістю, а це вимагає мобілізації усіх сил, пошуку однодумців, успішної роботи з людьми, зважаючи на їх здібності і характер.

За невеликий проміжок часу Ви досягли великих успіхів: створили власну наукову школу, дали необхідні університету кадри, поділилися із молодими ученими частиною свого досвіду, створили всі умови для їх наукового зростання. Лише за вісім років існування кафедри завдяки Вам були захищені кандидатські дисертації із соціальних комунікацій, проведені міжнародні конференції, підготовлені збірники-дослідження історії журналістики і видавничої справи Луганщини, створені умови для реалізації творчого потенціалу студентів і магістрантів на сторінках навчальної газети «Контакт» й альманаху «Соняшник».

Ваша праця в університеті освітлена гуманістичними ідеями, джерелом натхнення яких є Ваші наукові уподобання. Щира подяка Вам за все, що Ви дали своїм колегам, учням, студентам.

У цей урочистий день зичимо Вам міцного здоров'я, особистого щастя, яскравих успіхів та здійснення найзаповітніших мрій. Нехай кожен день буде осяяний натхненням й бажанням творити, а добре самопочуття і гарний настрій стануть запорукою Вашого процвітання. Миру, злагоди, шани, любові та достатку у вашому домі!

*Вокальчук Г. М.,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри української мови
імені професора К. Ф. Шульжука
Рівненського державного гуманітарного університету*

ЛЮДИНА, ЯКА МАЄ ВЛАСНУ ІСТОРІЮ УСПІХУ

У жовтні 2013 року кафедра української мови Рівненського державного гуманітарного університету відзначає півстоліття свого буття в мовно-освітньому контексті України. Поряд із знаковою постаттю доктора філологічних наук, професора, академіка АН ВШ України, Каленика Федоровича Шульжука, який очолював кафедру української мови майже 40 років, до пантеону визначних мовознавців і лінгводидактів, чие наукове життя тісно пов'язане з цим науковим підрозділом Рівненського вишу, належать, зокрема, доктор педагогічних наук, професор В. Я. Мельничайко, доктор філологічних наук, професор Я. В. Януш, доктор педагогічних наук, професор І. М. Хом'як, доктор філологічних наук, професор А. М. Архангельська та ін.

Яскраву сторінку в історію кафедри української мови РДГУ вписала й Валентина Миколаївна Галич – доктор філологічних наук, професор кафедри журналістики ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», яка цьогоріч відзначає славний ювілей. Науково-педагогічний контекст, у якому перебувала ювілярка за часів її праці на Рівненщині, поза сумнівом, значною мірою вплинув на її особистісне становлення. Трудовий стаж Валентини Миколаївни Галич на кафедрі становить понад 19 років. Тут вона пройшла школу професійного та наукового зростання від асистента до доцента.

Досі з теплою й повагою згадують колишню колегу члени сучасної кафедри української мови імені професора К. Ф. Шульжука РДГУ. Так, кандидат філологічних наук, доцент Т. М. Шкарбан зазначає: «Валентина Миколаївна – завжди зібрана, уважна до дрібниць, скрупульозна. Дисциплінованість відчувалася в усьому – у ставленні до навчального процесу, у спілкуванні зі студентами, у стилі одягу й манері говорити. Приємно згадувати, із якою симпатією, повагою, любов'ю завжди говорила про Олександра Андрійо-

вича – так, наче завжди перебувала в стані закоханості. Щиро вдячна Валентині Миколаївні за цінні й доречні поради та зауваження до мого наукового дослідження». А кандидат філологічних наук, доцент О. О. Кузьмич так звернулася до колеги: «Шановна Валентино Миколаївно! Ваші молодші колеги звіряли з Вами свій ритм і темп життя, учились цінувати кожную хвилину й раціонально її використовувати. А ще захоплювалися Вашою залюбленістю в життя, умінням щиро радіти й запалювати своєю енергією всіх оточуючих. Завжди із вдячністю пам'ятаю, яку роль зіграла Ваша сім'я в моєму професійному становленні».

З-поміж молодих кандидатів наук, доцентів кафедри української мови імені професора К. Ф. Шульжука РДГУ – колишні студенти професора В. М. Галич. Зокрема, Ю. Є. Ричагівська, згадуючи свою викладачку, наголосила: «Валентина Миколаївна – це людина, яка має власну історію успіху. Переконана, що цьому посприяли її працелюбність і оптимізм, активна життєва позиція і небайдужість до людей. Валентина Миколаївна довела своїм прикладом, що можна реалізовувати найамбітніші плани й при цьому залишатися Жінкою, Берегинею».

1999 року В. М. Галич стала доцентом, завідувачем кафедри філологічних дисциплін Луганського державного педагогічного університету імені Тараса Шевченка. Саме тут, захистивши докторську дисертацію «Публіцистична творчість Олесея Гончара: історія, поетика, прагматика», 2005 року започаткувала кафедру журналістики і видавничої справи, відкрила при ній аспірантуру, завідувала нею, а зараз успішно працює на посаді професора.

Приємно, що науковець високого гатунку професор В. М. Галич молоді роки свого професійного становлення успішно провела в Рівненському педагогічному виші, де досі із захопленням і подивом згадують цього потужного науковця й чарівну жінку, яка власною історією життя довела, що мрії таки збуваються...

СВІТЛІ ЗУСТРІЧІ (СПОГАДИ)

*Валентина Гончар, дружина
письменника Олесь Гончара*

ПРИВАБЛЮЄ В ЦІЙ ЛЮДИНІ ЗАЛЮБЛЕНІСТЬ У СВОЄ РЕМЕСЛО

Мені впродовж життя таланило на добрих людей. Усі вони навично оселилися в моєму серці, допомагають долати нелегкі життєві випробиви після відходу в засвіти Олесь Гончара. З-поміж таких людей і Валентина Миколаївна Галич, доктор філологічних наук, професор, один з найвідоміших гончарознавців. Ця людина свято береже пам'ять про письменника, досліджує його творчість, доносить до не збайдужілих духовний світ письменника, якому завжди боліла доля України.

Серед чисельної епістолярної спадщини Олесь Гончара зберігся лист з міста Рівного від викладача державного педагогічного інституту Галич Валентини Миколаївни, датований 4-м травня 1990 року. Хочеться його частково зацитувати: «Добрий день, шановний Олесь Терентійовичу! Пише Вам викладач інституту, яка ще з юності залюблена у Ваше художнє слово. Хочу щиро подякувати Вам за Ваші твори. Читаю й перечитую їх і знову отримую велику радість від спілкування з Вами та з Вашими героями. Запевняю Вас, що в наш складний час молодь тягнеться до Ваших книг, які так потрібні їй, щоб знайти, перш за все, себе та краще усвідомити минуле, зрозуміти сьогоднішнє й, головне, що так потрібно вчителю нашого часу, – не опуститися до ординарності й посередності. Випускаючи студентів у самостійне життя, я завжди бажаю їм, щоб їхня доля стала Зорею, а життя повним Колосом, щоб завжди дбали про Світло своїх душ. І всі розуміють, що це говорю не лише я, а й мудрий всенародний учитель і філософ Олесь Гончар».

З такою високою оцінкою письменника Валентина Галич дійшла до свого ювілею, не змінила своєї думки й до наших днів, коли Олесь Терентійовича вже з нами 18 років нема.

Приваблює в цій людині передусім працьовитість, залюбленість у своє ремесло, аж надмірна прискіпливість до того, що вона вивчає. Я вдячна Валентині Миколаївні за те, що вона ґрунтовно дослідила, опрацювала журналістську, публіцистичну, редакторську грань Гончара. Монографія «Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності» достойно поповнює літературознавчі студії, присвячені майстрові великої і малої прози.

Допомагаючи Валентині Миколаївні домашніми архівними матеріалами, ще коли велася підготовка до докторської дисертації, а згодом, читаючи численні статті в пресі, наукові розвідки з творчості Олесья Гончара, я відкривала для себе неначе нового письменника, усе, написане яким, знала, здається, повністю.

Валентина Галич багато потрудилася над тим, аби з'явився 9-й том «Публіцистика», повне зібрання творів письменника видає «Наукова думка». Дослідниця винайшла з письменницького огрому маловідомі, призабуті, однак позначені актуальністю й на теперішні часи статті, нариси, промови, написала до видання глибоке післяслово, подала важливі коментарі. До цієї справи долучився і її чоловік, професор Олександр Галич, вірний друг і однодумець Валентини Миколаївни. Зростили вони двох синів, один з яких став філологом, інший – істориком.

Гармонійно єднаючи сімейне життя з напруженою улюбленою працею, Валентина Миколаївна, певне, й не зчулася, як дійшла до серйозного ювілею.

Дорога Валентино Миколаївно! Для всіх, хто Вас любить, Ви завжди молода. І хай Вас не засмучує, а окрилює, надихає на нові звершення в гуманітарній сфері ця мудра дата. Упевнена, Ви ще довго й довго сіятимете «добре й вічне», стоятимете біля сімейного та наукового стерна. Хай до Вас будуть ласкавими й прихильними сили земні й небесні!

Щиро з Вами – Валентина Гончар.

Листопад, 2013.

м.Київ.

*Заверталюк Н. І.,
професор кафедри української
літератури Дніпропетровського
національного університету
імені Олеся Гончара*

НЕВТОМНА ДОСЛІДНИЦЯ ПУБЛІЦИСТИКИ ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

При повідомленні про ювілей Валентини Миколаївни Галич, перше, що пригадалося із років нашого спілкування – рубіж 2004 – 2005 років, докторська дисертація «Публіцистична творчість Олеся Гончара: історія, поетика, прагматика», її захист у Києві. До цього ми з Валентиною Миколаївною не були особисто знайомі. Мене цікавили її статті з питань публіцистики Олеся Гончара, адже багато років я досліджувала письменницьку публіцистику, частково торкалася й нарисів О. Гончара. Тому, коли Валентина Миколаївна звернулася до мене з пропозицією стосовно опонування її роботи, я, не задумуючись, погодилася. І не помилилася! Коли передали мені дисертацію – два великі томи (сама дисертація на сторінок 400 та ще й «Додаток», не менший) – і почала читати, відразу відчула, що я в полоні воістину глибоко наукового дослідження. Я була вражена (не кількістю сторінок написаного, хоча, чесно, і не без цього) обсягом матеріалу, залученого в роботі Валентини Миколаївни до всебічного науково-дослідницького розгляду, не лише із публіцистично-журналістської творчості О. Гончара, розшукованої в стосах періодики 30-х – 90-х рр. (по собі знаю, наскільки це не проста й не легка праця), її публікацій окремими виданнями та у збірниках, а й матеріалів з архівів, редакторської праці письменника в 40-х рр. ХХ ст., його щоденників і листів. Вражена глибиною й синкретизмом осмислення цього матеріалу, самобутністю погляду дисертанта на специфіку «я» свідомості О. Гончара в його публіцистиці, об'єктивністю поцінування характеру оприявлення в ній позиції автор і влада, що нерідко вело до внутрішнього вияву опозиційності розуміння дійсного стану соціуму й ілюзії стосовно соціалістичних ідеалів. Перечитавши відгук, написаний тоді, на початку 2005 року, на дисер-

тацію Валентини Миколаївни, переконалася ще раз у сказаному вище. Найчастіше вживані, неодноразово повторювані в ньому аксіологічні означення рецензованої роботи – «вперше», «глибоко», «новаторство», «особливо значиме», «скрупульозно» і подібні як стосовно введення до наукового обігу творів публіцистики О. Гончара різних жанрів, у тому числі й його радіо- та телепубліцистики, даних анкетування на основі психолінгвістичного експерименту, так і вибору аспектів та методики дослідження теми, параметрів її осягнення на рівні прагматики, жанротворчості, автобіографічного синергену, ономастики, інтертексту, поезики. Наведу деякі із таких оцінок: «Глибина аналітичності інтерпретації в діяхронічному й синхронічному аспектах провідних мотивів, системи жанрів і мовленнєвої структури публіцистики О. Гончара»; «вперше наголошено, що О. Гончар-газетяр торкався реалій жорстокої дійсності – голодомору, доносів, що вели до репресій, розквіту підозрілості й кар'єризму...»; «Позитивним у дисертації В. М. Галич є й прагнення простежити еволюцію публіцистичної творчості О. Гончара на світоглядному, епістемологічному, поетикальному рівнях»... Колосальна праця і відповідний результат! Успішний захист дисертації і присудження наукового ступеня – доктора філологічних наук за спеціальністю «журналістика».

А всі пафосні, позитивні оцінки докторської дисертації В. М. Галич по праву можна переадресувати на наступну її наукову й навчально-педагогічну роботу. Чи не найвагомішим на цьому етапі є створення нею кафедри журналістики і видавничої справи в Луганському національному університеті ім. Тараса Шевченка й продовження подальшого дослідження публіцистично-журналістської діяльності О. Гончара. Нові його кроки засвідчені й монографією «Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор» (2005), активною участю в підготовці нових видань публіцистики О. Гончара в Україні, зокрема й Книги 1-шої 9-го тому дванадцятитомного видання «Творів» письменника у 2012 році (післяслово, коментарі; останні у співавторстві з О. А. Галичем), низкою праць та доповідей на наукових конференціях з проблем поезики публіцистики письменника. Таку самовідданість наукового пошуку варто лише вітати.

А особисте наше знайомство з Валентиною Миколаївною відбулося напередодні захисту нею докторської дисертації – в Києві.

Зустрілися ми так (принаймні у мене відразу склалося таке враження), ніби знали один одного давно. Спільність уподобань, наукових, мети, звичайно, відіграла свою роль. Але й особистість Валентини Миколаївни. У мене склалося враження про неї ще тоді як про привітну, гостинну жінку, людину, якій цікавий світ, а не лише предмет її наукового дослідження, яка кохається в красі ландшафтів, мистецтва, літератури, людських взаємин. Це підтверджувалось неодноразово під час наших зустрічей на наукових конференціях у наступні роки.

Вельмишановна Валентино Миколаївно, нещодавно вчитала таку фразу: «У шістдесят років життя тільки починається!» Бажаю Вам – початків як нових відкриттів у дослідженні Вашої улюбленої теми, нових творчих досягнень! Доброго Вам здоров'я! Сонця у Ваші віконця – сонця щастя, сонця радощів земних, сонця успіхів на багато-багато років!

*Яблоновська Н. В.,
доктор філологічних наук, професор кафедри
міжмовних комунікацій і журналістики
Таврійського національного університету
імені В. І. Вернадського,
член Національної Спілки журналістів України*

ПРОМЕНИСТА ПРОФЕСОРКА ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА ГАЛИЧ

Люди – як страви: від однієї, спочатку цікавої та надзвичайної, вже за п'ять хвилин не знаєш куди подітися – ані шматочка більше не проковтнеш, бо всього в ній занадто та через край, а іншу – нібито й некричушу та просту – хоч кожен день їж: усе більше відчуватимеш у ній потребу та необхідність, усе сильніше відкриватимеш її енергію, силу та здоров'я.

Для мене такою людиною «другого типу» – простою, спокійною, розсудливою, врівноваженою й при цьому завжди та усім вкрай необхідною – є моя улюблена колега з Луганська Валентина Миколаїв-

на Галич. Не можу згадати жодної ситуації, коли б Валентина Миколаївна голосно нагадала про себе, зайнялася, так би мовити, самопіаром. І чесно кажучи, у цьому нема потреби, бо «хто має вуха – той почує, хто має очі – той побачить». Саме справи пані Валентини – її наукові праці, її численні учні та їх дисертаційні роботи, її виступи на конференціях та засіданнях спеціалізованих вчених рад – кажуть про неї набагато більше й переконують набагато сильніше, ніж усі урочисті промови.

Вражає й відданість пані Валентини своїй справі. Темою усього її наукового життя стало дослідження творчості українського письменника й публіциста Олесь Гончара. Натхнення для наукових розшуків бралось з листування із самим письменником, а потім – зі спілкування з його вдовою, із самого процесу прилучення до творчої лабораторії митця. А зараз ми спостерігаємо зворотній процес: наукові спогади збагачують міжособистісне спілкування самої пані Валентини, яка постійно подумки й уголос звертається до думок Гончара, до різних ситуацій, пов'язаних з вивченням його доробку, і долучає до них своїх друзів, учнів, колег. Наука в неї стала життям, а життя збагатилося наукою.

Усе, чого торкається Валентина Миколаївна, нібито переймає її життєву силу та благополуччя: здається, тільки вчора, у 2005 році, пані Валентина захистила докторську дисертацію з журналістики, ще буквально через мить, у 2006-му, – уже відкрила кафедру журналістики в рідному виші, а сьогодні виявляється, що за цей короткий час Валентина Миколаївна встигла випестувати й захистити вже 9 кандидатів наук, які працюють на цій та спорідненій кафедрі видавничої справи. І як захистити! Практично всі ці захисти відбувалися на моїх очах, і нас усіх вражав високий рівень підготовки робіт і самих дисертантів до захисту. А яке різноманіття тем: і вичерпні дослідження з історії луганської преси, і актуальні роботи з публіцистичної творчості, і дисертації з авторського редагування!

Треба додати, що поза тим усім Валентина Миколаївна ще й кохана та любляча дружина, мати й бабуся, чудова й гостинна господиня та, нарешті, елегантна й вишукана жінка.

Диво? Знаючи Валентину Миколаївну, можу сказати, що ні. Просто усьому, чим займається ця майстриня, вона віддається повністю,

вимагаючи максимуму від себе й від оточуючих. Цікаво, що навіть розповідаючи про досягнення своєї кафедри, яких чимало, Валентина Миколаївна зосереджено каже й про недоліки: ось тут недоробили, а тут недогледіли, а тут – не вистачило часу, треба ще попрацювати. Робота над помилками триває, а це значить, що вже завтра ми дізнаємося про нові перемоги луганчан!

При цьому їй, такій успішній та обдарованій, не дуже личать модні нині слова «зірка» й «зіркові», бо вони якісь кричущі й... нічні. А пані Валентина навіть зовнішньо – світла, біленька, сонячна, як ранок. Вона нібито випромінює тепло й мудрість. Тому в моїх думках про неї вона такою завжди і є – променистою професоркою Галич.

*Сиротенко В. П.,
однокурсник по Донецькому університетові,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри теорії і практики
початкової освіти Донбаського державного
педагогічного університету*

ВЕЛИКЕ БАЧИТЬСЯ НА ВІДСТАНІ

З Валентиною Миколаївною (Валею) ми навчалися в Донецькому (тоді державному університеті) на філологічному факультеті українського відділення з 1970 по 1975 роки. Я не хочу сказати, що з тих часів у нас уклалися товарисько-дружні стосунки, хоча, з-поміж однокурсниць, Валентина, як для мене, виділялася двома прикметними особливостями. По-перше, вона мала привабливо білявий колір волосся (що тоді ніяк не асоціювалося з розтиражованими анекдотами про білявок) і дуже своєрідний тембр голосу, який завжди підкреслював її індивідуальність. А ще у Валентини була одна здатність, яку належним чином можуть оцінити лише студенти, не розбалувані ксероксами, сканерами та Інтернетом. Річ у тім, що наші викладачі постійно доводили нам: філолог – це людина, що багато читає. Однак вони ж дбали не тільки про наше належне посторінкове читання художніх текстів, але ж і конспектування фахових праць.

Погодьтеся, який же студент зможе законспектувати статтю на 35 – 40 сторінок або розділ з монографії ох-ох-ох! якого об'єму. Тож вихід було знайдено: більшість із нас подавала викладачеві не звичайний конспект, а «конспект конспекту», першоджерелом якому часто слугували робочі зошити Валентини.

Гадаю, що наведені приклади достатньо характеризують Валентину Білецьку (Галич) як студентку, оскільки, навчаючись у різних академічних групах, ми не мали можливості оцінювати один одного під час практичних та семінарських занять. Хоча ні для кого не було таємницею, що кожна екзаменаційну сесію Валентина завершувала однією з найкращих. Тож у студентські роки наші шляхи в основному перехрещувалися в лекційних аудиторіях, гуртожитському коридорі, бо проживали ми в одному корпусі. Зважаючи на це, я не без гордоців можу сказати, що з великим задоволенням прийняв запрошення молодят Валентини та Олександра бути гостем на їхньому весіллі восени 1974 року.

По завершенню навчання в університеті наші шляхи надовго розійшлися, і лише принагідно я довідався, що подружжя Галичів уже має двох синів, живе в Рівному й працює в педінституті.

Наше справжнє знайомство відбулося лише на початку 2000-х років, коли як член Всеукраїнської студентської олімпіади з української мови, літератури та методики викладання я кілька днів перебував у Луганську. Пам'ятаю, як Валентина Миколаївна запросила мене на кафедру журналістики, яка ще тільки утверджувалася як науковий центр з проблем дослідження журналістики у східному регіоні України.

У ході розмови Валентина Миколаївна постала переді мною і як неординарний науковець, і як своєрідна особистість. У той момент її хвилювало буквально все: і який викладацький контингент буде на кафедрі, а отже, чи зможуть вони забезпечити якісну підготовку журналістських кадрів, і чи стане кафедра органічною частиною всього організму філологічного факультету. Безумовно, згадували й минулі студентські роки, і тут, за допомогою Валентини Миколаївни, я відкрив у своїх колишніх однокашників багато мені невідомих якостей, що може свідчити лише про проникливість Валентини Миколаївни як одногрупниці, товаришки, подруги.

Говорили ми й про наукові уподобання самої Валентини Миколаївни, про її зацікавленість постаттю Олесь Гончара, хоча скромність (і тут без будь-якої іронії!) Валентини Миколаївни не дозволила їй сказати, що в цей час відбувалася активна робота над написанням докторської дисертації та монографії «Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності».

Зараз переді мною лежать два видання, поява яких, практично, не була б можлива без участі Валентини Миколаївни. Це навчальний посібник «Поетика публіцистичного тексту (на матеріалі творчості Олесь Гончара)» та літературно-публіцистичний альманах «Соняшник». Ювілейна стаття не привід для критичного розбору. Але ж не можна оминати ряд моментів, які однозначно засвідчують сутність Валентини Миколаївни: неординарний науковець, українська патріотка, дбайлива й турботлива «мама». Так, своє основне призначення як науковця вона вбачає не в дослідженні ще не охоплених аспектів у спадщині Олесь Гончара, а в осягненні думок «про велике» справжнього українського Інтелігента суперечливого й складного ХХ сторіччя. І, гортаючи сторінки кількох випусків «Соняшника», можна з упевненістю сказати, що головному редакторові вдалося не лише залучити молодих авторів «до обрії світового океану людської мудрості – її Величності Літератури», а й виховати справжню молоду еліту української держави, яка зможе посприяти становленню сучасної української нації в її непростих і суперечливих розбіжностях.

То чим же можна завершити це привітальне слово. Перш за все подякою, що в мене є справжній друг, який, висловлюючись словами самої Валентини Миколаївни, не лише нагадує, «що ми були молодими», а й є уособленням доброзичливості, привітності, душевної відкритості й щедрості.

Це побажання творчого горіння в очах, яке засвідчує душевну невпокореність, пристрасть, слугує стимулом для колег та соратників.

І наостанок – найтривіальніше – «многая літа» і бути несхибною в утвердженні значення свого імені: «бути сильною, почуттєвою, володіти величезним запасом любові й ніжності, бути матір'ю великого сімейства, хранителькою домашнього вогнища».

VALE Тобі, Валентино Миколаївно!

*Дяченко М. Д.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
доцент кафедри видавничої справи,
редагування та української філології
Класичного приватного університету
(м. Запоріжжя), письменник.*

ЗОРЯНИЙ ПОГЛЯД

... У житті кожної людини є такі яскраві зустрічі, що глибоко западають у серце й залишаються в пам'яті з неповторним присмаком натхнення і радості – єдиний погляд як дзеркало душевної краси може прокласти невидимий місточок людяності й розуміння між незнайомими людьми...

Мені надзвичайно пощастило – мабуть, сам Бог так вирішив, щоб судилося зустріти Вас... Коли зірвався перший погляд з-під вій красивої жінки (мого майбутнього опонента на захисті кандидатської дисертації, Галич Валентини Миколаївни), – здалося, що всі зорі подивилися на мене... Ви так уміло, так несподівано філігранно намалювали райдугу нашого спілкування і майбутньої творчої співпраці, що відразу розтанули всі тривоги й моє розхвильоване сум'яття...

Тепер здається, що ми знайомі все життя... Ви уособлюєте в собі золотий сплав життєвої мудрості, професійного досвіду, справжньої жіночої краси, високодостоїнної шляхетності, душевної доброти, творчого натхнення, великої людяності!

Спасибі Вам за педагогічний талант, доброту і привітність, за українську чарівність і мистецтво високого слова, за зразковий приклад талановитого науковця, блискучого вчителя, найщирішого порадирика, прекрасної людини, справжньої величної жінки з таким зоряним поглядом!

Щиро віриться, що доля ще безліч разів подарує блиск успіху й удачі Вашим мудрим і молодим очам, подарує щедрю радість Вашому серцю; а такій чистій, інколи вразливій душі – діамантовий відблиск і золоті передзвони святкового оркестру життя!

Нехай Господь благословляє Вас на щасливе, яскраве, здорове довголіття! Добрих і вірних друзів, заслуженої вдячності від учнів, від колег, від усіх, кому Ви подарували хоча б один свій зоряний погляд ширості й доброти!

Нехай усі Ваші мрії, плани, бажання й надії неодмінно збудуться, нехай Вам буде так бентежно, хвилююче й радісно, як і в першій молодості, нехай так буде багато-багато років і десятиліть!

З діамантовим ювілеєм Вас, високоповажна пані Валентино, з початком другої молодості й осінньої весни, шановна Валентино Миколаївно! З блискучим ювілеєм, з чудовим віком мудрості, з багатством золотої ноші за плечима – з неперевершеною красою Ваших щедро-квітухих, повнокровних, яблунево-плідних років!

Щастя Вам, кохання, здоров'я, радості, прекрасного довголіття! Нехай яскравий погляд з-під вій надійно зоріє «галицько-валентинним» сяєвом на «многая многая лета»!

ПОЕТИЧНІ АКОРДИ

*Галич О. А.,
завідувач кафедри теорії
літератури та компаративістики,
доктор філологічних наук, професор,
Відмінник освіти України, Заслужений
діяч науки і техніки України, письменник*

НЕ ВІРИТЬСЯ, У ТЕБЕ ЮВІЛЕЙ!

Якось не віриться, що вже прожита більша частина життя. Пам'ятаю тебе юною студенткою філологічного факультету Донецького університету. Уперше побачив тоді, першокурсницю, на парі з латинської мови, з якої почалося наше студентське життя. Білочуба, зеленоока, з ямочками на щоках з'явилася ти на заняття й одразу ж сіла за першу парту. З того далекого 1 вересня 1970 року ми знайомі, а 14 вересня 1974 року почався відлік нашого подружнього життя, етапами якого були Докучаєвськ, потім Рівне, а згодом Луганськ. За майже 40 років було чимало пережито й вистраждано. Є офіційна біографія, де позначені віхи нашого життя, а є неофіційна – це вірші, які приходили зненацька, часом у найнесподіваніших місцях, у поїзді, в готелі, бувало, що й за кордоном. Писалися вони в блокнотах, інколи

на окремих аркушах чи клаптиках паперу на коліні. Саме в них «біографія» почуттів, емоцій, настроїв. І ліричною героїнею цих віршів є ти, для одних – Валентина Миколаївна Галич, доктор філологічних наук, професор, для мене дівчина моєї мрії, дружина, мати моїх дітей, що ховається за студентським романтичним прізвиськом Белла. Віддаючи ці рядки на суд громадськості, хочу побажати тобі, моїй дружині й надійному супутнику життя, міцного здоров'я, материнського щастя, добрих і люблячих дітей і онуків, порядних колег, розумних учнів, радощів нових відкриттів і звершень, любові й добробуту сьогодні й завжди!

* * *

Запах хліба вночі
Так нагадує поле зоране,
І кохана рука на моєму плечі
Віддзеркалює зорями.

Як давно це було,
Скільки років пройшло, пролетіло,
Відшуміло навік, відгуло, відцвіло,
І волосся твоє посивіло.

Знову пахне вночі
Свіжим хлібом і полем зораним,
І вже інша рука на чиємусь плечі
Віддзеркалює зорями.

1995

* * *

В кінці двадцятого сторіччя
На перехресті двох епох
Одне лиш милеє обличчя,
І вже ведеш себе, як Бог!

Лишились десь гулять незгоди,
Мізерних буднів суета,
Знов сонце світить і погода,
Як кажуть люди, ще є та!

Кінець двадцятого сторіччя –
Природна зміна двох епох.
Побачиш милеє обличчя –
Поводишся, неначе Бог!

1996 р., червень

VALE!

Зелені очі мрійні і лице,
Округлене і ніжно молоде...
Такою ти постала крізь роки,
Дівчиськом десь на березі ріки.

Уквітчана ромашковим вінком,
Поволі йшла ти мовчки бережком.
Волосся біле – мила розсип чар,
А сонце усміхалося з-за хмар.

Такою ти постала крізь роки,
Дівчиськом, що на березі ріки
Мене колись навів причарувала,
Пішла зі мною поруч. Vale! Vale!

1996 р., березень

* * *

B. M.

Пройшли роки з тої години,
Як світлим вересневим днем
Мені ти стала за дружину,
І ми поїхали конем,
Чи б пак, стальним автомобілем
Крізь яблуневий аромат
До хати милої, не віли,
Де хлопці ждали й гурт дівчат.
Там розігралося весілля,

Зібралось усе довкілля,
І пир тривав цілих три дні,
Чи це примарилось мені?

1996 р., березень

ЩО ТРЕБА МЕНІ?

Для мене треба вже не так багато:
Дружина щоб зі мною поруч йшла,
Була любов, жила на світі мати,
Синів моїх кохали щоб дівчата,
Пора прийшла - з'явилися онучата.
Мені потрібно зовсім небагато.

Для мене треба вже не так багато:
Робочий стіл, відточене перо,
Щоб в будні зазірало радо свято,
І в школі, щоб навчалися завзято,
І старших шанували діти свято -
Мені потрібно зовсім небагато.

Для мене треба вже не так багато:
В державі щоб тримався лад і спокій,
А нива щедрий дарувала урожай,
Сусідів мирний розділяв щоб небокрай,
Життя буяло, мов небесний рай -
Мені потрібно зовсім небагато.

1996 р., березень

ТВОЄ ІМ'Я

У імені твоїм антична міць
І сила, грація і рев трибун,
Ще палімпсестів тасмничий лад,
І неба тиходзвінна голубінь,
І моря грізного стрімкий наплив,

Й захованих за хмарами вершин.
Історія ховає щось для нас:
Відважних подвигів величний ключ,
Красу Єлени, Одіссея дух,
І Атлантиди той пекельний жах,
Що смерчем над Чорнобилем промчить,
А імена живуть з минулих літ.
І естафету пам'яті несуть
Від пращурів до тих, хто змінить нас
На велетні-човні, що зветься світ,
На рубежі віків, тисячоліть,
Коли поволі відступа старе
І в муках прорізається нове.

1999 р., 23 – 27 жовтня

Валюшко, Валю, Валентино!
Твоє волосся біле, що до плеч,
Розчешимо і заплетімо
Вузлом тугим, що не здолає меч.

Згадаємо роки далекі,
Студентську юність, що колись,
Де білогрудії лелеки, І смуток...
Сльози не лились...

Згадаємо юнацькі весни
І силу в м'язах молоду,
Моє надійне слово чесне
Й твою упевнену ходу.

Валюшко, Валю, Валентино!
Привіт із тих далеких днів:
Художник я, а ти – картина
З минулих і майбутніх снів.

м. Донецьк, 23.05.2000

КОЛИСКОВА ДЛЯ ДРУЖИНИ

Хай тобі насниться теплий берег моря
І вітрил рожевих блиск у далині,
Сліз щоб ти не знала і не знала горя,
Щоб очей зелених погляд пломенів.

Хай тобі присниться свіжий запах сіна
І обвальний ливень влітку на Дінці!
Хай гойдає човен хвиль високих піна,
Блискавки на небі б'ють в усі кінці!

Хай тобі присняться соковиті груші,
Соняшник у полі, сповнений тепла,
Вересень далекий, що з'єднав нам душі
В полум'ї любові, назавжди, дотла.

Хай тобі присняться ще дівочі мрії
І обличчя друзів ніжно молоді,
Здійснені бажання, сповнені надії,
І сини щасливі, наче ми тоді.

Материнська пісня хай у сні лунає,
Жваво поспішає юний студзагін,
Радісне багаття до небес злітає,
Задушевна пісня ллється навздогін.
Спи, моя кохана, не тривожся, мила:
Сотні кілометрів – відстані малі;
Ми їх подолаєм, виростуть в нас крила,
Добрий слід залишим ми на цій землі.

Рівне, вересень – жовтень 1998

ВОРОЖІННЯ НА РОМАШЦІ

я пам'ятаю ти взяла ромашку
і стала обривати пелюстки

чекаючи що з того вийде
дізнатися хотіла
любить чи не любить
і вийшло ніби ненароком
любить ти зраділа
і радість ця бринить
через усе життя
я пам'ятаю ти взяла ромашку
біленьку квітку за стебло.

Лютий 1999

* * *

Зір і місяця дивний коктейль
Знов розлився на чорняві неба.
Прохолода нічна... Що ще треба?
Може, келих вина і отель
Десь над морем, де ласкаві хвилі?
Ми чекаємо вдвох допізна, ти
І я, щоб колись розгадати, пізнати
Світ нічних незбагнених ідилій.

8.02.1999

* * *

І сонце й веселка у небі
Поволі-поволі вже гаснуть.
Кохання ж моє, це до тебе
Лечу на крилатім Пегасі.

Рядок на рядок набігають...
Метафори... Тропи... Фігури.
Тобі соловейки співають,
Для тебе долаються мури.

Словесні малюнки барвисті
Заквітчують білі папери,
І серця енергію вісті
Несуть до моєї Венери.

Зникають у темі обеліски
Широким розмахом пера. Ці
Сонячні, вогняні блиски
Не змиє ніяким папарацці.

До тебе лечу на Пегасі
У мріях, бажаннях, думках,
В минулім і в нашому часі,
В цілющих грядучих струмках.

4.06.1999

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ

Вітер зітхав про кохання,
Темряву старість несла...
Юність... Любов... Ціла
Вічність... Все це – життя!

14.09.1999

СПОГАД ПРО СОНЯШНИК І НЕ ТІЛЬКИ

Згадай, Валюшо, соняшник в цвіту
В степу духмянім, де безмежні гони,
Південний вітер гонить жовті хвилі,
Бджола-трудяга важко проліта,
Тепло землі ласкає босі ноги.

Все це було, давно колись було,
І хлопчаків здивовані обличчя,
І відкриття колись знайомих місць,

І соняхів захоплене величчя
В степу південнім – це було колись.

Ще віриться: ми поведем онуків,
Їх босі ноги степом пробіжать,
І соняшники жовті і веселі
Ревниво й мовчки будуть розглядать
Сліди в майбутнє у степу на півдні.

Донецьк, 6 жовтня 2004

НІЧНЕ

Гарячі зорі. Стомлені серця.
І вітер розвіва твоє волосся.
Ще й ніч схилилась до твого лица,
Про щось шепоче стишено колосся.

Враз спекою подуло від Дінця,
А десь сова жахливо прокричала.
Той переляк тобі не до лица,
А нам іще далеко до причалу.

Отож йдемо. Спиняємось на мить,
Вдихаємо червнєве різнотрав'я.
І ліс удалині про щось шумить
В нічній короткій тиші полібарв'я.

Червень 2005 – липень 2006

BELLA

я найкраще з наймень
написав на піску
подих моря з глибин
його стер

поспішаю залишить
це ім'я іще раз
хвиля знову стира
я терплю

я наважуюсь знов
і пишу це ім'я
одна мить і його
вже нема

я карбую тоді
це ім'я у душі
назавжди навіки
залюбки

Саки, Крим, 2006

КРЕДО

Я пройду стежиною крутою,
Де колючі терни і кущі,
Щоб навік зустрітись з тобою,
Разом йти крізь бурі і дощі.
Я пройду ласкавий, ніжний, впертий,
До кінця здолаю страдний шлях,
Щоб колись з тобою разом вмерти
Попелом розвіятись в полях.

Я пройду стежиною з онуком
В пам'яті нащадків після нас
Через вирви, хаші, люті муки
А поки - вмирати ще не час!

Травень – жовтень 2007

* * *

Над Києвом ідуть сумні дощі,
Дніпровська далечінь мигтить в тумані,
Зіщулившись біжать кудись кущі,
Мов сторінки в любовному романі...

Отут стояв колись Олесь Гончар,
Вдивлявся в задніпровські далі.
Він бачив світ у барвах світлих чар,
Бо він дивився набагато далі.

І ми отут постоїмо удвох,
Подивимось на ті далекі плавні,
Кущі, дерева, зеленавий мох...
Це ж тут митці бували наші славні...

19 – 23.03.2008

День журналіста в Евбеї,
Радісний день для всіх,
Свято дружини моєї,
Ще одна з пам'ятних віх.

Пальми навкіл неохопні,
Маслини над краєм води,
Чайок над морем сотні,
Шугають туди і сюди.

День журналіста в Евбеї,
Пам'ять для нас збереже.
Свято дружини моєї
Відлуння віків стереже.

Греція, острів Евбея, червень 2009

* * *

Вона купила модний капелюшок
І радість засвітилася в очах,
А смуток непомітно згас, зачах,
Що значить модний капелюшок:
Строката стрічка з шовку навкруги.
Зрадіють друзі, скиснуть вороги,
Коли побачать модний капелюшок.
І стильну сукню, посміх на устах,
Легку ходу, немов на злеті птах.
Вона купила модний капелюшок.

Бердянськ , 31.07 – 1.08.2011

Не думай про миттєвість дня.
Він плавно переходить в ніч.
Нам добре вдвох дивитись віч-у-віч.
Тут не потрібна зайва метушня.

Це сталось рівно тридцять сім
Років далеко не простих
Та щастя подих не затих
І зараз через скільки зим.

Маріуполь – Тернопіль – Дніпропетровськ,
14.09. 2011 – 16.09. 2011

Твоє волосся пахло дощем,
Літом, теплом і небом,
Травною, зіллям, кушем,
Розкішним квітучим степом.

10.13.04.2012.

Вона сиділа на гранітній брилі,
І вітер колихав краєчок бриля.
В промінні сонця блиск очей
Відбив скажений шал ночей.

7.08. – 8.08.2012. Бердянськ

Спадає з неба сонячна ріка
І розтікається осіннім садом.
В моїх долонях стомлена рука
Тремтить, хоч ти зі мною рядом.

Твої тривоги, радощі і сни
Проходять поруч, я це відчуваю.
Сьогодні осінь – хочеться ж весни,
Прийде весна – про холод забуваєм.

Багато літ, багато зим йдемо
Ми поруч крок за кроком
На щось чекаємо, чогось ждемо
Удвох з тобою рік за роком.

1.21.11.2012.

ЮВІЛЕЙНЕ

Диптих

I

Не віриться – тобі вже ювілей.
Тяжких років вервечка немала,
І сиплеться на голову елей
І лестоці, з підтекстом похвала.

Та знаю я, що скоро це мине,
Знов буднів запанує череда,
І сумніви, й тривоги розжене,
Та за вівторком прийде середа.

Залишиться позаду ювілей,
Розмірено життя продовжить біг.
Собою будь: ні масок, ні ролей.
Не вискочить тоді земля з-під ніг.

Попереду чимало ще доріг
Несхожених, колючих як стерня,

Достатньо вийти тільки за поріг,
Зібравши стиглий урожай зернят.

І кинути їх всі в відкритий світ.
І далі йти, не ждучи урожай,
Найтяжчий лиш перед собою звіт,
Зробити якнайбільше побажань

Добра для рідних, для своїх дітей.
Хай мир і спокій у душі живе,
Чекаючи від них вістей,
А всяка нечисть геть пливе.

Ровеньки 10.09. 2013

II

Не віриться... У тебе ювілей.
Це похвали, звичайно ж, і слей,
Та, головне, прожите-пережите,
Що час настав, пора вже жати жито,

Зібрати зрілого життя плоди –
Не випити ковток води.
Позаду непроста вервечка літ,
Яскрава як у небесах болід.

Синів шляхи життєві непрості.
Онуків треба ще ростить-ростить.
Студентів, аспірантів череда,
А час пливе, немов в ріці вода,

Яка зникає десь у далині,
Прозора в глибині й на міліні,
У неї не ввійдеш ти знову двічі.
Це час добі поглянути у вічі.

Хай старість не здола тебе ніяк,
Сини з тобою поряд, з ними я,
Одна родина ми, одна сім'я,
Здоров'я й щастя лиш бажаю я.

Алушта. 22. – 23.09.2013

*Дуб К. С.,
кандидат філологічних наук, доцент
Дніпропетровського національного університету
імені Олеся Гончара*

ВАЛЕНТИНІ МИКОЛАЇВНІ

Здрастуй пісне дівочої мрії,
Що бринить у безмежних степах.
Ти зросла тут у вірі й надії
Із світлиною неба в очах.
Ти – професор, степів буйна сила,
Увібрала землі чорноземної дух,
Науковця розправила крила,
Щоб у славі вогонь не потух.
Як все в плині, динаміці зросту...
Скільки книг і статей і думок!
Вісімсот сторінок монографії. Просто?
В них пульсар – твого серця струмок.
Публіцистичний струмінь нуртує в тобі
На вітрах сьогодення – напруг наукових.
Гончара устремлінь пелюстки голубі
Озиваються в розділах нових.
Скільки весен було білоцвітних!
А папір все мережить рука.
Хто це виміря в днях неповторних,

Як з потоків словесних – ріка?!
Та в очах твоїх небо і клич лебединий.
Біло, біло в світах юних книг.
Шістдесят солов'їв... Звучить спів солов'їний –
Голос світлих і мудрих пісень золотих.

*Козлов А. В., Ковнік С. І.,
доктори філологічних наук
Криворізького державного
педагогічного університету*

ХАЙ НАВКОЛО ВАС СВІТЛІЄ !

Десь, колись, весела й мила,
Проспівала Валя дзвінко
Та й навек приворожила
Олександра-парубійка.

Нині ж має Рід Великий:
Чоловік, сини, онуки милі –
Не бездумні, не безликі;
Бо вона дала їм крила.

А тепер і Україну,
Журналістів думки силу
І письменників, із Сином,
З Чоловіком, полонили.

Хай же, Валя, Вам живеться
Добре, Світло і Нівроку!
Думка хай словами в'ється –
І Прекрасна, і Висока!

Хай здоров'ячко міцніше!
Хай рідня і друзі з Вами –

Всі щохвили веселіють,
Гріють справами й словами!
Хай навколо Вас СВІТЛІС!!!

А ми з Великою Вдячністю Пам'ятаємо всі Ваші Мудрі Поради
і Роздуми, усі Ваші Світлі й Добрі Побажання, усі наші з Вами
Зустрічі – вони були справді Приємними і Корисними!

*Дяченко М. Д.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
доцент кафедри видавничої справи,
редагування та української філології
Класичного приватного університету
(м. Запоріжжя), письменник*

У ДІАМАНТАХ РОКІВ ЮВІЛЕЙ!

...Людей в житті стрічаєш небагато
Такої рідкісної доброти,
Які з собою нам приносять свято,
Спрямовують у творчості світи...

Із літери великої Людина,
Чия душа – як чистота лілей.
Гряде в сузір'я пані Валентини
У діамантах років ювілей!!!

Велич душі криницею бездонною
Вплітає досвід у палітру почуття,
А мудрість діамантової осені
Огранює відтінками життя.

Безмежний погляд дивиться в майбутнє,
В очах – задума й глибина ясна
І кожна зустріч з нею – незабутня,
Душа в цієї жінки – як весна.

Гончарознавець, публіцист, учитель,
Величності й порядності взірець,
Зразок шляхетності, усіх чеснот служитель
Стежки добра знаходить до сердець.

У чоловіка – логіка сильніша,
А в науковця – так і поготів!!!
Зате жіноча логіка – гнучкіша
І цікавіша в розмаїтті слів!!!

Вона ж – і науковець, і красуня,
Людина з літери великої вона!!!
Дружина, мама, вчитель і бабуня –
Така небесна і така земна!

Душею не скривила ні на йоту!
Запалює натхнення молодих!
Своїм горінням творчого польоту
Лишає в душах радості сліди.

Іскриться розуму й душі перлина,
В усім, за що взялась – перемогла,
Так філігранно, тонко, валентинно,
Як тільки вчена Галич би змогла!!!

Жіноча сила – в пристрасному слові,
Ясніє в барвах осені талант...
То ж хай іскриться в радості й любові
Життєво-ювілейний діамант!!!

*Кіцаєва М. В.,
аспірант кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка»*

ЦЕ ВСЕ ДЛЯ ВАС – ВІД КВІТІВ ДО ПІСЕНЬ!

У вікна зазирає світлий день
Яскраве сонце у осінній чаші...
Сьогодні Ваш прекрасний ювілей –
Для Вас тепло сердець сьогодні наших!
І хоч вже осінь відпустила листя,
Земля у шатах дивно-золотих –
Це все любов зібрала нас вчистото,
Щоб привітати Вас зі слів простих.
Я вдячна долі, що вона для мене
Обрала шлях, яким ідете Ви.
Ви – наш наставник, вірний і незмінний,
Учитель, друг і мудрий керівник.
Життя іде, складна його дорога,
Нема того, що не змінив би час,
Та в нас є Ви і Ваше щире слово,
Яке зарадить та упевнить нас.
Не варто рахувати, скільки осінь,
Цілує скроні й шелестить листва...
Ви, як весна, Ви квітнете подосі,
Весна ж, відомо, вічно молода!
І зазира у вікна тепла осінь...
Мов янголи зробили чистим день!
Це все для Вас – і листопад, і просінь...
Це все для Вас – від квітів до пісень!

*Неврузова Г. М.,
викладач кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка»*

З ДОБРИМ СЛОВОМ У ДУШІ!

Шановна Валентино Миколаївно! Від усього серця вітаю Вас із Ювілеєм! Бажаю міцного здоров'я, щастя, благополуччя, подальших успіхів у будь-яких починаннях, щоденних справах, як завжди, сміливих планах і сподіваннях.

Хай Вас підтримують і надихають рідні люди, розуміють та допомагають колеги, а негаразди та непорозуміння обходять стороною. Бажаю, щоб доля збагачувала Вас життєвою мудрістю, енергією, натхненням!

Із Днем Народження щиро Вас вітаю,
Лантух радості бажаю!
Будьте дужі і проворні,
По-козацькому моторні,
З хлібом щедрим на столі,
З добрим словом у душі!

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО!

*Дубовік С. В.,
дырэктар Інстытута
журналістыкі Беларускага
дзяржаўнага ўніверсітэта
ад імя ўсіх супрацоўнікаў і студэнтаў*

ВІНШАВАННЯ З ЮБІЛЕЕМ!

Шаноўная Валянціна Мікалаеўна!

У гэтыя прыгожыя восеньскія дні ўсе беларускія калегі далучаюцца да віншавання Вас з юбілеем!

Моц украінскага сэрца і невычэрпная прыгажосць жыцця, жаночая абаяльнасць і навуковае натхненне, спагадлівае сэрца і сяброўскае стаўленне да людзей, выключная дасведчанасць і інтэлігентная прастата гарманічна спалучыліся ў Вашай асобе - асобе Жанчыны, асобе Вучонага, асобе Чалавека.

Вы, Валянціна Мікалаеўна, як выпестаны ва ўкраінскай народнай калысцы стыліст, руплівы даследчык творчай скарбонкі нацыянальнай культуры, зрабілі шмат для развіцця філалагічнай навукі. Нас заўжды здзіўляла Ваша глыбокая навуковая эрудыцыя, шырокае кола праблем, якія закранаюць Вашу навуковую цікавасць. Усе беларускія калегі адзначаюць і Ваша асаблівае адчуванне ўкраінскага слова, яго неверагоднай мілагучнасці і зместавай непаўторнасці, якія леглі ў аснову ўсёй Вашай навуковай, педагагічнай і практычнай дзейнасці.

Шаноўная Валянціна Мікалаеўна, у Вашай педагагічнай скарбонцы захапляльная экспрэсія і непераўзыхадныя духоўныя адносіны са студэнцкай аўдыторыяй. Пад клапатлівым і дбайным Вашым кіраўніцтвам нарадзілася не адно пакаленне журналістаў, рэдактараў, навукоўцаў. Эстэтыка выхавання і дасціпнасць навучання знітаваны высокай маральнай чысцінёй, якая ўздымае Вашых студэнтаў і калег, абагачае духоўна і навукова, прымушае быць лепш. Ваш інтэлект і інтэлігентнасць аберагаюць ад супярэчнасцяў і канфліктаў між людзьмі ў паўсядзённым жыцці.

Мы высока цэнім Вашу дабразычлівасць і зацікаўленасць, надзвычай неабходную для ўмацавання міжнародных стасункаў, Ваш талент чалавечых зносін, Вашу сардэчную спагадлівасць да калег. Валянціна Мікалаеўна, Ваша шчырая любоў да беларускай мовы яшчэ больш нас збліжае.

Мы жадаем Вам здароўя і душэўнай моцы для здзяйснення ўсіх творчых задум! Усё яшчэ наперадзе - і радасць асабістых сустрэч, і карысць нашага ўкраінска-беларускага супрацоўніцтва, і творчыя дасягненні на ніве славянскай навукі!

*Большакова Т. Л., член Союза
журналистов России,
Любичанковский С. В., доктор
исторических наук,
профессор (Оренбург, Россия)*

ОТ ИМЕНИ ОРЕНБУРГСКОЙ ОБЩЕСТВЕННОСТИ

Уважаемая Валентина Николаевна!

От имени оренбургской общественности позвольте поздравить Вас с замечательным юбилеем.

Мы знаем Вас как пытливого исследователя творчества замечательного украинского писателя Олесея Гончара, имя которого особенно дорого оренбуржцам, так как писатель-академик, общественный деятель Олесь Гончар был почетным президентом Оренбургского Института Тараса Шевченко с момента его организации, живо интересовался делами «крестника», читал его издания, расспрашивал о делах и планах, был настоящим другом института и его директора Леонида Наумовича Большакова.

В своем докладе на Четвертых Большаковских чтениях Вы познакомили участников научного форума с новыми разысканиями, проливающими свет на истоки творческого взаимодействия оренбургского и украинского исследователей; рассказали о духовных корнях, питавших их дружбу и способствовавших единению.

Даже короткий период общения показал, что рядом с Вами всегда интересно. Вы всегда способны генерировать оригинальные идеи, поддерживать творческие начинания.

Можно пожелать Вам оставаться такой же, какой знают Вас коллеги и друзья из ближнего зарубежья – замечательным исследователем, бесконечно преданным своему делу ученым, обаятельным, мудрым и совестливым человеком.

Поздравляя Вас с юбилеем, от души желаем Вам здоровья, семейных радостей, удачи. И помните, что мы всегда рады видеть Вас на оренбургской земле!

*Короченский А. П.,
доктор филологических наук, профессор,
декан факультета журналистики Национального
исследовательского университета «БелГУ»
(Россия)*

ПОЗДРАВЛЯЮТ БЕЛГОРОДСКИЕ ПАРТНЕРЫ

Доктор филологических наук, профессор кафедры журналистики Луганского национального университета имени Тараса Шевченко Валентина Николаевна Галич – широко известная исследовательница публицистического наследия Олеса Гончара – не только ценит и глубоко понимает творчество, но и сама обладает качествами человека-созидателя, о чем напоминают основные вехи её научно-педагогической биографии.

В 2005 году Валентина Николаевна основала кафедру журналистики и издательского дела в ЛНУ имени Тараса Шевченко, открыла при ней аспирантуру, заложив тем самым солидную основу для развития в Луганске современного журналистского образования. Она же внесла решающий вклад в установление международных связей молодой кафедры. Вскоре после создания кафедры при личном участии В. Н. Галич были установлены прочные партнёрские отношения с факультетом журналистики Белгородского государственного университета (Россия), результатом чего стал стабильный обмен научными публикациями и опытом подготовки будущих журналистов. Сегодня преподаватели из Луганска и Белгорода участвуют в международных научных форумах, проводимых в обоих университетах, что способствует взаимообогащению передовыми научными идеями и результатами исследований. Закономерным этапом развития плодотворных партнёрских отношений явилось заключение договора о сотрудничестве между Луганским национальным университетом имени Тараса Шевченко и Белгородском государственным научно-исследовательским университетом, в подготовке и реализации которого Валентина Николаевна сыграла большую роль.

Мы в Белгороде, в российском университете, имеющем собственную кафедру украиноведения, знаем и ценим научные достижения В. Н. Галич – автора более 190 научных работ, включая моно-

графії, статті и другие труды по теории публицистики и журналистики, теории издательского дела, ономастике.

В канун юбилея Валентины Николаевны от души поздравляем её и желаем новых успехов в благородной созидательной работе, счастья и здоровья!

*Колеги Інституту журналістики і масової
комунікації Класичного приватного
університету (м. Запоріжжя)*

НЕЗВІДАНА ПЛАНЕТА

Шановна Валентино Миколаївно!

Щиро вітаємо Вас – відомого науковця, скрупульозного дослідника, мудру колегу й водночас чарівну жінку, кохану дружину, люблячу маму й турботливу бабусю – з ювілеєм!

Спілкування з Вами приносить насолоду, мудрість Ваша вражає, а працьовитість надихає на нові звершення в професійній сфері. Ваша обізнаність у галузі соціальних комунікацій і літературознавства дала рясний плід – цілу когорту молодих науковців – освічених, компетентних, інтелігентних теоретиків і практиків.

Як науковий керівник Ви зібрали рясний «науковий урожай» – це ті ваші учні, більшості з яких ми мали приємність присвоювати звання кандидата наук у нашій спеціалізованій вченій раді. Хочеться назвати ці імена – імена ваших послідовників як в теорії та історії журналістики, так і у сфері видавничої справи: Ольга Куцевська, Катерина Ульянова, Юлія Біловола, Ольга Антонова, Оксана Корчагіна, Альона Дроздова, Анастасія Носко, і навіть іноземець, який своїми манерами зачарував усіх – Хаджі Мухаммад Мавлуд. Вражає тематичний діапазон написаних під Вашим мудрим керівництвом дисертацій: від саморедугування письменниками до історії журналістики Луганщини, від письменницької публіцистики до порівняльного аспекту української та сирійської преси.

Проте ми знаємо Вас не лише як досвідченого науковця й педагога з великої літери, але і як елегантну жінку з чарівною посмішкою та вишуканою зачіскою, з якою так приємно й легко спілкуватися.

Тож вітаємо також із цим святом і вашого люблячого чоловіка,

вірного друга й компетентного колегу – Олександра Андрійовича. Передаємо свої палкі вітання Вашій родині – двом синам-соколам та їхнім сім'ям. І, насамкінець, хочеться побажати, щоб мила посмішка Ваших онуків приносила радість, умиротворення й надихала на нові звершення, бо Ви як особистість для своєї родини, для своїх учнів і колег – Незвідана ПЛАНЕТА!

Планета-Диво – мила Валентина,
На ній вирує Поетичний світ,
Там Науковий сад плоди дарує,
Там Щастя особистого політ.

А як АСОЦІОНІМИ дібрати
Нам доведеться для її Шляху,
То на ВЕСЕЛЦІ викарбуймо разом:
ЛЮБОВ і МУДРІСТЬ, ДО ЖИТТЯ ЖАГУ!

Колектив кафедри видавничої справи, редагування та основ журналістики

Житомирського державного університету імені Івана Франка:

Близнюк Андрій Сергійович – завідувач,

Безверха Тетяна Миколаївна,

Давидова Людмила Вікторівна,

Зайко Леся Яківна,

Зелінська Наталіна Миколаївна,

Конобродська Валентина Лаврентіївна,

Миколаєнко Надія Миколаївна,

Русецька Олена Борисівна,

Свінціцька Олена Іванівна,

Станкеєва Ірина Миколаївна

**ВАЛЕНТИНІ МИКОЛАЇВНІ ГАЛИЧ – ПОДВИЖНІЦІ
ГУМАНІЗМУ І ЛЮДЯНОСТІ, МУДРІЙ І ПРОСТІЙ,
ЗРОЗУМЛІЙ І НЕПЕРЕДБАЧУВАНІЙ**

*Якщо хочеш, щоб Світло було завтра,
– запали свічку сьогодні*

Валентина Миколаївна – непересічна особистість, людина надзвичайної доброти та високого інтелекту, багата на талант натура. Але є й таке, чого в неї немає: немає байдужості до творчої долі своїх колег та учнів, немає «внутрішнього годинника» аби перервати час праці задля відпочинку, немає бажання чи волі відмовити у проханні про допомогу.

Проте у неї є духовна витонченість, сублимована культурність, природна філологічна галантність – усе те, через що спілкування з нею запам'ятовується надовго.

Шановна Валентино Миколаївно!

Нехай цей день стане для Вас джерелом чистої та вічної, нахненної та всеохоплюючої Енергії Світла, Життя, Душі та Серця!

Ще бажаємо Вам досягти висоти орлиного польоту, на якій мрії та бажання стають не лише сьогоднішньою реальністю, а й дарують відчуття сповненості здоров'ям, гармонії зі Світом, спокою в душі та миру на серці!

Сьогодні, у день Вашого Народження, Валентино Миколаївно, хочемо подякувати Вам за всебічну підтримку нашої кафедри та побажати, щоб роки не затьмарювали Вашу яскравість та повноту буття! Хай Ваша доля буде щедрою на сонячні промені душевного тепла, хай Ваші колеги та учні радують достойними науковими здобутками! Нехай у Ваших задумах завжди буде мудрість, у службових справах – підтримка однодумців, а на серці – добре і сонячно від людської вдячності!

Тож хай сторицею повниться Ваша чаша, нехай чистими помислами струменить джерело Вашої доброти!

Нехай до ста літ буде Вам з роси і води!

*Хом'як Т. В., кандидат філологічних наук,
доцент, професор, декан
і колектив філологічного факультету
Запорізького національного університету*

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО!

Вельмишановна Валентино Миколаївно!

Сердечно вітаємо Вас з ювілеєм! Бажаємо, щоб радістю Життя щодень променилась Ваша душа! Ви відомий науковець, зокре-

ма гончарознавець. Бажаємо Вам і надалі творчого натхнення й ґрунтовних наукових здобутків!

Нехай на Вашому шляху не буде перешкод, тернів, а коли вже й виникнуть, то незначні, і Ви щоб з легкістю могли їх подолати!

Ми в руках, безперечно, у долі, але Доля – у наших руках...

Нехай Доля буде милостивою до Вас! Злагоди Вам в усьому, добра, внутрішньої енергії й сили, міцного-міцного здоров'я!

Дай, Боже, Вам мати силу, щоб ще радіти, і кожним днем майбутнім дорожити! Нехай Вам буде радісно, повнодужо не лише у преславний день ювілею, а й ще через стільки ж років після нього! З роси і води Вам!

*Кафедра журналістики Запорізького
Національного технічного університету:
доктор філологічних наук, професор, завідувач
кафедри журналістики Погребна В. Л.,
кандидат філологічних наук, доцент Подола О. Ю.,
старший викладач Островська Н. В.*

ПРИКЛАД ВІДДАНОСТІ ОБРАНІЙ СПРАВИ

Шановна Валентино Миколаївно!

Ви є для нас прикладом відданості обраній справі, зразком професіоналізму, чесності й порядності. Своєю науковою працею Ви створюєте інтелектуальний простір нашої країни, є взірцем і натхненником для Ваших учнів і колег.

У День Вашого ювілею прийміть від нас найщиріші вітання та побажання:

Неперевершених, чудових,
Веселих і яскравих днів,
Сповнених радості, любові,
Приємних і ласкавих слів!
Людської шани і поваги,
Безмежжя успіхів й краси,

Здоров'я, творчої наснаги
І усіх благ з роси й води!

Нехай Ваш подальший життєвий шлях буде наповнений новими досягненнями, а все зроблене Вами добро повернеться сторицею!

*Харлан О. Д.,
доктор філологічних наук, професор,
директор Інституту філології
та соціальних комунікацій
Бердянського державного
педагогічного університету*

ЗИЧИМО НЕВПИННОГО РУХУ ВПЕРЕД!

Вельмишановна Валентино Миколаївно!

Колектив Інституту філології та соціальних комунікацій Бердянського державного педагогічного університету від щирого серця вітає Вас, невтомного та самовідданого працівника освітянської ниви, із 60-річним ювілеєм!

Поздоровляючи із цим чудовим святом, зичимо Вам невинного руху вперед, успішного здійснення всіх творчих планів та задумів. Бажаємо, щоб підґрунтям щасливого життя та плідної професійної діяльності завжди були міцне здоров'я, сповнене любові та добра серце, натхненна думка й щирі почуття.

Від щирого серця бажаємо, аби всі Ваші справи були невідкладні плину часу та зміні поколінь. Нехай тепло та затишок родинної оселі надійно захищають Вас від життєвих негараздів, а в майбутньому на Вас чекає ще багато наповнених корисними справами і земними радіщами років.

Отож довгих Вам літ, вельмишановна Валентино Миколаївно, і хай Ваша професійна майстерність та життєвий досвід слугують і надалі на почесній і відповідальній ниві. Бажаємо Вам подальших добрих вчинків задля Вашої великої справи!

*Холод О. М.,
«однокласник» по докторантурі,
доктор філологічних наук, професор,
член-кореспондент Міжнародної академії наук
педагогічної освіти,*

ТАК СПРИЙМАЮ ВАС

Шановна моя колего, Валентино Миколаївно!

Якщо б життя не звело нас свого часу, якщо б випадок не ске-рував наші долі, якщо б сонце не зійшло в той день, коли ми вперше побачилися, наші шляхи все одно перетнулися б. Так мислю про нашу зустріч і знайомство десять років тому в коридорі Інституту журналістики Київського міжнародного університету імені Тараса Шевченка біля кабінету професора В. В. Різуна.

І дякую Божому провидінню за ласку!

Від Вас черпаю натхнення і радість, високе задоволення від спілкування як у наукових справах, так і в побуті.

На Вас рівняюся й хочу бути гідним права бути знайомим із Вами.

У годину радості згадую про Ваші вітання моєї родини чи то зі святом Весни, чи то з Новим роком, чи то із фаховим святом журналістів. Від Ваших легких і теплих слів завжди відчувається подих і трепет Добра, затишок Злагоди й Миру. Так сприймаю Вас.

Як є нагода слухати Вас, роблю це з уважністю учня і колеги, повагою і вдячним уклоном за мудрість та щирість слів і думок щодо складних і простих речей, що оточують нас. Упевнений, що Вашому чоловіку Олександрю Андрійовичу таки круто підвезло жити з такою жінкою, ділити кров і хліб. Віват, родина Галичів!!!

Вітаю Вас, моя рідненька Валентино Миколаївно! Бажаю здоров'я багатьох літ, щастя і затишку, наполегливих учнів, руху вперед і шалених успіхів Вашим дітям і онукам, заради яких Ви живете і творите.

*Лизанчук В. В.,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри радіомовлення
і телебачення Львівського
національного університету
імені Івана Франка, академік
Академії наук вищої освіти України,
лауреат Всеукраїнської премії
Івана Огієнка, заслужений
журналіст України.*

ВИСОКОДОСТОЙНА ДОЧКА УКРАЇНИ

Вельмишановна Валентино Миколаївно!

З древнього і духовно багатого Львова працівники кафедри радіомовлення і телебачення національного університету імені Івана Франка надсилають Вам найщиріші поздоровлення з нагоди славного ювілею – непересічної події у науковому і педагогічному співтоваристві України.

Ваш життєвий шлях наповнений цілеспрямованою, сумлінною, плідною працею заради розвитку і утвердження Соборної Української України. Кожна здорова зернина, засіяна Вами на педагогічній та науковій ниві, врожаїться глибокозмістовними монографіями, методичними працями, актуальними статтями з проблем теорії та історії журналістики і видавничої справи.

Викладацька і наукова діяльність – два важливі крила, два рівнозначні вектори працівника вищої школи. Правда, не кожному вдається успішно реалізуватися в обох напрямках. Ви, дорога Валентино Миколаївно, талановитий педагог, філолог-науковець за покликанням.

Щирість і вимогливість, принциповість і доброзичливість, світла віра і надихаюча любов є головними компонентами Вашого керівництва аспірантами, які успішно захищають кандидатські дисертації, утверджуючи наукову школу доктора філологічних наук, професора Валентини Миколаївни Галич. Адже діяльність і дослідження вченого вартісні лише тоді, коли мають довершення і продовження у змістовних напрацюваннях учнів. Валентина Миколаївна –

член двох спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських і докторських дисертацій, головний редактор навчальних видань – газети «Контакт» та літературно-публіцистичного альманаху «Соняшник», член НТШ і декількох редакційних колегій наукових видань.

Глибоке і всебічне осмислення публіцистичної творчості Олесь Гончара відкрило для Валентини Галич вікно у великий світ духовності, моральності, української національної гідності, незгасної енергії для творчої, продуктивної праці.

Науково-педагогічне Слово Валентини Миколаївни спрямоване на те, щоби у свідомості студентів, молодих викладачів, жителів Луганщини, як і всієї країни, утверджувався імператив, що, покликаючись на Тараса Шевченка, «нема на світі України, немає другого Дніпра», «в своїй хаті своя й правда, і сила, і воля», «не дуріте самі себе, учітесь, читайте, і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь». Творімо, як закликав Іван Франко, добро «для власної хати, щоб газдою, не слугою перед світом стати!».

Вельмишановна Валентино Миколаївно! З роси і з води Вам на довгі, здорові, щасливі роки. Нехай Господь Бог оберігає Вас, Вашу Родину, Вашу кафедру та університет від зла, благословляє на Добро і Доброчинство!

З глибокою повагою і вдячністю за Вашу подвижницьку працю.

*Тарасюк Г. Т.,
письменник, публіцист, перекладач, лауреат
Літературної премії імені Олесь Гончара,
член НСПУ та НСЖУ
(м.Київ)*

КЛАНЯЮСЬ ВАМ ДОЗЕМНО З ПОВАГОЮ І ШАНОЮ

Високодостойна Валентино Миколаївно!

У день Вашого славного ювілею кланяюсь Вам доземно з повагою і шаною за все Ваше подвижницьке життя, за щедрі засіви і багаті ужинки на ниві української Духовності, за Вашу самовіддану любов до рідної землі, за возвеличення рідного Слова, за Ваш діло-

вий і дієвий патріотизм, за многогранність Вашого дерзновенного таланту, зреалізованого в царинах вітчизняної науки, освіти, педагогіки, журналістики, публіцистики. Вклоняюсь за те, що кожним своїм кроком і днем, вчинком і помислом утверджуєте не тільки розум і красу української Жінки у всіх її земних і небесних іпостасях, а й велич і силу України. Кланяюсь за те, що подасте молодому поколінню високий приклад служіння людям і народові, взірець гармонійної у всіх сферах буття особистості, і взагалі – за те, що Ви є: така надійна і вірна, добра і світла, сильна і мужня, мудра і креативна, невсипуща, досвідчена й молода, суголосна своєму часові і світові Жінка і Людина. Тож будьте нам! Довго-предовго! З роси та води – на многії благії літа, дорога Валентино Миколаївно! І всій вашій славній родині Галичів!

*Назарець В. М.,
кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри української літератури
ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка
Степана Дем'янчука» (м. Рівне)*

ЗИЧУ ВАМ ЖИТИ, ТВОРИТИ!

Усміхнена і привітна... Саме такий образ найперше постає в моїй уяві, коли я думаю про Валентину Миколаївну. Доля подарувала їй нелегкі, насичені численними перепонами та випробовуваннями, але водночас й щасливі, сповнені сімейних радощів та творчих здобутків роки життя. Жінка, дружина, мати, вчений – у неї це все по-справжньому, все з великої літери й у напрочуд гармонійному поєднанні! Її люблять і шанують не лише коханий чоловік, діти, рідні та близькі, колеги-філологи та журналісти, але й тисячі вчорашніх та сьогоднішніх студентів, для яких вона була і залишається надійним життєвим дороговказом на шляху їхнього професійного зростання та творчого вдосконалення, мудрим наставником і порадником, зрештою, особистим взірцем того, яким повинен бути Справжній Вчений!

З ювілеєм Вас, дорога Валентино Миколаївно! Зичу Вам найнеобхіднішої складової людського життя – щастя! Зичу Вам жити, творити, завжди мати підтримку й порозуміння найближчих, повагу та шану колег! Нехай ці складові частини людського щастя і ці життєві критерії залишаються постійними і незмінними супутниками Вашої особистості! Ви – Людина великої душевної сили, тож не втомлюйтесь творити науку, працювати з молоддю на ниві освіти і виховання! Як і завжди, сійте добірні зерна доброти й радійте щедрому врожаю! Щиро зичу Вам успіхів, сміливих ідей, стрімких поривів душі, світла і добра на Вашому життєвому шляху! А ще хочу побажати, щоб проникливі й чуйні ліричні рядки найдорожчої й найближчої Вам людини, Олександра Андрійовича:

Для мене треба вже не так багато:
Дружина щоб зі мною поруч йшла,
Була любов, жила на світі мати,
Синів моїх кохали щоб дівчата,
Пора прийшла – з’явились онучата.
Мені потрібно зовсім небагато...

– завжди залишались й для Вас тим сімейним і життєвим «небагатим багатством», яке було, є і буде найнадійнішою опорою справжнього і щасливого людського життя!

Найщиріші Вам вітання, дорога Валентино Миколаївно!

*Семенець О. О.,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри соціальних комунікацій, реклами та зв’язків
із громадськістю Запорізького національного університету*

**УСІМ СЕРЦЕМ БАЖАЮ ВАМ НАТХНЕННЯ, ТВОРІННЯ,
ПІДКОРЕННЯ НОВИХ ВЕРШИН!**

Дорога Валентино Миколаївно!

Прийміть мої щирі вітання з гарним ювілеєм! Ви людина чистої, світлої душі, добра й талановита, надзвичайно щедро обдарована природою. Ваші життєві здобутки вагомі й гідні пошануван-

ня, це результат наполегливої праці душі. Навколо Вас – учні, якими Ви по праву пишаєтеся; колеги, які Вас люблять і щиро поважають; близькі й рідні люди, яких Ви освятаєте теплом і затишком своєї щедрої душі.

Людина – «це совість», говорив Олесь Гончар, це «відблиск Всесвіту». «Людина – це стиль». Це шлях невпинного становлення й зростання, надбання життєвої мудрості та збагачення власної душі розумінням інших людей, любов'ю до них. Саме таким є Ваше життя, дорога Валентино Миколаївно!

Усім серцем бажаю Вам натхнення, творіння, підкорення нових вершин у педагогічній та науковій сферах, любові й вдячності, краси та радості життя!

З безмежною повагою і любов'ю.

*Синевич Б. М.,
старший викладач кафедри
теорії літератури і славістики Рівненського
гуманітарного університету
Нестерук С. М.,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри теорії літератури і славістики
Рівненського гуманітарного університету*

ВІТАЄ РІВНЕНСЬКИЙ БУРШТИНОВИЙ КРАЙ!

Вельмишановна Валентино Миколаївно!

Рівненський бурштиновий край вітає Вас з нагоди славного ювілею. Кращі роки професійного становлення Ви провели у нас. З вдячністю згадуємо Вас як талановиту, чуйну та прекрасну жінку.

Як мудрий учитель і наставник Ви пробуджували жадобу до знань, вчили бути гідними людьми та справжніми фахівцями, виховували толерантність та щирість душі.

Як науковець Ви вчили не шукати легких шляхів, бути послідовними та глибокими інтелектуалами, наповнювати життя великими та малими перемогами.

Висловлюємо Вам сердечну вдячність за невтомну працю, за великий талант, за любов до пошуку та відданість справі. Зичимо Вам міцного здоров'я, творчих досягнень, наукових звершень, радості та благословенних днів.

Вам, хто пізнати добро допоміг,
Хто відкрив для нас тайни доріг,
Хто наблизив науки світання
Наші сердечні та щирі вітання!

БУКЕТ ПРИВІТАНЬ ВІД УЧНІВ

*Федотова Н. М.,
кандидат філологічних наук,
доцент, завідувач кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка», член Національної Спілки
журналістів України*

ШЛЯХ ГАРМОНІЇ

Мудрість поколінь українців відбивається в народній творчості, допомагаючи пізнати істину буття. Прислів'я й приказки якнайкраще відтворюють ставлення людей до світу, але кожне нове покоління вносить свої корективи до світосприйняття, руйнує старі стереотипи й створює нові. Пригадується прислів'я: за одягом зустрічають, а за розумом проводжають. На мій погляд, саме воно в наш потребує редагування. Приводом для цього є Людина, яка водночас справляє враження і своєю зовнішністю, і розумом, і душевним багатством. Людина, яка приємно вражає своїм виглядом і вишуканістю манер при першому знайомстві й лише поглиблює це відчуття при подальшому спілкуванні. Людина, яка з кожним днем знайомства розкриває свій багатогранний образ, додаючи нових барв. Людина, яка досягла Гармонії зі світом і самою собою. Ця Людина святкує сьогодні ювілей – це Валентина Миколаївна Галич.

День народження – це свято радості для всіх: сім'ї, оточуючих і самого ювіляра. Це свято життя й гарна можливість сказати хороші слова, ті, які ми в повсякденних турботах не встигаємо висловити. Це чудова нагода розказати світу про особливість людини, яку нам дарувала доля. Дорога у 60 років – це шлях життєвої мудрості, якою Валентина Миколаївна щедро ділиться зі своїми нащадками, дає приклад багатьом як не скоритися долі, як не зламатися перед труднощами, як не зрадити своєї мрії.

Гармонійна особистість завжди здійснюється в різних сферах. Валентина Миколаївна є чудовим прикладом учителя й науковця, який чітко бачить обрії сучасної науки й ті проблеми, які вимагають негайного вирішення. Наукова школа професора Валентини Миколаївни Галич нараховує дев'ять захищених аспірантів, і я пишаюся тим, що була першою з їх числа. Педагогічний талант наукового керівника допоміг мені досягти нових висот і в науковому, і в професійному зростанні. Десятки студентів запалилися ідеєю наукового пошуку й роблять у цьому напрямку перші впевнені кроки. Кожен учень – це частка вчителя, іскра його таланту, і сьогодні можна із впевненістю сказати, що науковий вогонь школи професора В. М. Галич не загасить жодна злива життєвих обставин, його відблиски поширюються всією країною й освітлюють шляхи нових наукових звершень.

Цілісна особистість може реалізуватися тільки тоді, коли всі складові її життя знаходяться в балансі. Валентина Миколаївна змогла досягти гармонії не тільки в професійному житті, а й в особистому. Досягаючи наукових висот, вона водночас змогла побудувати зразкову сім'ю, і разом з чоловіком Олександром Андрійовичем змогла виховати двох чудових синів, які не були позбавлені батьківської уваги й турботи, змогли стати на ноги й упевнено йдуть по життю.

Ще одна складова гармонійної особистості – це Душа – велика, чиста, незрадлива, безкорислива. Душа, яка болить за кожного, з ким зустрічається. Кожен із нас у різних життєвих ситуаціях відчував підтримку Валентини Миколаївни, навіть тоді, коли здавалося, що виправити нічого неможливо. Така якість властива лише людині високоморальній, у якій передусім стоять цінності духовні, а не матеріальні. Її цінності нетлінні – це Любов, Віра й Надія.

Кожного дня ми вчимося чомусь новому, шукаємо шлях до гармонії, і не помилитися на цьому важкому шляху завжди допомагає мудра рука Учителя. Щиро вітаю Вас зі святом народження, а всіх Ваших близьких з тим, що у них є можливість жити поруч з такою Людиною, як Ви.

Хочеться побажати Вам міцного здоров'я, життєвої сили, жаги нових звершень і сподівань, а ще великого, безмірного життєвого щастя!

*Ульянова К. М.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
старший викладач кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка»*

СІЯЧ, ЩО ЗАСІВАЄ НИВУ ДОБРОМ...

То була навдивовижу тепла осінь – перша осінь третього тисячоліття! За вікном кафедральної кімнати вітер невпинно грав із золотаво-землистим гіллям: підкрадаючись до його густої крони, лагідно лоскотав ще не зовсім пожовкле кленове листя. А сонце плавало все нижче й нижче... Прозираючи крізь кожне дерево, воно наче спалахувало, нагадуючи про свій близький відпочинок. Кожен проблиск його золотавого проміння нібито сповіщав про щось особливе, спричиняючи на серці певну тривогу й хвилювання...

Нарешті настиг той омріяний «відправний пункт» у доросле й самостійне життя, життя із ще не зовсім ясними надіями й хиткими сподіваннями. Чи буде обраний шлях гідним? Чи доведеться зберегти й пронести крізь нього ті великі принципи, які невгамовно заклалися батьками й наставниками?.. Від тих думок було неспокоїно й сутужно на душі. І, мабуть, кожен новоявлений одногрупник, який після загальноуніверситетських зборів для першокурсників був запрошений до відповідної «профільної» кафедри, на той час думав про своє наболіле.

І ось, ту безпорадну тишу порушила приємна інтелігентна по-стать, яка вже своєю зовнішністю вселяла незвичайну впевненість і надію. Цей образ не можна було порівняти ні з чим. Він випромінював надприродну енергію світла – безмежний потенціал знань. У глибині її погляду вбачалася мудрість і могутня сила духу, спроможність і велике бажання творити добро. То була наша майбутня духовна наставниця, завідувач кафедри філологічних дисциплін Валентина Миколаївна Галич. На все життя запам'яталася її перша промова до студентів-першокурсників про престижність професії вчителя-філолога. Із висоти свого досвіду Валентина Миколаївна добре усвідомлювала, що життєві інтереси студентів ще не були достатньо сформованими, а можливості оцінити майбутні перспективи належним чином – ще надто туманними. Тому на первинному етапі нашого життєвого самоствердження саме Валентині Миколаївні вдалося з-поміж нав'язаних модою «менеджментів» і «маркетингів», «аудитів» та «фінансів» виокремити й піднести обрану нами професію філолога рідної мови, запалити вогник в очах кожного, зорієнтувати й розрадити у переломний момент професійного становлення.

Назавжди запам'ятались влучні рядки відданого своїй справі фахівця Галич В. М.: «Учитель – це сіяч, що засіває ниву добром, і все, до чого пригорнеться дитяче серце на зорі життя, – добро, справедливість, совість, честь, – залишиться у ньому назавжди». Ця непохитна думка стала особливо слухною для тих, кому обрана педагогічна праця стала справжнім покликанням. Такою вона є і для мене, і для самої Валентини Миколаївни, яка протягом усього невтомного життя несе свій духовний прапор високих знань і непохитних шукань, прапор добра, честі й справедливості, великих наукових борінь і перемог. Кожне її слово, сповите ментально-культурною оболонкою – незламне в пошуках істини. Кожен крок по життю є виваженим, упевненим, плідним.

Завдяки Валентині Миколаївні я усвідомила, а сьогодні й переконалася на власному досвіді, що саме філологічний фундамент є базовим для більшості спеціальностей, а особливо для тих, об'єктом яких є слово. Усе своє життя буду вдячна своєму наставникові за сумісно пройдений шлях творення мене як науковця, адже саме

Валентина Миколаївна надихнула мене на перекваліфікування із філологічного фаху на журналістський, очоливши магістерське дослідження, присвячене публіцистичній і журналістській творчості Павла Загребельного.

Із того часу журналістика міцно утвердилась у моєму світогляді, про що свідчить подальше дисертаційне дослідження «Преса Луганщини 1917 – 1938 рр.: становлення та основні тенденції розвитку», створене також під егідою В. М. Галич.

Співпраця з шановним керівником була дружньою, теплою і завжди продуктивною. Ще з перших курсів я відчула певну енергетичну взаємоприхильність у наших стосунках. Можливо, такий духовний зв'язок пояснюється спільними біографічними рисами, адже нам обом у різні часи довелося пережити тяжке горе втрати близької людини й зростати без батьківської підтримки. Чи то Валентина Миколаївна, із висоти свого досвіду, змогла розгледіти спільні риси в учительському вихованні (наші мами були вчителями-філологами)? Проте знаю напевне, що її життєва дорога не була легкою, що всі її заслуги на науково-педагогічній ниві здобуті самотужки, шляхом копіткої невсипущої праці, сумління й відповідальності перед суспільством.

Надзвичайно вдячна шановному науковому керівникові за щирість, доброзичливість, людяність і безмежну силу волі, яка завжди надихатиме мене на нові звершення.

Тож нехай Божа ласка й благословення завжди будуть прихильними до Вас і Ваших рідних. Хай ніколи не залишають Вашої оселі добробут, затишок і всілякі гаразди, а щастя й успіх будуть вірними супутниками на життєвому та професійному шляху! Міцного здоров'я Вам, високошановна навчителько, радості й віри в завтрашній день та незрадливого ставлення Ваших учнів, друзів і колег!

*Соловійова Ю. Є.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
викладач кафедри журналістики ДЗ «Луганський
національний університет імені Тараса Шевченка»,
член Національної Спілки журналістів України*

МИ ВСЬОГО ДОСЯГНЕМО!

На життєвому шляху кожного з нас трапляється величезна кількість людей, але іноді небо дарує зустріч із непересічними особистостями, які в подальшому стають знаковими в нашій долі.

Такою людиною в моєму житті є Валентина Миколаївна Галич – високопрофесійний викладач, глибокий науковець, мудрий керівник, вимогливий учитель і просто чарівна жінка. Сказати, що Валентина Миколаївна багато для мене зробила – не сказати нічого. Адже завдяки їй і підтримці її чоловіка, відомого науковця Олександра Андрійовича Галича, я працюю на кафедрі журналістики ЛНУ імені Тараса Шевченка, у якому колись мріяла навчатись. А перед цим був вступ до аспірантури на престижну спеціальність, участь у різних конференціях, захист кандидатської дисертації ... і завжди мене підтримувала Валентина Миколаївна. Вона, як ніхто інший, у властивій їй манері виважено й переконливо вміє вселити в тебе надію, що все буде добре, усе в нас вийде, ми всього досягнемо. Їй віриш, і, на диво, саме так все й відбувається.

Таких вдячних учнів у Валентини Миколаївни багато, уже можна говорити про школу журналістики професора В. М. Галич, осередком якої є створена нею однойменна кафедра. І жодного дня не минає, щоб Валентина Миколаївна не переймалась долею кафедри: її завжди хвилює професійна майстерність викладачів, їх науковий потенціал, успіхи студентів, методичне забезпечення навчального процесу й культурне співробітництво кафедри. Завдяки Валентині Миколаївні кафедра журналістики ЛНУ імені Тараса Шевченка з успіхом витримала перші роки свого становлення й утвердження в комунікативному просторі України.

Споглядаючи назад і пригадуючи все, що, здавалось, було тільки вчора, хочеться побажати Валентині Миколаївні, щоб любов і

вдячність її вихованців додавала сил і натхнення, а викладацька діяльність завжди була щедрою на позитивні результати. Примножуючи здобутки вітчизняної освіти, Ви сприяєте вихованню гідного покоління журналістів, здатного продовжити розбудову Незалежної України, а Ваші знання, досвід, мудрість нехай стануть запорукою їх успішного майбутнього в медійному всесвіті.

Залишайтеся завжди такою ж щирою і порядною людиною, віддаючою своїй справі та сповненою високої громадянської свідомості й людських чеснот!

*Антонова О. В.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
старший викладач кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка», член
Національної Спілки журналістів України*

ПРИ МАЙСТРАХ ЯКОСЬ ЛЕГШЕ...

Я глибоко переконана, що в усіх наших досягненнях, нелегких звершеннях та важливих відкриттях головна заслуга – наших Учителів. Саме вони надихають нас на творчість, малюючи перед нами красвиди непізаного ще майбуття, куди тільки збираємось вирушити. Саме вони дають нам у руки чарівну нить Аріадни, щоб ми не звернули з правильного шляху, не заплутались у дрібницях, не зійшли на манівці зневіри. Учителі мудро дають нам можливість коїти власні помилки, але завжди з щирим хвилюванням стежать за нашими ще непевними кроками. Вони щиро радіють нашим успіхам і, мабуть, переживають через наші невдачі більше за нас самих. Справжні Вчителі – наші мудрі порадики та взірці для наслідування. Зустріти таку людину на своєму життєвому шляху – це справжній подарунок Долі.

Для мене таким подарунком, справжньою Людиною-дорогоказом, Учителем стала Валентина Миколаївна Галич. Завдяки їй я зробила перші кроки у журналістикознавстві, завдяки її мудрому

керівництву та життєвим урокам зуміла написати й захистити кандидатську дисертацію. Валентина Миколаївна, завдяки глибоким знанням у журналістикознавстві та увазі до тенденцій розвитку сучасних соціальних комунікацій, допомогла мені обрати тему дисертаційного дослідження, показала її перспективність та актуальність, надихнула присвятити свої зусилля вивченню публіцистики одного із цікавих авторів ХХ – поч. ХХІ століття Миколи Жулинського. Більше того, Валентина Миколаївна озброїла нас зряддям праці – своєю концепцією письменницької публіцистики як особливого різновиду публіцистики взагалі, що дало ключ до розуміння багатьох аналізованих явищ. І я рада, що завдяки її підтримці, мудрим порадам та виваженому керівництву моє дослідження відбулося, і ця лакуна в історії української публіцистики заповнилася.

Мабуть, найважливіше, що мене вразило у Валентині Миколаївні Галич як у науковцеві, – це її неймовірна зацікавленість, навіть захопленість своєю темою, об'єктом свого дослідження, замилювання кожним рядком тексту, глибокі роздуми над кожним твором. Цього захопленого, закоханого сприйняття вона навчила і нас, своїх аспірантів. Я впевнена, без щирого зацікавлення роботою, без захопленої заглибленості в аналізовану творчість митців, без дослухання до їх життєвих уроків досягти успіху, довести дослідження до кінця було б неможливо. І дослідження, що провадиться на хвилі зачудованого вслухання у Слова автора, радості відкриття для себе світлої таїни глибокої його мудрості, буде продуктивнішим, аніж байдужа й відсторонена підготовка текстів на предметному скельці.

А ще я завжди мріяла навчитися у Валентини Миколаївни такої вражаючої уваги до деталей, уміння побачити за найдрібнішим штрихом його символічне значення, розгледіти багатоплановість, роздивитися глибинне, справжнє. Цього я продовжую вчитися в мого керівника і досі. Не тільки у науковій сфері, а навіть у повсякденному житті – бачити щодня щось нове, дивуватися дрібницям, цінувати миті життя.

У цей день ювілею хочеться побажати Валентині Миколаївні міцного здоров'я, творчої наснаги, сонячного настрою та світлого неба над головою.

*Носко А. М.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
старший викладач кафедри соціальних
комунікацій Бердянського державного
педагогічного університету*

УЧИТЕЛЬ НА ВСЕ ЖИТТЯ!

У теплу пору року відбулася наша перша зустріч із Вами, Валентино Миколаївно, такими теплими були і шість моїх аспірантських років. За часів плідної співпраці над дисертацією, я зрозуміла, що доля подарувала мені зустріч із особливою знаковою постаттю – з Учителем на все життя. Не словами, а справами навчали Ви привітності та щирості, справедливості, толерантності, мудрості, працелюбності, вірності. Давали приклад жаги до знань і невтомної роботи над собою, принциповості в роботі, сили в боротьбі з неприємностями.

У цей святковий день хотілося б побажати, можливо, стандартно, але завжди актуально, здоров'я, щоб вистачило наснаги працювати, подорожувати світом, виховувати онуків, поратися на дачі і, безперечно, генерувати ідеї, втілювати їх і дивувати науковий світ. Бажаю належного поцінування від учнів, колег, друзів. Заряджайте своїми ідеями, долайте нові вершини!

Надсилаю щирі вітання з берегів теплого Азовського моря, на крилах солоного вітру до ювілейного дня народження своєму науковому керівникові!

*Дроздова А. В.,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
старший викладач кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка», лауреат Міжнародної
літературної україно-німецької премії
імені Олеса Гончара*

ГРА В БІСЕР: НАМИСТИНИ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ

*...І тасмниця формул тих магічних
Чарує душі, мерехтить у слові,
І вічний світ у втіленнях невічних
Перекладає в символи чудові.
Вони бринять так ніжно і мінливо,
Звертають нас до істини обличчям.
Із цього кола випасти можливо
Лише у центр найглибших втасмничень.
Герман Гессе*

Усе частіше наше життя порівнюють із грою, де кожен як учасник спортивного змагання прагне якомога рішуче й цілеспрямовано вибороти першість у погоні за відкриттям секретів людської мудрості й життєвої вдачі, демонструючи при цьому волю до перемоги, командний дух і здібність до максимальної реалізації можливостей власного організму.

Концепція гри як форми діалогових взаємовідносин між суб'єктами масової комунікації заснована на ідеї Свободи Вибору, що пропонує гравцям скористатися тим варіантом вирішення ігрового завдання, що відповідає умінням, інтуїції чи стилю їх творчої діяльності. Неодмінно настає той момент, коли на терези Життєвого Поля треба ставити свій – відповідальний, усвідомлений або підказаний внутрішнім сумлінням, але при цьому – Особистий вибір. Виходить, що Відповідальність утверджується як провідна якість, котра не лише окреслює поетику змагання, дає змогу перейти на

іншу сходинку гри, але й багато в чому вирішує подальшу долю учасника...

Упевнена, що Мій Учитель обрав категорію Відповідальності як магістральну на своєму доленосному шляху тому, що ця моральна якість багато в чому допомагає продовжити себе в інших людях, зберігаючи зерно істини природним і цілісним. Типово жіночою реакцією є збереження первісного, об'єднання протиріч, прагнення до гармонії, системи. Та лише на основі Далекоглядності й Віри можна брати на себе Відповідальність за підтримку вогню життєздатності того Всесвіту, що почав інтенсивно обертатися навколо й повсякчас запрошувати до активності на визначених дистанціях руху.

У спільній роботі з Учителем, яка більше для мене означена як Привідкриття, Збагачення й Спрямування, ми, здається, як ніхто, долали чимало перешкод на шляху до спільної мети. Але завдяки таким складним лабіринтам лише загартовували характер, міцніше тримали Духовну Сув'язь. Потім посміхалися й щиро раділи омріяній перемозі, яка стелила гостинним рушником нові вершини пізнання по дніпропетровським, полтавським і київським шляхам...

Контрапункт наших мандрівок, природньо, розкривав для мене іпостасі мого Вчителя: школярки-відмінниці, що, не дивлячись на дитячий вік, серйозно й трепетно реагує на категорії Справедливості й Взаємодопомоги; старанної студентки, яка не вдовольняється вузівською програмою, а прагне розширити когнітивні межі студентських аудиторій шляхом заглиблення в Духовність української культури; юної провідниці як проникливого спостерігача особливостей людських характерів й особистої вдачі подорожуючих; відчайдушної Матері двох синів, яка поєднала виховання з професійним становленням; Берегині творчості й гуманістичного дискурсу життя Олеся Гончара...

Образи просилися на міцний разок і у вигляді намистин гармонійно нанизувались один поряд з іншим, набираючи спільних ознак, єдиного сенсу. Жодного разу на разку не з'явилися вузлики, адже сумлінна й чесна праця Вчителя не дозволяла покривити душею чи поставити власні інтереси понад спільні. Із багатства намистин утворились яскраві професійні та особистісні візерунки, та в традиційних і впізнаваних орнаментах-поєднаннях відчитався «третій вимір» –

Сенсожиттєва Місія Слова, покликанного надихати, берегти й рятувати людство від духовних і морально-етичних криз доби.

У віртуальному просторі нашого постмодерного часу стає неважливим «хто грає?» – людина, сама гіперреальність, актуалізована нею, чи герой, оживлений бажанням геймера, тому що Магістр Гри наперед із безлічі варіантів можливих ходів мудро прорахував єдино можливий результат – потребу постійного Самовдосконалення.

А естетична Макромодель духовного й професійного світу, зміцнена бісером і намистинами загальнолюдських цінностей, нехай завжди для Вас, дорога Валентино Миколаївно, залишається непохитною аурую буття й сповнюється міцним здоров'ям і щастям!

*Хаджі Мухаммад Хідер Мавлуд,
письменник, видавець, журналіст,
колишній аспірант кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка» (Ірак)*

ПРОФЕСОРУ ВАЛЕНТИНІ ГАЛИЧ

ثرو فیسور: فالینتینة نیکولایفنی..
جەذنی لئەداک بوونت ئیرو زبیت
نەمرۆ (8) ی تشرینی دووعم, روژی لئەداک بوونی ئافرەتیکە کەلتینا و زانیاری
و روئشینی
لئەداک بوو لئەتینا و ئیطەیانندی نەوێ تازە ..
لئەماوێ ذیانی (60) مەلایە تەمەن. زورتان بەخشووەتە زانست و مەعرفەتو بواری
روژنامەتەری بیو
تەساو زوریک لئەندان ئیشەنطن ئیشەنطنی ذیانی زانست و زانکۆ و روژنامەتەری .
لئەزینتان دا ضەندین شانازیان بو کەلتووری وولاتەکتان تۆمار کردووە. جا ض
ئەتێطەیانندی قوتابیانی بواری خویندنی ماستەر و دکتۆرا بێت یا قوتابیانی دەرزووی
ئەشی روژنامەتەری کەتیسنا لئە شاریکی وەکولو طانەسک لئەبواری راطەیاندن کاردە کەن
و روژنامەتەروسی کاران. شانازییەکان دیسان
خوێ لئەو دەببینی نەوێ کەوا خاوەنی ضەندین بەرھەمی دانسقەن لئەکتیب و ووتار و
یکولینەوێ نەکاومی بەریز ثرو فیسور فالینتینە ...
دوای ئەو تەمەنە ..هیاخوازم هەمیشە تەندروستیان باش بێت ,تەمەن دریدن لئەتینا و

زیاتری کار

زیاتری خزمهتکردنی رؤشنییری و کەلتوویری ئوکراڤیا (بیشکەتی) شاعیری مەزن تاراس لریپتور شەفەزینکە و ئیپتایاندنی زیاتری قوتابی ورؤدنامەنووسی طەنج لە زانکۆی (وڵاتەنسک). بۆ بۆدین و بۆ هەم و کاری تازەتەن کتیبخانەکان ر. و و ناک بکاتتۆە.

*Соломін Є. О., викладач, аспірант кафедри
журналістики ДЗ «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка»,
власний кореспондент каналу НТН
у Луганській області*

ДУХ, ЩО ТІЛО РВЕ ДО БОЮ

З Валентиною Миколаївною я познайомився в перший день нового навчального року. Коридорами університету метушилися студенти – у них закінчилися канікули і вони 1 вересня приступали до занять. Я йшов знайомими коридорами рідного вишу, рідного факультету. Згадував свої перші дзвоники, свої перші пари в ролі студента, викладача... А потім була журналістика – вона стала покликом душі, тим, що живить, надає сил, творчої наснаги, чим захоплюєшся, у що поринаєш з головою, чим насолоджуєшся, що ятрить душу і ніколи не дає душевного спокою... Ось і знайомі двері незнайомої кафедри журналістики і видавничої справи. Відкриваю, заходжу і бачу її. Велична, одухотворена, з палаючими очима, з лагідною посмішкою, відкритою душею. Вона наче промінь світла, енергія руху та невинного поступу.

Далі був шлях у наукову журналістику, де відкривалися й відкриваються нові обрії, нові грані та нові перспективи. Значно пізніше, поїхавши на наукову конференцію в інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, де презентували національні наукові школи журналістики, директор цього вишу Володимир Різун відзначив, що луганська наукова школа – це Валентина Галич. Так, ця сильна духом жінка взялася на створення нового напрямку у Луганському національному. Вона стала першопрохідцем, і за короткий час створила кафедру, сформувала моло-

дий колектив однодумців і всі разом рушили у бурхливу море соціальних комунікацій. Відкриття таких спеціальностей, як «Журналістика», «Видавнича справа і редагування», «Реклама і зв'язки з громадськістю» у національному виші, висока якість підготовки та фахові успіхи випускників і студентів, – у всьому цьому велика доля роботи саме Валентини Миколаївни.

Вона – людина високої культури й вихованості, комунікабельна, доброзичлива. Її широкий інтерес до життя, запобігання дешевої популярності чи спекулювання на темі, бажання побачити Людину в людині, нагадати про кращі людські якості знаходять відбиток у її науковій та журналістській творчості, є наріжним каменем в реалізації освітньої концепції.

Можна без перебільшення сказати, що активна життєва позиція, невичерпна енергетика, жага до нового, вміння об'єднати навколо себе однодумців та повести за собою, чітко вирізняють Валентину Миколаївну Галич, як Людину, творчу особистість, педагога та високоосвіченого фахівця. Вона успішно торує свою стежину на теренах української журналістики та наближує її разом зі своїми учнями до кращих світових стандартів.

Многая літа, наша одухотворена, енергійна і вічно молода Валентино Миколаївно!

*Кіцаєва М. В.,
аспірантка кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка»*

НАТХНЕННЯ, ПРАЦЯ І ЖИТТЯ

*Лиш праця світ таким, як є, створила,
Лиш в праці варто і для праці жить.
Іван Франко*

Мабуть, ніхто не заперечуватиме твердження, що будувати щось нове сьогодні в нашій державі досить важко, оскільки це пов'язано

з багатьма труднощами та перепонами. Проте будь-яка благородна справа безперечно є вдячною. Про це красномовно свідчить час.

11 березня 2005 року на факультеті української філології Луганського національного педагогічного університету імені Тараса Шевченка була офіційно заснована кафедра журналістики і видавничої справи. Ініціатором створення кафедри стала Валентина Миколаївна Галич – доктор філологічних наук, професор, Відмінник освіти України, енергійна, сповнена ентузіазмом, прекрасна творча людина.

Не дивно, що саме Валентина Миколаївна особисто очолила молодий новостворений колектив.

Приємно також, що на відміну від інших вищих навчальних закладів Луганщини, де також існують журналістські кафедри, а подекуди й факультети, принциповою умовою для нашого Керівника було викладання всіх фахових дисциплін винятково українською мовою. На думку Валентини Миколаївни, у зв'язку з мовною специфікою Луганського регіону, молоді люди набагато краще володіють російською, а отже, знаючи на високому рівні дві мови, матимуть змогу витримати конкуренцію на сучасному хисткому ринку праці.

У процесі становлення кафедри викладацькому колективу доводилося стикатися з певними проблемами, вирішувати багато питань, пов'язаних із організацією навчального процесу, проте навряд чи можливо зломити людей, які зайняті насправді благородною і потрібною суспільству працею...

Отже, саме тоді, у 2005 році відбулося наше знайомство з Валентиною Миколаївною. Будучи студенткою, мабуть, найбільше я була вражена силою характеру цієї мудрої та глибоко толерантної людини. А, отже, повірила, що з таким викладачем нам, на той час третьокурсникам, безперечно, пощастило.

Валентина Миколаївна – людина обдарована, оскільки Господь дав їй науку, де зберігають свій скарб, аби його не торкнулися ні час, ні дрібні негаразди. Вона осягнула велику таїну справжньої суті Слова. «Словесник» – не просто професія, а покликання, якому вона присвятила велику частину свого життя.

Проте найбільше вражає той факт, що Валентина Миколаївна здатна на рішучі кроки, безсумнівно, сильна і вольова жінка. Хіба ж багато знайдеться людей, хто б так сміливо зустрів зміни у своєму

житті? Валентина Галич – викладач-мовник, звичайно залишилася собою, проте з’явилася іще одна іпостась – доктор-журналістико-знавець, авторка наймасштабніших наукових розвідок з публіцистики, авторського редагування і журналістики...

Мабуть, саме тому, перейнявши високопрофесійний багаж безцінних навичок, викладацьку майстерність, велику людяність і душевну теплоту свого наставника та материнське благословення на наукову і творчу стежину, сьогодні кожен випускник з хвилюванням згадує спілкування під час навчання та поза ним.

І тому не дивно, що кожного року у осінній «листопадовий» день, відклавши свої буденні справи, зрілі уже студенти-випускники поспішають привітати свого Учителя з Днем народження, поділитись своїми здобутками, розділити свої тривоги й висловити слова вдячності за те, що не помилилися з вибором професії. Багато хто з нас, студентів творчих спеціальностей, знайшли себе в журналістиці саме завдяки старанням і викладацькому таланту Валентини Миколаївни, сьогодні успішно працюючи в прес-центрах, редакціях, видавництвах, на радіо і телебаченні.

Ми так щиро бажаємо привітати нашого Учителя тому, що маючи величезний педагогічний досвід, Валентина Миколаївна високо цінує кожного з нас, ставиться до своїх випускників як до друзів, у яких спільні думки, помисли, ідеї, мрії. Саме тому так легко й просто ми розуміємо один одного.

Якось Валентина Миколаївна сказала, що людина залишається молодою, поки не перестає мріяти. Глибоко в серце запали мені ці мудрі слова.

Тож, шановна Валентино Миколаївно, бажаю Вам ніколи не припиняти мріяти, проносячи крізь роки Вашу глибоку людяність, високу працьовитість та яскраву непересічну вдачу! Із ювілеєм!

*Косинська Ю. В., Семісенко А. О.,
аспіранти кафедри журналістики
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка»*

ДЯКУЄМО ЗА ЦІННІ ПОРАДИ

Кожній людині на різних етапах життя потрібен учитель – той, хто дасть знання, навчить мислити, стане прикладом. Той, хто підбадьорить, порадить, наснажить. Хто покритикує, скерує та оцінить. Людина, яка має справжнього наставника, має найцінніше – віру в себе, свої сили, значущість своїх старань.

Саме таким провідником для своїх аспірантів стала Валентина Миколаївна Галич. Жодним чином не нехтуючи думками своїх учнів, вона щедро дарує ідеї, котрі знаходять утілення в темах дисертацій. Уміло вводить молодих науковців у коло новітніх досліджень і проблем, що робить результати наукового пошуку більш ґрунтовними й актуальними, розширює кругозір дослідників. Валентина Миколаївна належить до числа тих наукових керівників, які не просто контролюють процес написання дисертації, а перебувають у процесі співтворчості. Кожен з її аспірантів вдячний своєму вчителю за цінний матеріал дослідження, нетривіальний кут зору, під яким розглянуто певне питання, або глибинний аспект, котрий ледь не залишився непоміченим для ока науковця-початківця. Вдячні вони й за її талант організувати наукову діяльність і мобілізувати зусилля й думки на написання якісних розвідок. Під керівництвом Валентини Миколаївни пишеться легко, однак це зовсім не означає, що з нею можна з легкістю ставитися до наукової роботи. По-перше, Валентина Миколаївна ніколи не допустить до оприлюднення посередні матеріали з поверхневими висновками. По-друге, авторитет професора Галич Валентини Миколаївни не дозволяє молодому науковцю подати на оцінку слабку статтю чи поспіхом зліплений розділ. І за це аспіранти й підготовлені кандидати наук також вдячні своєму науковому керівникові.

Вітаючи Валентину Миколаївну з ювілеєм, хочеться побажати їй невичерпних сил для реалізації всіх її задумів, нових звершень і, найголовніше, здоров'я.

Дякуємо Вам за те, що знаходите для кожного з нас час, цінні поради й просто добре слово. Вітаємо!

НАУКОВА ШКОЛА ПРОФЕСОРА ВАЛЕНТИНИ ГАЛИЧ

«РАДІЙТЕ ЩЕДРОМУ ВРОЖАЮ!» ДИСЕРТАЦІЇ, ЗАХИЩЕНІ ПІД КЕРІВНИЦТВОМ В. М. ГАЛИЧ

1. Федотова Н. М. Сучасні прізвиська Луганщини: когнітивна прагматика творення тексту оніма (2008 р.).
2. Ульянова К. М. Преса Луганщини 1917 – 1938 рр.: становлення та основні тенденції розвитку (2009 р.).
3. Біловол Ю. Є. Мотиви державотворення в письменницькій публіцистиці кін. ХХ – поч. ХХІ ст.: еволюція, поетика, прагматика (2010 р.).
4. Куцевська О. С. Саморедагування Олесем Гончаром публіцистичного твору: модифікація, прагматика, інтерпретація (2009 р.).
5. Корчагіна О. В. Преса Ворошиловградської області 1938 – 1956 рр.: історико-типологічні та структурно-функціональні аспекти (2010 р.).
6. Антонова О. В. Національно-світоглядна публіцистика Миколи Жулинського як інтеграція жанрово-тематичних домінант (2011 р.).
7. Носко А. М. Соціокультурна модель авторського редагування письменників кінця ХІХ – початку ХХ ст.: епістолярна парадигма (2013 р.).
8. Дроздова А. В. Авторське редагування художнього твору в параметрах соціального простору і соціального часу: творча лабораторія Олесея Гончара (2013 р.).
9. Хаджі Мухаммад Хідер Мавлуд. Преса України та Іракського Курдистану в перехідний період становлення демократії (2013 р.).

ОПОНОВАНІ ДИСЕРТАЦІЇ

Кандидатські

1. Кравченко Галина Валеріївна. Динаміка українського іменника м. Донецька з 1890 по 1990 роки (2000).
2. Мороз Оксана Анатоліївна. Фразеологічні одиниці з компонентом «власне ім'я» в сучасній українській мові: структурно-семантичний аспект (2002).
3. Дмитрів Лідія Йосифівна. Фаховий часопис для видавців: основні засади функціонування в контексті розвитку сучасної видавничої справи (світовий та український досвід) (2009).
4. Дяченко Марія Дмитрівна. Преса Запорізького регіону друг. пол. ХХ ст. - поч. ХХІ ст.: типологія, характеристика, жанрові домінанти (2010).
5. Драчова Олександра Павлівна. Семіотика кіно в сучасній українській екранній публіцистиці (2013).

Докторські

- 1. Шестакова Елеонора Георгіївна. Теоретичні аспекти співвідношення текстів художньої літератури та масової комунікації (2006);
- 2. Василенко Микита Кімович. Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі (2007).

БІБЛІОГРАФІЯ НАУКОВИХ ПРАЦЬ

- 1983** 1. Методичні рекомендації до вивчення практикуму з української мови : методичний посібник. – Рівне : РДПІ, 1983. – 20 с.
- 1987** 2. Естетична роль антропонімії української прози 20 – 30-х років // Літературний процес на Україні 20 – 30-х років : тези доп. і повід. республ. літературних читань. – Рівне, 1987. – С. 96 – 98.
3. Роль ономастики в формуванні комуністической убежденности средствами массовой информации // Формы и методы использования средств массовой информации в идейно-политическом воспитании и контрпропагандистской работе школы : тез. докл. и сообщ. Всесоюз. науч.-практ. конф. – Ровно, 1987. – С. 223.
- 1988** 4. Лингвостилистика украинских антропонимов в повести Н. Гоголя «Тарас Бульба» // Наследие Н. В. Гоголя и современность : тез. докл. науч.-практ. конф. – Ч. II. – Нежин, 1988. – С. 96 - 98.
5. Литературно-художественная антропонимия А. С. Макаренко в контексте советской прозы 20 – 30-х годов // А. С. Макаренко – выдающийся педагог-новатор : тез. – Ровно, 1988. – С. 37.
- 1989** 6. Взаємодія української народно-розмовної і літературної лексики / на матеріалі антропонімії О. Гончара // Науково-технічна революція і сучасні процеси розвитку лексики української народно-розмовної мови : тез. доп. Республ. конф. – Ужгород, 1989. – С. 36 – 38.
7. Литературная антропонимия как средство реализации идеи мира в творчестве О. Гончара 70 – 80-х годов // Воспитание учащейся молодежи на идеях мира : тез. докл. межвуз. науч.-практ. конф. – Ровно, 1989. – С. 73 – 75.
8. Литературно-художественная ономастика как средство формирования коммунистического идеала // Гуманизм и эстетическая культура : тез. обл. науч.-практ. конф. – Ровно, 1989. – С. 60 – 62.
- 1990** 9. Власне ім'я в ранніх творах А. Головка // Культура слова. – 1990. – Вип. 39. – С. 80 – 82.
10. Имена персонажей О. Гончара как одно из средств воспитания молодежи в духе гуманистических идеалов эпохи //

Воспитание учащейся молодежи в духе мира : материалы международного. науч. конф. – Ровно, 1990. – С. 133 – 134.

11. Звернення до аналізу літературно-художньої антропонімії як один із засобів підвищення ефективності методичної підготовки вчителя-словесника // Формування і становлення сучасного учителя : тез. доп. наук.-метод. конф., приуроченої 50-річчю Ровенського держ. пед. ін-ту. – Ч.2. – Ровно, 1990. – С. 86.

12. Національне та інтернаціональне в творчості О. Гончара 70 – 80-х років / на матеріалі літературно-художньої антропонімії // Здійснення ленінської національної політики на Донбасі : тез. доп. і повідомл. Республ. наук. конф. – Донецьк, 1990. – С. 89 – 90.

13. Перехід апелювативної лексики у власну як засіб естетизації дійсності у творчості О. Гончара // Шоста республ. ономаст. конф.: тез. доп. і повідомл. – Одеса, 1990. – Ч.1. – С. 109 – 110.

14. Спостереження над іменами персонажів при вивченні роману О. Гончара «Прапороносці» // Актуальні проблеми вивчення у вузі курсу методики викладання мови і літератури в школі : тез. доп. і вист. Республ. наук. конф. – Ніжин, 1990. – С. 90.

1991 15. Естетичні функції антропонімів оповідання «Двоє вночі» О. Гончара // Використання спадщини повернутих і забутих діячів науки та культури в навчальному процесі педагогічного вузу та школи : тез. Республ. міжвуз. наук. конф. – Ровно, 1991. – С. 51 – 52.

1992 16. Своєрідність антропонімікону О. Гончара (на матеріалі рукописних варіантів роману «Таврія») // Актуальні проблеми філології : зб. наук. праць викладачів і студентів. – К., 1992. – С. 64 – 69.

1993 17. Антропонімія Олесья Гончара: природа, еволюція, стилістика : матеріали до спецсемінару. – К., 1993. – 24 с.

18. Варіанти одного антропоніма в іменотворчості О. Гончара // Сучасна філологія: проблеми, пошуки, розвідки : зб. наук. праць викладачів, аспірантів і студентів. – Рівне, 1993. – Вип. 1. – С. 9.

19. Імена-композиції в антропонімічному світі О. Гончара // Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., присвяченій 75-річчю О. Гончара. – Херсон, 1993. – С. 44 – 45.

20. Особливості семантичної структури асоціоніма-символу (на матеріалі прози О. Гончара) // Семантика мови і тексту : матеріали Міжнародн. наук. конф. – Івано-Франківськ, 1993. – Ч. 1. – С. 50 – 51.
21. Словотвірні особливості прізвиськ героїв прози О. Гончара // Актуальні проблеми словотвору української мови : матеріали наук. читань, присвячених пам'яті професора Івана Ковалика. – Тернопіль, 1993. – С. 177 – 179.
- 1994** 22. Антропонімійний світ Олеся Гончара. Книга для вчителя : методичний посібник. – Рівне : РДПІ, 1994. – 44 с.
23. Естетична роль композитів у антропонімії О. Гончара // Сучасна філологія: проблеми, пошуки, розвідки : зб. наук. праць викладачів, аспірантів і студентів. – Рівне, 1994. – Вип. 2. – С. 3 – 8.
- 1995** 24. Антропоніми в естетичному світі М. Рильського // М. Т. Рильський і українська література ХХ століття : матеріали та тез. доп. наук теор. конф., присвяченої 100-річчю від дня народження М. Т. Рильського. – Житомир, 1995. – С. 109 – 111.
25. Антропоніми у поезії Максима Рильського // Сучасна філологія: проблеми, пошуки, знахідки : зб. наук. праць викладачів, аспірантів і студентів. – Рівне, 1995. – Вип. 3. – С. 50 – 55.
26. Антропонімія рукописної спадщини Олеся Гончара : методичні рекомендації. – Рівне : РДПІ, 1995. – 32 с.
27. Асоціоніми в поезії Олеся Гончара // Дивослово. – 1995. – № 4. – С. 14 – 17.
28. Роль спецкурсу з антропоніміки у системі підготовки вчителя // Актуальні проблеми вивчення теоретико-літературних і мовознавчих дисциплін у вищих навчальних закладах : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. – Рівне, 1995. – С. 85 – 86.
- 1996** 29. Асоціоніми-символи як засіб формування національної свідомості // Формування національної самосвідомості молоді : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. – К., 1996. – С. 59 – 61.
30. Мемуаристика як джерело лінгвістичних досліджень // Українська письменницька мемуаристика та її використання у вузі та школі : зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. – Рівне, 1996. – С. 15 – 18.

31. Образ таврійської землі в поетиці Олеся Гончара (на матеріалі антропонімів роману «Таврія») / В. М. Галич, О. Є. Бровчук // Поетика художнього тексту : матеріали доп. і повідомл. Всеукр. наук.-теор. конф. – Київ – Херсон, 1996. – С. 167 – 168.
32. Образ України у творчості Олеся Гончара (на матеріалі антропонімів) // Відродження української державності: проблеми історії та культури : матеріали Міжнародн. наук. конф. – Одеса, 1996. – Ч. 1. – С. 139 – 140.
33. Символізація у відантропонімних формах множини // Сучасна філологія: проблеми, пошуки, знахідки : зб. наук. праць викладачів, аспірантів і студентів. – Рівне, 1996. – Вип. 4. – С. 3 – 15.
34. «Я не уявляю собі творчості без постійних художніх шукань» (Як О. Гончар добирав ім'я в романі «Прапороносці») // Культура слова. – 1996. – Вип. 46 – 47. – С. 52 – 57.
- 1997** 35. Доля дарувала дві світлі зустрічі... Роздуми навколо листів Олеся Гончара // Нова педагогічна думка. – Рівне, 1997. – № 1. – С. 9 – 11.
- 1998** 36. Безіменність у антропонімічному просторі Олеся Гончара // Актуальні проблеми сучасної філології : Наук. записки Рівн. держ. пед. ін-ту. – 1998. – Вип. 5. – С. 40 – 46.
37. Дві світлі зустрічі на перехрестях моєї долі (роздуми навколо листів Олеся Гончара) // Із когорти титанів духу : альманах. – Рівне: РДПІ, 1998. – С. 3 – 7.
38. З історії сучасних прізвиськ / В. М. Галич, Р. Лук'янчук // Етнокультура Волинського Полісся і Чорнобильська трагедія. – Рівне, 1998. – Вип. 3. – С. 76 – 81.
39. Із когорти титанів духу : альманах / ред. та упоряд. В. М. Галич. – Рівне : РДПІ, 1998. – 48 с.
- 1999** 40. Доля дарувала дві світлі зустрічі (роздуми над листами Олеся Гончара) // Київ. – 1999. – № 9 – 10. – С. 134 – 137.
41. Проблеми унормування форм шанобливого звертання до людини в сучасній українській літературній мові // Філологічні студії : наук. часопис Волинського держ. ун-ту ім. Лесі Українки. – 1999. – № 2. – С. 14 – 21.
- 2000** 42. Антропонімний світ роману «Твоя зоря» Олеся Гончара / В. М. Галич, Ю. В. Жолобецька // Актуальні проблеми при-

- родничих та гуманітарних наук у дослідженнях студентської молоді : матеріали II Всеукр. наук. конф. – Черкаси, 2000. – С. 167.
43. Естетичні функції імен персонажів у творчості Олександра Довженка / В. М. Галич, Н. Якимчук // Пошук. Перші кроки на ниві наукових досліджень : зб. наук. робіт студентів. – Рівне : РДГУ, 2000. – С. 104 – 105.
44. Моделювання семантичної структури слова // Вісник ЛДПУ імені Тараса Шевченка. – 2000. – № 1. – С. 50 – 55.
45. Номінаційні комплекси «Пропріатив + постпозиційна прикладка» в антропонімії Олеса Гончара // Вісник ЛДПУ імені Тараса Шевченка. – 2000. – № 4. – С. 208 – 211.
46. Особливості семантики та функцій літературно-художнього антропоніма // Вісник ЛДПУ ім. Тараса Шевченка. – 2000. – № 5. – С. 27 – 35.
47. 300 диктантів абітурієнту – 2000 : метод. посіб. / В. М. Галич, К. Д. Глуховцева, І. О. Ніколаєнко. – Луганськ : ЛДПУ, 2000. – 306 с.
- 2001** 48. Естетична значущість фонетичної оболонки антропоніма // Мовознавство. – 2001. – № 4. – С. 61 – 65.
49. Легенди і перекази про походження назв сіл Міловського району Луганської області // Луганщина: Етнокультурний вимір. – Луганськ : Альма-матер, 2001. – С. 141 – 156.
50. Майстри не вмирають – вони ступають у безсмертя // Бахмутський шлях. – 2001. – № 3 – 4. – С. 173 – 181.
51. Основи культури мови : метод. посіб. / В. М. Галич, В. В. Кизилова. – Луганськ : Знання, 2001. – 83 с.
52. Особливості постмодернізму в конотативному змісті метафор Юрія Андруховича / В. М. Галич, О. Серветник // Вісник ЛДПУ ім. Тараса Шевченка. – 2001. – № 3. – С. 145 – 149.
53. Структурно-морфологічні й лексико-семантичні особливості ойконімів у легендах і переказах про походження назв сіл Міловського району Луганської області // Восточноукраинский лингвистический сборник : сб. науч. трудов. – Донецк : Донеччина, 2001. – Вип. 7. – С. 89 – 103.
- 2002** 54. Антропонімія Олеса Гончара: природа, еволюція, стилістика : монографія. – Луганськ : Знання, 2002. – 212 с.

55. Єднання любов'ю у слові / В. М. Галич, О. А. Галич. – Луганськ: Книжковий світ, 2002. – 44 с.
56. Жанрово-тематичне розмаїття публіцистики Олесея Гончара // Бахмутський шлях. – 2002. – № 3 – 4. – С. 136 – 149.
57. «Ногатки із сьогодення» Олесея Гончара: відоме і невідоме // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2002. – Т. 7. – С. 65 – 67.
58. Проблема ментальності українського народу як провідний мотив публіцистики Олесея Гончара // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – К.: Твім-інтер, 2002. – Вип. 14. – С. 377 – 385.
59. Публіцистична стаття у творчій спадщині Олесея Гончара // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2002. – Т. 9. – С. 127 – 132.
60. Публіцистичність роману «Прапорноносці» Олесея Гончара // Вісник ЛДПУ ім. Тараса Шевченка. – 2002. – № 12. – С. 79 – 87.
61. Публіцистичність щоденникових записів Олесея Гончара воєнних років // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2002. – Т. 6. – С. 95 – 106.
62. Специфічні особливості інтерв'ю в жанровій системі публіцистики Олесея Гончара // Литературоведческий сб. - Донецк : ДонНУ, 2002. - Вип. 12. - С. 126 - 134.
63. Українська ономастика в публіцистиці Олесея Гончара // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2002. – Т. 8. – С. 99 – 107.
- 2003** 64. Виступи Олесея Гончара перед студентською аудиторією // Літературознавчі студії. – К.: ВПЦ Київський університет, 2003. – Вип. 6. – С.47 – 52.
65. Заголовок у структурі змісту й форми публіцистичних творів Олесея Гончара // Зб. праць наук.-дослідн. центру періодики. – Львів, 2003. – Вип.11. – С. 537 – 556.
66. Заголовок-цитата в публіцистиці Олесея Гончара // Документалістика на порозі ХХІ століття: проблеми теорії та історії : матеріали Всеукр. наук. конф. – Луганськ : Знання, 2003. – С. 8 – 18.
67. Лист-привітання як мала жанрова форма публіцистики Олесея Гончара // Вісник ЛДПУ ім. Тараса Шевченка. – 2003. – № 9. – С. 173 – 186.

68. Лист як складова жанрової парадигми публіцистики Олеся Гончара // Літературоведческий сб. – Донецьк : ДонНУ, 2003. – Вып. 14. – С. 46 – 57.
69. «Не в силі нічого забути, зректись». Щоденники Олеся Гончара воєнних літ // Вітчизна. – 2003. – № 7 – 8. – С. 143 – 150.
70. Некролог у жанровій структурі публіцистики Олеся Гончара // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2003. – Т. 10. – С. 63 – 67.
71. Новітні тенденції в літературному процесі в оцінці Олеся Гончара // Бахмутський шлях. – 2003. – № 3 – 4. – С. 146 – 150.
72. Олесь Гончар – редактор // Літературознавчі студії. – К.: ВПЦ Київський університет, 2003. – Вип. 6. – С. 36 – 47.
73. Постаті письменників-слобожанців у публіцистиці Олеся Гончара // Слобожанщина: літературний вимір : зб. наук. праць. – Луганськ : Знання, 2003. – Вип. 1. – С. 20 – 27.
74. Постать Юрія Яновського в публіцистиці Олеся Гончара // Літературознавчі студії. – К.: ВПЦ Київський університет, 2003. – Вип. 4. – С. 45 – 51.
75. Початок журналістської діяльності Олеся Гончара // Українське журналістикознавство. – К., 2003. – Вип. 4. – С. 6 – 11.
76. Прізвиськова народна творчість Луганщини // Луганщина літературна : матеріали регіон. наук. конф. – Луганськ, 2003. – С. 102 – 112.
77. Промова як жанрова форма публіцистики в творчості Олеся Гончара // Наук. записки ін-ту журналістики. – К., 2003. – Т. 13. – С. 62 – 66.
78. Рецензія в парадигмі публіцистики Олеся Гончара // Теоретические и прикладные проблемы русской филологии : науч.-метод. сб. – Славянск : СГПУ, 2003. – Вып. XI. – Ч. 2. – С. 160 – 176.
79. Творчі задуми Олеся Гончара в дискурсі його публіцистики // Актуальні проблеми літературознавства : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ : Навч. книга, 2003. – Т. 15. – С. 16 – 27.
80. Телевізійна публіцистика Олеся Гончара // Літературознавчі студії : зб. наук. праць. – К. : ВПЦ Київський університет, 2003. – Вип. 5. – С. 47 – 52.

81. Харків як історико-культурний центр в публіцистиці Олесе Гончара // Вісник ЛДПУ ім. Тараса Шевченка. – 2003. – № 5. – С. 28 – 35.
82. Художній нарис у жанровій системі публіцистичної спадщини Олесе Гончара // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2003. – Т. 12. – С. 43 – 52.
- 2004** 83. Асоціоніми в поезиці публіцистичних творів Олесе Гончара // Регіональна ономастика : матеріали I регіон. наук.-практ. конф. з ономастики. – Луганськ : Альма-матер, 2004. – С. 19 – 25.
84. Борис Грінченко і мовний мотив у публіцистиці Олесе Гончара // Творча спадщина Бориса Грінченка в системі національних духовних вимірів : матеріали наук. конф. – Луганськ : Знання. – 2004 – С. 81 – 88.
85. Екологічні мотиви в публіцистиці Олесе Гончара // Вісник ЛНПУ ім. Тараса Шевченка. – 2004. – № 3. – С. 30 – 43.
86. Іван Франко в публіцистиці Олесе Гончара // Донецький вісник наукового товариства ім. Шевченка. – Донецьк : Східний видавничий дім, 2004. – Т. 5. – С. 367 – 371.
87. Мовний мотив у публіцистиці Олесе Гончара: еволюція світоглядних позицій автора // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – Вип. 18. – Ч. 2 : Пит. менталітету в укр. літ / редкол.: А. В. Козлов (відп. ред.) та ін. – К.: Акцент, 2004. – С. 168 – 178.
88. Олесь Гончар і влада // Бахмутський шлях. – 2004. – № 3 – 4. – С. 156 – 167.
89. Олесь Гончар - журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності : монографія. – К. : Наук. думка, 2004. – 816 с.
90. Олесь Гончар і діаспора // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. Праць. – К. : Твім-інтер, 2004. – Вип. 17. – С. 310 – 320.
91. Олесь Гончар і Микола Щепенко // Слобожанщина: літературний вимір : зб. наук праць. – Луганськ : Знання, 2004. – Вип. 2. – С. 10 – 13.
92. Олесь Гончар про редагування та цензуру в радянську добу // Українське журналістикознавство. – 2004. – Вип. 5. – С. 51 – 55.
93. Олесь Гончар – редактор // Вітчизна. – 2004. – № 3 – 4. – С. 141 – 147.

94. Передмова як жанр публіцистики Олесь Гончара // Всеукраїнські гончарівські читання (доповіді та повідомлення). – Дніпропетровськ : НГУ, 2004. – С. 33 – 39.
95. Радіопубліцистика Олесь Гончара // Вісник ЛНПУ ім. Тараса Шевченка. – 2004. – № 7. – С. 59 – 69.
96. Рецепт постаті Олександра Довженка в публіцистиці 2004. – Вип. 40. – С. 159 – 166.
97. Саморедагування публіцистичних творів Олесем Гончаром: прагматика тексту // Наук. записки ін-ту журналістики. – 2004. – Т. 14. – С. 68 – 77.
98. Шевченкіана Олесь Гончара // Шевченкознавчі студії : зб. наук. праць. – К. : ВПЦ Київський університет, 2004. – Вип. 6. – С. 54 – 59.
- 2005** 99. Заголовок у публіцистиці Павла Загребельного: проблема класифікації // Регіональна ономастика : матеріали II регіон. наук.-практ. конф. з ономастики. – Луганськ : Альма-матер, 2005. – С. 21 – 27.
100. Інтертекстосвіт публіцистики Олесь Гончара // Вісник ЛНПУ імені Тараса Шевченка. – Серія : Філол. наук. – 2005. – № 1. – С. 38 – 58.
101. Когнітивна теорія оніма (на матеріалі публіцистики Олесь Гончара) // Традиційне і нове у вивченні власних імен : тез. доп. міжнародн. ономаст. конф., Донецьк – Горлівка – Святогірськ, 13 – 16 жовт. 2005. – С. 145 – 148.
102. Микола Гоголь як втілення ментальності українського народу в публіцистиці Олесь Гончара // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць – Вип. 21. – Ч. 2 : Питання менталітету в українській літературі / редкол.: А. В. Козлов (відп. ред.) та ін. – К.: Акцент, 2005. – С. 5 – 10.
103. Новела Олесь Гончара «Пальма» в екологічному дискурсі публіцистики письменника // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – Вип. 22. – Ч. 1 / редкол.: А. В. Козлов (відп. ред.) та ін. – К. : Акцент, 2005. – С. 5 – 15.
104. Постать Олесь Гончара в контексті постмодернізму // Дивослово. – 2005. – № 2. – С. 55 – 57.
105. Публіцистична і редакторська діяльність Олесь Гончара // Українська періодика: історія і сучасність : доп. та пові-

- домл. дев”ятої Всеукр. наук.-практ. конф., Львів, 28 – 29 жовт. 2005 р. / НАН України, ЛНБ ім. В. Стефаника, НДЦ періодики; за ред. М. М. Романюка. – Львів, 2005. – С. 643 – 647.
106. Топонім – асоціативний індикатор часового простору дейксису публіцистичного тексту Олеса Гончара // Ученые записки Таврического нац. ун-та им. В. И. Вернадского. – Серія : Філологія. – 2005. – Т. 18 (57). – № 3. – С. 148 – 151.
- 2006** 107. Актуалізація асоціативно-контекстуального значення прізвища у творах Олеса Гончара // Лінгвістичні студії : зб. наук. пр. / МОН України, Черкаський нац. ун-т ім. Б. Хмельницького; відп. ред. І. С. Савченко, З. М. Денисенко. – Черкаси : Брама-Україна, 2006. – Вип. 2. – С.145 – 152.
108. Асоціонім як предмет літературознавства // Вісник ЛНПУ ім. Тараса Шевченка. – Серія : Філол. науки. – 2006. – № 10 (105). – С. 22 – 28.
109. Асоціонім як троп і предмет зображальної публіцистики // Актуальні проблеми слов’янської філології : міжвуз. зб. наук. статей / відп. ред. В. О. Соболев та ін. – К.; Ніжин : ТОВ Аспект-Поліграф, 2006. – С. 221 – 230.
110. Динаміка авторської правки імен персонажів роману «Таврія» Олеса Гончара: прагматика тексту // Східнослов’янська філологія : збірник наукових праць. – Вип. 10 : Мовознавство. – Горлівка : Вид-во ГДПШМ, 2006. – С. 39 – 51.
111. Запис до книги музею як публіцистичний жанр (на матеріалі творчості Олеса Гончара) // Наукові записки Інституту журналістики. – 2006. – Т. 23. – С. 104 – 112.
112. Заява у дискурсі публіцистики Олеса Гончара // Слобожанщина: літературний вимір : зб. наук. праць. – Луганськ : Альма-матер, 2006. – Вип. 4. – С. 165 – 169.
113. Звернення як жанр письменницької публіцистики // Ученые записки Таврического нац. ун-та им. В. И. Вернадского. – Серія : Філологія. – 2006. – Т. 19 (57). – № 4. – С. 151 – 155.
114. Інтертекстуальність публіцистичного тексту як предмет наукового дослідження // Наукові записки. – Серія : Філологічні науки. – Кіровоград : РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2006. – Вип. 69. – Ч. 1. – С. 113 – 121.

115. Мотив пробудження національної свідомості українського народу й захисту пам'яток історії та культури в публіцистиці Олесь Гончара // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – К.: Акцент, 2006. – Вип. 26. – С. 3 – 19.
116. Новела Олесь Гончара «Пальма»: зародження екологічної проблематики у творчості письменника // Вісник ЛНПУ імені Тараса Шевченка. – Серія : Філол. наук. – 2006. – № 1. – С. 45 – 52.
117. Поетика публіцистичного тексту (на матеріалі творчості Олесь Гончара) : навч. посіб. – К. : Шлях, 2006. – 200 с.
118. Типи асоціонімів за семантичними зв'язками в публіцистиці Олесь Гончара // Лінгвістичні студії : зб. наук. пр. / МОН України, Черкаський нац ун-т ім. Б. Хмельницького; відп. ред. Г. І. Мартинова. – Черкаси : Брама-Україна, 2006. – С. 107 – 114.
- 2007** 119. Гордий Соняшник, обрамлений ніжними пелюстками мрій... : [передмова] // Соняшник : літ.-публ. альманах. – Луганськ : Альма-матер, 2007. – С. 4 – 5.
120. Дискурсивне поле «Невигаданої новели життя» Олесь Гончара // Актуальні проблеми слов'янської філології : міжвуз. зб. наук. статей. – Ніжин : Аспект-Поліграф, 2007. – Вип. 12 : Лінгвістика і літературознавство. – С. 112 – 117.
121. Дискурс промови Олесь Гончара «Думаймо про велике»: спроба віднайти «третю глибину» змісту твору // Пресозначні студії: історія, теорія, методологія : зб. праць кафедри української преси і Дослідницького центру історії західноукраїнської преси. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2007. – Вип. 8. – С. 99 – 103.
122. Жанрова природа роману-інтерв'ю «Тасмниця» Юрія Андруховича // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – К. : Твім-інтер, 2007. – Вип. 28. – Ч. 2. – С. 14 – 22.
123. Жанр промови в українській письменницькій публіцистиці: від Івана Франка до Ліни Костенко // Таїни художнього тексту : зб. наук. праць / ред. колегія: Н. І. Заверталюк та ін. – Дніпропетровськ: Вид-во Дніпропетровського нац. ун-ту, 2007. – Вип. 6. – С. 92 – 105.

123. Інтерпретація вічних образів як складова дискурсу публіцистики Олесь Гончара // Література. Фольклор. Проблеми поетики : зб. наук. праць. – Вип. 26. – К.: Акцент, 2007. – С. 328 – 337.

124. Конфликт художника и власти в писательской публицистике // Журналістыка – 2007: Надзённыя праблемы. Перспектывы : матэрыялы 9 Міжнароднай навку.-практ канф., 6 – 7 снежня. – Мінск, 2007. – С. 64 – 66.

125. Літературно-творчі аспекти журналістської освіти в контексті методологічного забезпечення підготовки журналістських кадрів // Методологічне забезпечення підготовки журналістських кадрів у процесі роздержавлення мас-медіа та створення системи суспільних та громадських ЗМІ : зб. наук. праць. – К.: Ін-т журналістики, 2007. – С. 18 – 27.

126. Належу до наукової школи професора Різуна // Наукові читання Інституту журналістики. Присвячено 50-літтю від дня народження В. В. Різуна, 12 лютого 2007 р. – К.: Ін-т журналістики, 2007. – Вип. 9. – С. 128 – 131.

127. Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор // Українська журналістика: умови формування та перспективи розвитку : зб. наук. праць. – Черкаси, 2007. – С. 381 – 385.

128. Поетика антропоніма як предмет літературознавства // Вісник ЛНПУ імені Тараса Шевченка. – 2007. – № 2. – С. 26 – 34.

129. Промова Олесь Гончара «Думаймо про велике» у контексті української літератури та політичної історії України // Вісник ЛНПУ. – Серія : Філологічні науки. – 2007. – Ч. 1. – № 22. – С. 21 – 26.

130. Творчі задуми як наукова проблема журналістикознавства // Культура народів Причорномор'я : науч. журнал. – Симферополь : Крымский научный центр, 2007. – С. 175 – 178.

131. Цикл віршів «Вона пішла» Володимира Сосюри: спроба сучасної інтерпретації // Вісник ЛНПУ імені Тараса Шевченка. – 2007. – № 8. – С. 6 – 14.

2008 132. Витоки журналістської творчості Олесь Гончара // Рідний край : зб. наук. публіц. праць / ред. кол.: В. Пашенко – гол. ред. та ін. – Полтава : Вид-во Полтавського державного педагогічного університету ім. В. Г. Короленка, 2008. – № 1. – С. 71 – 76.

133. Гончар і Большаков // Вісник ЛНПУ. – Серія : Філологічні науки. – 2008. – № 1 (січень). – С. 184 – 191.
134. Дефиниция понятия «писательская публицистика» // Журналістика. – 2008: стан, проблеми і перспективи : матеріали 10-й Міжнародної науково-практичної конференції / рідкал.: С. В. Дубовік (адк. ред.) [і інш.]. – Вип. 10. – Мінськ : БДУ, 2008. – С. 69 – 71.
135. Дискурс саморедагування Олесем Гончаром оповідання «Чорний Яр» // Олександр Галич – особистість, учений, громадянин : зб. наук. праць, присвяч. 60-річчю д.філол.н, проф., заслуженого діяча наук. і тех. України Олександра Галича. – Луганськ : Знання, 2008. – С. 47 – 57.
136. Зародження екологічної проблематики в довоєнній творчості Олесь Гончара // Таїни худ. Тексту : зб. наук. праць / ред. кол.: Н. І. Заверталюк (наук. ред.) та ін. - Д.: Вид-во ДНУ, 2008. – Вип. 8. – С. 13 – 22.
137. Інформаційний простір Луганщини: стан і перспективи розвитку // Вісник ЛНПУ імені Тараса Шевченка. – 2008. – № 3 (142). – С. 80 – 90.
138. Мемуари Валентини Гончар «Я повен любові...» як джерело вивчення авторського редагування письменника // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. – Серія : Филология. Социальная коммуникация. – 2008. – Т. 21. – № 1. – С. 385 – 391.
139. Методичний та педагогічний аспект вивчення української антропоніміки // Збірник наукових праць кафедри філологічних дисциплін ЛНПУ імені Тараса Шевченка. – Луганськ : СПД Резніков В. С., 2008. – С. 108 – 121.
140. Олесь Гончар як редактор власних творів // Літературознавчі студії : зб. наук. статей, присвячений 90-річчю від дня народження Олесь Гончара. – К. : Логос, 2008. – С. 20 – 30.
141. Особове ім'я в публіцистичному тексті Олесь Гончара як комунікативний імплікатор соціального змісту // Логос ономастики. – 2008. – № 2. – С. 91 – 95.
142. Прізвище в публіцистичному тексті Олесь Гончара // Феномен Олесь Гончара в духовному просторі українства :

збірник наукових статей / за ред. М. І. Степаненка, В. А. Мелешко. – Полтава : АСМІ, 2008. – С. 84 – 93.

143. Роман-інтерв'ю «Таємниця» Юрія Андруховича як зразок постмодерного публіцистичного тексту // Творчі та організаційні особливості функціонування сучасного медійного простору : зб. наукових праць / Національний університет «Києво-Могилянська академія», Галицький інститут імені В'ячеслава Чорновола. – Тернопіль; Львів : ЛА «Піраміда», 2008. – Т. 2. – С.15 – 20.

2009 144. Авторская колонка на страницах украинской периодики // Журналістыка-2009: стан, проблеми і перспективы : матеріялы 11-й Міжнар. навук.-практ. канф., прысв. 65-году факультета журналістыкі БДУ, 3 – 4 сн. 2009 г., Мінск / рэдкал.: С. В. Дубовік (адк. рэд.) [і інш.]. – Вып. 11. – Мінск, БДУ, 2009. – С. 68 – 70.

145. Жанрово-стильові особливості авторської колонки // Вісник Харківського національного університету імені В. М. Каразіна. – Серія : Соціальні комунікації. – 2009. – Випуск 1. – С. 45 – 51.

146. Інтерпретація бібліонімів у публіцистиці Олесь Гончар // Стиль і текст. – 2009. – Вип. 10. – С. 41 – 45.

147. Колонка як жанр // Вісник луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2009. – № 3 (166). – С. 223 – 233.

148. Л. Большаков и О. Гончар // Четвертые Большаковские чтения. Культура Оренбургского края: история и современность : научно-образовательный и культурно-просветительный альманах / научн. ред. С. В. Любычанский. – Оренбург : Печатн. дом «Димур», 2009. – С. 14 – 21.

149. Олесь Гончар: мить і вічність // Актуальні проблеми слов'янської філології : міжвуз. зб. наук. ст. / відп. ред. В. А. Зарва. – Донецьк : ТОВ «Юго-Восток, Лтд», 2009. – Вип. XX : Лінгвістика і літературознавство. – С. 133 – 151.

150. Письменницька публіцистика як метажанрове поняття // Соціальні комунікації сучасного світу : [матеріали міжнародної конференції, 19 – 20 лютого 2009 року, м. Запоріжжя]; науково-теоретичний збірник / гол. ред. О. М. Холод. – С. 57 – 58.

- 2010** 151. Інтерпретація мовного мотиву в публіцистиці Олесе Гончара // Теле- та радіожурналістика. – 2010. – Вип. 9. – Ч. 2. – С. 189 – 194.
152. Колонка на страницах української періодики: традиції і новаторство // Журналістика і медіаобразование – 2010 : сб. тр. IV Міжнарод. научн.-практ. конф. (Белгород, 22 – 24 сент. 2010 г.) / под ред. проф. А. П. Короченського, проф. М. Ю. Казак. – Белгород : Изд-во «БелГУ», 2010. – С. 389 – 395.
153. Логотипи районних газет Луганщини як предмет зображальної журналістики // Регіональні ЗМІ України: історія, стан, перспективи розвитку : матеріали I Міжнародної наукової конференції, 18 – 19 березня 2010 р., м. Луганськ : у трьох томах. – Том I. – С. 58 – 61.
154. «Місто п'ятнадцяти віків» Олесе Гончара: урбаністичний дискурс // Наукові записки інституту журналістики : науковий збірник / за ред. В. В. Різуна; КНУ імені Тараса Шевченка. – 2010. – Т. 38. – С. 143 – 147.
155. Передмова як жанр публіцистики Олесе Гончара // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Время. Искусство. Критика», Інститут журналістики БГУ, 15 жовтня 2010 г. – Минск, 2010.
156. Театральна журналістика Луганщини / В. М. Галич, О. М. Максакова // Світові стандарти сучасної журналістики : збірник наукових праць / МОН України; Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького; Інститут Медіа Права; Могиланська школа журналістики НАУКМА; відп. редактор Т. Г. Бондаренко, С. М. Квіт. – Черкаси : Видав. Чабаненко Ю., 2010. – С. 274 – 278.
157. Театральна критика на сторінках Луганських періодичних видань / В. М. Галич, О. М. Максакова // Регіональні ЗМІ України: історія, стан, перспективи розвитку : матеріали I Міжнародної наукової конференції, 18 – 19 березня 2010 р., м. Луганськ : у трьох томах. – Том I. – С. 61 – 71.
- 2011** 158. Большие и малые литературы в мемуарном и публицистическом творчестве Олесе Гончара // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – Серія : Філологічні науки. – 2011. – Ч. II. – № 6. – С. 63 – 66.

159. Голос України : [передмова] // Соняшник : літ.-публ. альманах. – Луганськ : ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2011. – Вип. 5. – С. 9 – 11.
160. Дейктична стратегія особового імені в публіцистиці Олеся Гончара // Динамічні процеси в граматиці і лексичному складі сучасних слов'янських мов : зб. наук. праць учасників Міжнародної конференції, присв. пам'яті проф. К. Ф. Шульжука (19 – 20 травня 2011 р.). – Рівне : Рівненський державний гуманітарний університет, 2011. – С. 216 – 221.
161. Есе-мініатюри Володимира Селіванова як вияв тенденції інтелектуалізації масової свідомості // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. – Серия : Филология. Социальные коммуникации. – 2011. – Т. 24 (63). – № 4. – Ч. 1. – С. 224 – 230.
162. Есе-мініатюри Володимира Селіванова як зразок публіцистики початку ХХІ століття // Світ соціальних комунікацій : наук. журн. / [гол.ред. О. М. Холод]. – К. : КиМУ, ДонНУ, 2011. – Т.1. – С. 112 – 115.
163. Інтерпретація біблійних у публіцистиці Олеся Гончара // Мова, суспільство, журналістика : матеріали XV міжнародної науково-практичної конференції з проблем функціонування й розвитку української мови «Культура мови сучасних мас-медіа в системі соціальних комунікацій» (Київ, 10 квітня 2009), присвяч. 70-річчю Бориса Олійника / за ред. В. В. Різуна, А. І. Мамалиги. – К. : Інститут журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка, 2011. – С. 85 – 90.
164. «Кожному письменнику треба знайти свою Валю» // Зіткана з любові : зб. праць. – Дніпропетровськ : Національний гірничий університет, 2011. – С. 18 – 31.
165. Кошик інтелекту збірки «Universum» Володимира Селіванова // Січеслав. – 2011. – № 1 (27). – С. 70 – 76.
166. Образ дружини письменника в щоденникових записах Олеся Гончара // Вісник луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – Серія : Філологічні науки. – 2011. – Ч.1. – № 6. – С. 219 – 226.
167. Психологічні засади зародження екологічного мотиву в ранній творчості Олеся Гончара // Рецепт України в контексті сучас-

- ної мови та літератури : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ : Національний гірничий університет, 2011. – С. 185 – 194.
- 2012** 168. Відгуки Олесь Гончара про газетну періодику як поштовх до написання публіцистичних творів // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Серія : Соціальні комунікації. – 2012. – Вип. 4. – С. 165 – 172.
169. Відгуки про ЗМІ в щоденниках Олесь Гончара як предмет теорії соціальних комунікацій // Держава та регіони. – Серія : Соціальні комунікації. – 2012. – № 3. – С. 4 – 9.
170. Гончар Олесь. Твори у 12 т. – Т. 9 : Публіцистика у двох книгах. – Кн.1 / упор., післямова Галич В. М., коментарі Галич В. М., Галич О. А. – К.: НПП Вид-во «Наукова думка»; НАН України, 2012. – 888 с.
171. Дидактичний і виховний потенціал рецепцій ЗМІ в щоденниках Олесь Гончара // Education and pedagogical sciences: освіта та педагогічні науки. – 2012. – № 1. – С. 28 – 34.
172. Журналістика та видавнича справа Луганщини в дослідженнях науковців ЛНУ ім. Тараса Шевченка // Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан та перспективи розвитку : матеріали II Міжнар. наук. конф.: у 3 т. – Т. I. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ ім. Тараса Шевченка», 2012. – С. 16 – 23.
173. Журналістика (періодика) і видавнича справа Луганщини: минуле і сучасне : довідник / передм. В. М. Галич. – Луганськ : ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2012. – С. 3 – 6
174. Історія журналістики та видавничої справи Луганщини // Збірник матеріалів науково-дослідних проєктів ЛНУ імені Тараса Шевченка / за заг. ред. С. В. Савченка; Держ. Закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка». – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2012. – С. 28 – 46.
175. Людина світлої душі // Поклик життя – журналістика. Спогади про Михайла Скуленка / С. Латанський, С. Скуленко та ін. – Запоріжжя : КПУ, 2012. – С. 44 – 48.
176. Луганське регіональне інформагенство «Xcid.info»: історія сучасність, перспективи / В. М. Галич, Є. Є. Сухорукова // Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан та перспективи розвитку : матеріали II Міжнар. наук. конф.: у 3 т. – Т. II. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ ім. Тараса Шевченка», 2012. – С. 34 – 40.

177. От «поля власти» к «полю литературы»: публицистика и мемуаристика Олеся Гончара с точки зрения теории поля Пьера Бурдьё // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – Серія : Філологічні науки. – 2012. – Ч. III. – № 3. – С. 36 – 49.
178. Представники «великих» і «малих» літератур у мемуарній і публіцистичній творчості Олеся Гончара // Погляди на спеціфічнасть «малых» літератур: беларуская і українська літератури / уклад Гун-Брыт Колер, Павел Навуменка. – Мінськ : Пуркус плюс, 2012. – С. 333 – 349.
179. Представники «великих» і «малих» літератур у мемуарній і публіцистичній творчості Олеся Гончара в парадигмі теорії поля П'єра Бурдьє // Світ соціальних комунікацій : наук. журн. / [гол. ред. О. М. Холод]. – К.: КиМУ, ДонНУ, 2012. – Т. 7. – С. 16 – 22.
180. Радіопубліцистика Олеся Гончара // Теле- та радіожурналістика : зб. наук. праць ; [на пошану В. В. Лизанчука]. – Львів : Львівський національний ун-т імені Івана Франка, 2012. – Вип. 11. – С. 189 – 197.
- 2013** 181. Ландшафтний світ щоденників Олеся Гончара // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – Серія: Філологічні науки. – 2013. – Ч. III. – № 4. – лютий. – С. 68 – 77.
182. «Небо» в ландшафтному світі щоденників Олеся Гончара // Феномен Олеся Гончара в духовному просторі українства : зб. наук. статей. – Полтава : ПНПУ ім. В. Г. Короленка, 2013. – С. 62 – 73.
183. Щоденник Олеся Гончара як джерело вивчення соціальних комунікацій // Соціальні комунікації: результати досліджень – 2012 : колективна монографія : у 2-х т. / [за наук. ред. О. М. Холода]. – Т. 2 : Галузеві дослідження соціальних комунікацій. – К.: КиМУ, 2013. – С. 128 – 149.
184. Цензура в щоденнику Олеся Гончара крізь призму теорії поля П'єра Бурдьє // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. – Серія : Філологічні науки. – 2013. – № 22 (281). – листопад. – С. 90 – 100.
185. Українські ЗМІ в щоденниках Олеся Гончара крізь призму теорії поля П'єра Бурдьє // Журналістика ХХІ века : опыт

прошлого и вызовы будущего : сб. науч. трудов Международной научно-практической конференции (26 – 27 сентября 2013 года). – Тирасполь : Приднестровский государственный университет имени Тараса Шевченко, 2013. – С. 18 – 28.

186. Франкознавчі студії Гончара-публіциста // Медіапростір : зб. статей : матеріали Міжнародної наукової конференції «публіцистична комунікація: теорія, історія сьогодення», 24 – 26 жовтня, 2013 року. – Тернопіль: Терно-граф, 2013. – Ч.1. – С. 3 – 10.

187. Соціально-комунікативні рецепції щоденників Олеся Гончара // Література як людинознавство: зб. наук. праць на пошану доктора філологічних наук, професора Анатолія Козлова з нагоди його 75-ліття / Криворізький педагогічний інститут ДВНЗ «Криворізький національний університет»; Науково-дослідна лабораторія «Духовність літератури». – Кривий Ріг : Вид. Р. А. Козлова, 2013. С 59 – 68.

188. Відгуки Олеся Гончара про газетну періодику як поштовх до написання публіцистичних творів // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – Серія : Соціальні комунікації. – 2012. – Випуск 4 (1027) – С. 165 – 171.

189. Олесь Гончар у вимірах соціальних комунікацій // Щоденники Олеся Гончара в парадигмі соціальних комунікацій і літературознавства / Галич А. О. (розділ 3), Галич В. М. (розділ 2), Галич О. А. (Вступ, розділ 2). – Луганськ : СПД Резніков В. С., 2013. – С. 10 – 42.

190. Нінель Заверталюк – дослідник публіцистики // *Labore et scientia*, або Феномен професора Заверталюк: : науково-публіцистичне видання / Упоряд. Н. П. Олійник, О. В. Шаф. – Дніпропетровськ : «Середняк», 2013. – С. 129 – 133.

191. Галич В. М. Щоб слово жило... : монографія / В. М. Галич. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2013. – 444 с.

192. Галич В. М., Куцевська О. С. Дискурс авторського редагування публіцистичного твору : монографія / В. М. Галич, О. С. Куцевська. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2013. – 272 с.

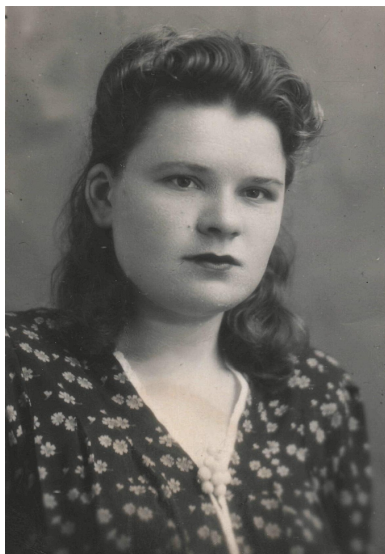

Миттєвості життя

Фотографія – це фізичний, відчутний зв'язок з певним моментом історії, точка одкровення й артистичне народження

Том Енг

Мама – Москаленко Ольга Петрівна
(1952)

Тато – Білецький Микола Калинович
(1952)

Маленька Валя (1955)

Білецькій Валі 6 років (1960)

Батьки (1955)

Мама – вчителька (1960)

Тато – кіномеханік (1958)

Студентка (1972)

Випускниця Донецького
державного університету (1975)

Під час педагогічної практики в СШ № 20 м. Донецька (1974)

Молоде подружжя – Валя та Олександр
(1974)

Студенти (1975)

Із сином Артемом в Ялті (1996)

Прага (Чехія).
З літературознавцями із Братислави (1988)

Родина Галичів (1978)

Дружня сім'я (1991)

Із студентами-практикантами Рівненського педагогічного інституту (1996)

Після відкритого заняття «Мій Олесь Гончар»,
проведеного в Рівненській обласній науковій бібліотеці (1998)

Після засідання кафедри журналістики і видавничої справи Інституту журналістики КНУ ім.Тараса Шевченка (2003)

Валентина Галич – докторант Інституту журналістики КНУ ім.Тараса Шевченка

З дружиною письменника
Олеся Гончара – Валентиною Данилівною.
Дві відзнаки: Героя України Олеся Гончара
і диплом доктора наук В. Галич (2005)

Родина. Сини – Андрій, Артем, невістка Олена,
чоловік Олександр Андрійович, онук Дмитрик (2005)

З офіційним опонентом – професором В. Й. Здорового після захисту докторської дисертації (10 січня 2005 р.)

Поздоровлення від офіційного опонента В. І. Шкляра (10.01.2005 р., м. Київ)

У робочому кабінеті Олеся Гончара (2005)

З членами кафедри журналістики і видавничої справи – викладачем, радіожурналістом О. М. Кошаком та доцентами О. В. Довженко, О. Л. Кравченко в рік її заснування (2005)

Із студентами спеціальності «журналістика» першого набору (2005)

Зі своєю ученицею А. В. Дроздовою біля хати Олеса Гончара
в с. Суха Кобеляцького району Полтавської області

За грибами. Наталія Федотова (здобувач),
В. М. Галич, Ольга Куцевська (аспірант), О. А. Галич (2006)

Кафедра журналістики і видавничої справи (24.06.2007)

З науковим консультантом – доктором філологічних наук, професором В. В. Різуном після засідання Науково-методичної комісії з журналістики (Алушта, 2007 р.)

Учитель і учениця: чудесні перевтілення

З учасниками конференції в Алушті – професором В. І. Івченковим та доцентом В. М. Самусевич (2007)

У колі професорів під час конференції в Алушті (2007) – В. В. Різун (Київ), В. І. Івченков (Беларусь, Мінськ), О. Г. Ткаченко (Суми), В. А. Зарва (Бердянськ)

З учасниками першої Всеукраїнської наукової конференції «Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан і перспективи розвитку» (зліва: професор І. Л. Михайлин, професор В. В. Лизанчук (2008)

Президія Всеукраїнської наукової конференції «Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан і перспективи розвитку» (2008 р.) – професори В. М. Галич, В. В. Лизанчук (Львів), І. Л. Михайлин (Харків), О. М. Холод (Київ)

У день 55-ліття з аспірантом Хаджі Мухаммадом Хідером Мавлудом (Ірак)

Сердечно дякую за поздоровлення! У день 55-ліття (2008)

На території садиби-музею Панаса Мирного в Полтаві. В. М. Галич.,
О. А. Рарицький (Кам'янець-Подільський), В. Д. Гончар
(дружина письменника Олесь Гончар), О. А. Галич (2008)

Із студентами (2008)

З дружиною письменника Олесь Гончара – Валентиною Данилівною
у день вручення Літературної премії імені Олесь Гончара (2009)

У горах Греції (2009)

З керівниками ЗМІ Туреччини (2009)

З Тетяною Куштєвською (Німеччина),
співзасновницею
Міжнародної молодіжної україно-німецької
премії ім. Олєся Гончара (2009)

З деканом факультету журналістики
Оренбурзького державного
університету
П. Г. Риковим у відділі стародруків
бібліотеки

Після пленарного засідання Большаковських читань в Оренбурзі.
Поряд з В. М. Галич та О. А. Галич – онук Леоніда Большакова,
професор С. В.Любичанковський та його дочка Тетяна (2009)

Біля козацького дуба в Чигирині з членами комісії МОН України з акредитації
Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького

Портрет – це дзеркало душі, «коротка

1998

2001

2009

2010

МИТЬ В ОЧАХ ВІЧНОСТІ» (Алі Сміт).

2005

2006

2011

2010

Члени науково-методичної комісії з журналістики МОН України у Греції (о. Евбея) на зустрічі з грецьким письменником Нікосом Лігеросом (2009)

Спілкування з вічністю. Біля храму Афіни Палади в центрі грецької столиці (2009)

Гордість кафедри – студенти Вікторія Лазарева, Катерина Кудряшова, Аліна Заєць (2009)

В. М. Галич – веде засідання кафедри журналістики та видавничої справи
ЛНУ ім. Тараса Шевченка (2010)

Після презентації творчих здобутків телеканалу «Ірта» з учасниками I Міжнародної наукової конференції «Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан і перспективи розвитку» (зліва – професор В. В. Лизанчук; справа - професор І. П. Короченський, Росія, Белгород) (2010)

Відкриття I Міжнародної наукової конференції «Регіональні ЗМІ: історія, сучасний стан і перспективи розвитку» (2010 р.). У президії проф. В. В. Лизанчук (Львів), проф. І. П. Короченський (Белгород, Росія), проф.. В. В. Різун (Київ), проректор ЛНУ проф. С. В. Савченко.

Із членами журі Всеукраїнської олімпіади (професор С. Безотнікова, доцент В. Тарасюк, доцент В. Бугрим, професор В. Олексенко, Суми, 2010 р.)

З колегами на медіавернісажі в Луганську (2011)

Перший випуск магістратури із спеціальності «Журналістика» (2011)

З лаборантами Надією Бугайовою та Ганною Медведєвою (2011)

У пошуках українства в Німеччині (2011)

Ольденбург, Німеччина (2011)

Дубаї, Об'єднані Арабські Емірати, 2013 р.

Виступ на конференції, приуроченій 95-річчю від дня народження Олеся Гончара (2013)

Нам разом – 125 років! (2013)

Науково-популярне видання

VALE!

Збірник на пошану професора
Валентини Миколаївни Галич з нагоди 60-річчя

Упорядники:
Антонова Ольга Владимівна,
Дроздова Альона Василівна

Здано до склад. 01.09.2013 р. Підп. до друку 01.10.2013 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсет. Гарнітура Times New Roman.
Друк ризографічний. Ум. друк. арк. 9,53. Наклад 500 прим. Зам № 190.

Видавець

Видавництво Державного закладу
„Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”
вул. Оборонна, 2, м. Луганськ, 91011. Т/ф: (0642) 58-03-20.
e-mail: alma-mater@list.ru

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3459 від 09.04.2009 р.

Виготовлювач

ТОВ „Прес-експрес”
вул. Ватутіна, 89а, м. Луганськ, 91034.
Тел.: (0642) 33-11-98, 50-08-54.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1713 від 16.03.2004.